

Vladimír Vachek

Horákoví v akci

Vladimír Vachek

Horákovi v akci

(Fanfikce k sérii V. Semeráda
Jupiterský duch)

Science fiction
(Paralelní světy 91)

© 2020 Vladimír Vachek

Nakladatelství: Autobus

Obsah

Kamarádky

Pátrání

Závod s časem

Grilovačka

Kde je ten poslední?

Divoké sny

Andělský svět

Cilka

Návštěva v Praze

Návrat trosečníků

Rekreační středisko

Invaze na Bykyle

Bomby

Křeč

Co jsme zažili

Kolaudace

Losování

Problém v Japonsku

Past

Konečně se dočkaly

Odveta

První rekreati

Vězení pro Hyriome

Manželství na zkoušku

Správce

Znovu léčíme

Naomi

Zúčtování

Neprojdou

Svět Fedibajů

Studentky

Konvertory

Dospívají nám

Známosti

Státní převrat Hyriome

Dračí exodus

Ošetřovatelky

Kujeme pikle

Blamáž

Povedlo se!

Ďábelská otázka

Stará láska nerezaví

Yazi

Ze života obtížného hmyzu

Neznámý spojenec ďáblů

Stopaři

Interview

Bycha už nedohoníme

Pozvání

Agenti

Divadlo

Stázka

Epilog

Kamarádky

Olda měl náhle pocit, že zmeškal dostaveníčko s Bísíájou. Chtěl rychle vyběhnout do kopečka v hájku naproti jejich paneláku, ale Čert se loudal, pečlivě očichával každý patníček a Olda ho nemohl přimět k rychlejšímu běhu. Utéct Čertovi nemohl, protože by ho určitě strážníci chytili, a tak jen skřípal zuby a trpěl. Přitom cítil, že Bísíája se mu každým okamžikem ztrácí. Když došel na oblíbenou mýtinu, zahlédl jen ztrácející se obrys brány, která vedla bůhvíkam. Bosýma nohama běžel po trávě, která ho začala ukrutně lechtat, až se musel skrčit a upadl. Nedopadl však na tvrdou zem, ale na okifejskou příkrývku.

Otevřel oči a nad sebou uviděl rozesmátou Soňu, která držela v ruce mašlovačku. Šibalský výraz v jejích očích mu napověděl, že ho ze snu vzbudila lechtáním na chodidle. Zasmál se a slastně se protáhl. Oknem se dovnitř linuly zlaté sluneční paprsky a slibovaly krásný den.

Olda včera neměl náladu na společný sex. Než přišla Soňa, byl ve svém pokoji sám a krásně se vyspal, řeklo by se do růžova.

„Pojď se vykoupat,“ lákala ho Soňa. „Uděláme si volný den. Ďáblové už nám nehrozí a než se homunkulové vzpamatují ze svých odpadlých tenat, snad bude na Zemi chvilku pokoj.“

Oldovi to přišlo jako dobrý nápad. Odložil ranní toaletu a jen rychle zhltnul loupáček, který mu robocentrum naservírovalo přímo do ruky. Plavkami se nezdržovali. Už dávno je Tefirky přesvědčily, že tento kus oděvu je potřebný jen když přijede vážená návštěva ze Země nebo jiných světů. Chladivá mořská voda jim zvedla náladu ještě o stupínek výš a ve vodě na sebe cákali jako děti. To samozřejmě neušlo pozornosti dětí na pláži, které naskákaly do vody a s radostí se k nim přidaly.

Když byli udýchaní, vyběhli na pláž a vystavili se paprskům ranního slunce. Oldu napadlo, že takovéto chvíle jsou tím správným kořením života. Hezky se na sebe se Soňou usmívali a oddali se slastnému lenošení. Vůbec je nerušilo pokřikování dětí. Mezi dáblice, které vytáhli z pekla vlastně na poslední chvíli, se už mísily malé děti, které se narodily na Oáze. Dáblice z několika rodin se dohodly a dvě maminy spolu se staršími děvčaty dohlížely na to, aby děti nepřeceňovaly svoje síly. Malé děti si hrály na pískovišti, prolézaly prolézačkami, nebo se cachtaly na mělčině. Mimina se učila chodit i plavat zároveň, takže žádné dítě nemělo z vody strach. Zatím co děti pod dohledem řádily na pláži, ostatní dáblice pečovaly o záhony se zeleninou a krášlily domky, kde bydlely.

I když robocentra podstrkovala pod nos každému, na co si vzpomněl, dáblice byly zvědavé, jak se připravují jídla a nápoje na Zemi. Soňa s Hedvikou dostaly nápad uspořádat kursy vaření. Zájem byl veliký a brzy se v některých domcích objevily dobře vybavené kuchyně, z nichž to krásně vonělo. Vlastní kulinářské výtvořiny chutnaly báječně, i když ze začátku byly někdy trochu připálené nebo přesolené.

Starý šicí stroj, který Vířa jednou přinesl ze Země jako dekoraci haly v domku Horákových, dáblice obdivovaly. Brzy si ho také vyzkoušely a šití oděvů se brzy stalo na Oáze módou. Některé dáblice už byly pyšné na své vlastní výtvořiny, které hrdě nosily. Šikovné dáblice nosily raději to, co si samy vyrobily, i když to nebylo tak dokonalé, jako naprogramované dodávky robocenter. Chlapi si zase pořídili domácí dílnu a tvořili avantgardní nábytek nebo dopravní prostředky.

Oldovi i Soně to připadalo přirozené, protože lidé na zemi se chovali podobně. U Horáků tomu říkali „Polidštění dáblic“. Na druhé straně si Horákovi všímali, že dáblice zase začaly místo

telepatie pro „babské drby“ používat mgýčna. Asi jim to přišlo přirozenější, než všesměrová telepatie a hlavně, nemohli je poslouchat chlapi ze Země.

To všechno se honilo Oldovi i Soně hlavou ve chvílích, kdy na okifejských podložkách vstřebávali paprsky ranního slunce. Po chvíli si Olda povšiml dvou Tefirek, které seděly na pláži nedaleko. Na pláž se ale nepřišly koupat, byly oblečeny v andělských kombinézách. Olda měl dojem, že se telepaticky hádají. Napadlo ho, že to v tak krásném dni není dobrá zábava a rozhodl se, že použije nové schopnosti, kterou jim daroval Příklad. Zaměřil se na jednu z nich a nestydatě jí vlezl do myšlenek.

Nejdřív se neorientoval v rychlém proudu, který procházel Tefirce hlavou. „Proč tam ta káča blbá lezla. Určitě se jí něco stalo a teď se nemůže vrátit. A jestli jí nikdo nepomůže, tak tam určitě umrzne.“

„Že by vlezla do lednice, která se nedá zevnitř otevřít?“ přemítal Olda. „Takové tady nemáme, když nechladíme maso.“

I když mu bylo líto krásné chvílky, kterou prožívali, rozhodl se napojit se na Soňu a předat jí ty podivné myšlenky.

„Vypadá to, že holky mají nějaký vážný problém.“ Nenápadně kývl hlavou k Tefirce, kterou sondoval. Soňa vykuliila oči a chvíli zaraženě ten přívál myšlenek vstřebávala.

„Proč tam jenom lezla. Dyť ďáblové o ni nestojí. Máme to bez chlapů těžké, ale tihle jí určitě nepomůžou. Proč je to jen taková slepice zvědavá.“

A teď už byli Horákovi doma. Určitě tím Tefirka nemyslela ďáblů z Firhoi. Tam také nebyla nebezpečná zima. Jestli to byla některá z Tefirek které mají slýrib, vlezla do světa Siberie. To byl ale megaprůšvih. Je tam teď skoro tisícovka ďáblů, které se podařilo na Zemi zajmout před výbuchem v Jeruzalémě. Nejsou

tam sice pro okolní světy nebezpeční, ale vlézt tam, to je jako skočit do klubka jedovatých hadů a doufat, že se ti nic nestane.

„Tak vida. I když jsme bažinačky sondovali až do nejtajnějších zákoutí vědomí, než jsme jim dali slýrib, přece nakonec asi jedna z nich zblbnula.“ vyslal směrovanou telepatii na Soňu. „Ještě že jich tam neodešlo rovnou víc!“

Kdyby ďáblové Tefirku zajali a naklonovali si od ní slýrib, byla by tisícovka ďáblů, kteří mohou procházet ze světa do světa jak se jim zachce, smrtelným nebezpečím nejen pro Oázu, ale i pro všechny tvory ve všech vesmírech v širokém okolí. Určitě by nebyli tak hloupí jako Muriel a její spolek, a učili by se se slýribem zacházet moc opatrně. Pár by jich možná přišlo k úrazu, ale v tom množství by to určitě zvládli. No nazdar.

Bylo třeba co nejrychleji získat co nejpřesnější informace. Olda ale věděl, že nemůže rovnou spustit všeobecný poplach, protože by tím vyšla najevo jejich schopnost odečítat myšlenky. Poprosil proto Soňu, aby uvedla do pohotovosti alespoň jejich rodinu, sám si oblékl kombinézu a klidným krokem se přitočil k vyplašeným Tefirkám.

„Vypadáte nějak ustaraně, to takovým hezkým holkám nesluší.“ Obě se na něj podívaly se směsicí vzteku a zoufalství v očích. Nejdřív dlouho nekomunikovaly, ale pak přece jen jedna nahlas řekla:

„Máme starost o kamarádku. Odešla brzy ráno, chvíli s námi telepatila, ale pak se ztratila a teď nevíme, co s ní je.“

„A víte, kam šla?“

Tefirky byly úplně rozhozené. Zarytě mlčely a nevěděly, jak se zachovat. Jedna z nich dokonce vyslala nesměrovaný slabý šok yvorem. Za to se ale hned Oldovi omluvila. Paradoxně to však otevřelo stavidla její výmluvnosti. Překotně ze sebe vychrlila to, co si Olda už předtím přečetl v jejích myšlenkách.

To už se sbíhala Horákovíc rodina, které Soňa tu informaci předala. Nebylo překvapením, že velení se ujala Yazatap.

„Holky, teď nemáme čas vyšetřovat proč a jak k tomu došlo. Musíme honem vymyslet, jak přivést zpátky vaši kamarádku dřív, než z ní ďáblové vytáhnou slýrib a pak ji zabijí. Je vám jasné, že když nic nevymyslíme, těžko to dopadne jinak. Typovala bych ale, že ji budou chtít zabít teprve až se přesvědčí, že klon slýribu aspoň u někoho zabral. Takže teď je asi omráčená, když s vámi nekomunikuje, ale mrtvá snad není. Vy se na ní pořád zaměřujte. Máte psí telepatii, takže byste s ní mohli komunikovat i do Sibérie. Jestli se z omráčení alespoň na chvíli probere, mohla by nám podat cenné informace.“

Yzatatapina čínorodost vytrhla nešťastné kamarádky z letargie. Představily se jako Naumoo a Belial. Uspořádaly si myšlenky a hned se pokoušely se zmizelou Marynou navázat kontakt. Zatím to ale nešlo.

„Přes hranice vesmíru asi slabý signál telepatie omdlelého člověka neproikne“ přemítala Belial. Na to, že by už byla Maryna mrtvá, její kamarádky raději ani nemyslely.

Všichni Horákoví se teď telepaticky propojili. „Přijímají se návrhy,“ ohlásila Yazatap, ale věděla, že na nic světoborného asi nikdo nepřijde. Když telepatické ticho trvalo už moc dlouho, vypustil Pepek návrh, že bude nutno uspořádat výpravu do Sibérie. Jít ale mezi ďábly v hmotném stavu bylo moc riskantní. Pro duchy by to bylo bezpečnější.

„Musíme doufat, že tam nemají zbraně s duálním střelivem,“ dodal Pepek.

Dohodli se, že na Sibérii půjde Pepek, protože má v duchovitém stavu nejvíce zkušeností, a Ramiel, která má nejvyšší telepatickou citlivost a může komunikovat přes hranice vesmírů. Yazatap navrhla, aby s nimi šla také jedna z kamarádek

Maryny, protože na ní mají asi silnější citovou vazbu. To ale znamenalo, že Naumoo nebo Belial musí někdo alespoň trochu vyškolit v pravidlech existence v duchovitém stavu a alespoň pár minut budou muset věnovat tréninku. Peppek a Ramiel se proto telepaticky spojili s Naumoo a Belial a vysvětlili jim, na čem se Horákovi dohodli.

„Rozhodli jsme se vypravit se co nejrychleji do Sibérie. S Marynou se takhle nespojíme a čím déle jí tam necháme, tím bude naděje, že ji najdeme živou, menší. Také musíme zjistit, jestli se ďáblové už zmocnili slýribu. Snad to ještě včas zarazíme. Půjdeme tam ale jako duchové a rádi bychom jednu z vás měli s sebou.“

Pro Naumoo i Belial bylo kolektivní telepatické spojení nezvyklé. Protože se neuměly Pepkovi a Ramiel uzavřít, zjistili si jak která Ďábllice na návrhy reaguje. Shodli se pak na tom, že by bylo líp, kdyby s nimi šla Naumoo, která se zdála klidnější a rozhodnější. Raději ji postavili před hotovou věc.

Naumoo to vyděsilo. „To budu zase nehmotná jako na Pegsda? Doufala jsem, že už to nikdy nezažiju!“ Byly ale s Marynou dobré kamarádky, a i když se jí klepala kolena, pro kamarádku byla připravena něco udělat. Předala také Ramiel telepatickou frekvenci Maryny, aby s ní mohla přímo komunikovat. Rychlá výměna informací mohla být v akci kritická.

Pátrání

Plán byl jasný: Nejdřív musíme najít Marynu a dopravit ji mimo vliv ďáblů, nejlíp přímo na ošetřovnu k Salgiel. Pak musíme stůj, co stůj, zabránit ďáblům proniknout na jiné světy.

Největší potíž byla v tom, že nikdo nevěděl, kde vlastně Maryna je. Peppek ale doufal, že Ramiel nebo Naumoo ucítí Marynu svojí telepatii až budou na Sibérii. Ramiel by to mohlo vyjít pro její velkou citlivost, u Naumoo by zase mohl hrát roli její upřímný vztah k Maryně.

Druhý bod plánu byl ještě obtížnější. Až bude Maryna v bezpečí, je třeba se podívat, jestli někteří ďáblové už nemají klon slýribu. Problém je, že není známa metoda, jak poznat toho, kdo slýrib má. Vkrádat se do vědomí tisícovky ďáblů bude těžké.

Peppek se obrátil na Vítu: „Ty jsi přece vymyslel, jak indikovat ďábly přímo podle jejich orgánu mgýčna. Nešlo by vymyslet něco podobného i pro slýrib?“

„Mohl bych se o to pokusit. Úspěch ale nezaručím. Má to ale ještě jeden háček. Takový indikátor by mohl slýrib poznat až podle jeho aktivity. Nemusí to zrovna být celá brána, stačil by asi náznak i v rámci cvičení. Dokud se ale slýrib neprobudí, nepozná to nikdo. Bylo by třeba podezřelé ďábly trvale hlídat a zneškodnit je v době, kdy slýrib začíná fungovat, a to dřív, než se přesunou na nějaký jiný svět. Hned se do indikátoru pustím,“ řekl Víta a odešel do laboratoře.

„No jo, ale co s nimi uděláme, když je najdeme?“ zeptala se Ramiel. „Slýrib přece nejde nikomu odebrat!“

Všichni věděli, co budou muset udělat, ale nikdo si netroufl to říct nahlas. Jen Naumoo se dívala nechápavě.

„Nejlíp by bylo je zmrazit bez návratu. Ty to přece Pepku umíš ne?“ zeptala se nakonec Jarča.

„U ďáblů to sice není tak jednoduché, ale jde to. Musí se to udělat důkladně.“

„Nakonec to umím i já,“ dodala Ramiel. „Myslím ale, že bychom ty zmražené neměli nechávat na Sibérii. Bůh ví, co ti ďáblové umí. Pohřbíme je někde jinde.“

Čas rychle plyne a shodli se na tom, že musí začít okamžitě. Dohodli se, že na první úkol stačí tříčlenný tým. Připravili si s sebou jen eldyfy a zejména ukořistěnou velkou cennost – nůž z mezohmoty. Kdyby byla Maryna svázaná provazem, bude nutno ho rychle přerušit.

„Až bude Maryna v bezpečí“ pokračovala Yazatap „soustředíme se na hledání ďáblů se slýribem. Do hledání se pak budou asi muset zapojit všichni“.

Pepepek vytvořil dvojistou bránu a tři vyslanci se proměnili v duchy. Pak ještě Naumoo naučili zvedat a přemísťovat očima předměty. Xeri nikdo kromě Horáků neměl a schopnost vyvolávat elektrickou nebo elektrolytickou nevodivost neměla Naumoo nacvičenou. Proto musela v případě, že bude nutno s ďábly bojovat, spoléhat hlavně na schopnosti Pepka a Ramiel.

Brána, kterou prošli do Sibérie, je zavedla přímo mezi domky, kde bydleli ďáblové. Na Sibérii bylo takových „vesniček“ víc. Naumoo se ale domnívala, že Maryna nešla v Oáze před otevřením brány do Sibérie daleko, natož aby odlétla na nějaký jiný ostrov. Takže s pátráním bylo nejlépe začít tady. Kolem byl klid, ďáblové byli zalezlí ve svých domcích, nebo odešli jinam.

„Máte nějakou odezvu od Maryny?“ zeptal se Pepepek. Dívky jen zavrtěly hlavou. Nic.

„Zkusím ji telepaticky oslovit.“ Ramiel se soustředila a vyslala co nejsilnější telepatický signál. Zase nic.

„Teď já!“ telepatila Naumoo a soustředěním se zašklebila. „Necítím nic.“

Ale Ramiel byla pořád soustředěná a snažila se zachytit i tu nejslabší frekvenci Maryny. Náhle povyskočila. „Myslím, že jsem nějaký záchvív zachytila. Nebylo to zaostřené na Naumoo. Zkoušej to, Naumoo pořád dál.“

Naumoo vyslala signál a pak se všichni soustředili na odezvu. Tentokrát ani Ramiel nezachytila nic. Až asi na páté volání přišla zase slabá odezva, kterou ale zachytila i Naumoo.

„Určitě tu někde je. Ale je asi hodně omámená. Je to podobné, jako když jsi byl v jeskyni, Pepku. Myslím, že signál přichází z tohohle směru...“ a všichni se rozletěli tam, kam Ramiel ukazovala. Dívky pořád volaly na frekvenci Maryny. Občas zachytily odezvu, ale stále to bylo jen slabé bliknutí vědomí, žádná informace v tom nebyla.

Tři duchové letěli zmrzlou krajinou. Pepka napadlo, že by se neměli vyhýbat domkům. Třeba tam uvidí něco neobvyklého, co by jim mohlo naznačit, kde Marynu hledat. Většina domků byla ale prázdná, jen v některých našli klimbajícího ďábla. Kam mohli všichni jít?

Jak letěli dál, všimli si stop ve sněhu, které vycházely z většiny domků. Stopy se postupně slévaly, až vytvořily prošlapanou cestu. Tušili, že tahle cesta je dovede k nějakému cíli, který by se zmizením Maryny mohl souviset. Cesta opustila seskupení domků a stáčela se k řídkému lesíku. Pro Pepka bylo překvapením, že něco takového mohlo v Sibérii vyrůst. Musí tam být nějaký teplý pramen.

Část lesa byla vykácená a uprostřed mýtiny byla z poražených stromů postavena kuželovitá stavba, jejíž základna měla si 15 metrů v průměru. Kmeny stromů byly zaraženy do země a špičky tvořily chochol spojený propletenými větvemi. Mezery mezi kmeny byly vyplněny propletenými větvemi, které spojil zmrzlý sníh.

„Tak vida,“ poznamenal Pepek, „d'áblové tu asi makali. Tohle vypadá na pěknou klubovnu.“

Všiml si primitivních nástrojů vyrobených z lopat na prohazování sněhu. Vyklepání a nabroušení ostří seker muselo dát dost práce.

Otvorem mezi větvemi stromů procházel u vrcholu stavby kouř. Duchové nakoukli dovnitř a viděli, že uprostřed kruhu vytýčeného stavbou hoří velký oheň. Kolem něho stálo v zimním oblečení asi sto d'áblů. Jejich pozornost ale byla upřena na roubený stůl, na němž ležela nehybná postava. Ještě že Naumoo nemohla křičet nahlas. V telepatii ducha vydala srdceryvný výkřik. I ten ale d'áblové zaregistrovali a začali se neklidně rozhlížet.

Naumoo poznala Marynu, která na stole ležela úplně bez hnutí. Nad ní se skláněl d'ábel s nožem v ruce a bylo vidět, že už tenkým nožem zajel za klíční kostí do jejího hrudního koše a vyřízl z něj slýrib. Pepkovi došlo, že d'áblové tady nemají žádnou injekční stříkačku, ani nic jiného, co by umožnilo část slýribu nasát bez rozříznutí dárce. Maryna už dodýchala. Nepřežila to.

Operatér ostrým nožem rozdělil vyříznutý slýrib na malé kousky, které by měly postačit pro založení nového slýribu. D'áblové ty kousky toužebně pozorovali a doufali, že se na ně také dostane. Baal Zeb nedočkavce uklidňoval a ujišťoval je, že na koho se nedostane dnes, dostane štěp slýribu, jakmile dnešní implantáty dozrají.

Zavedení štěpu slýribu metodou, kterou praktikoval operatér, nebylo ale nic příjemného, nebyl to pěkný pohled. D'ábel prováděl založení slýribu do hrudního koše svých kolegů nožem. Byl to drastický zákrok, protože dlouhý nůž zabodl za klíční kost d'ábla a vytvořeným tenkým otvorem vpravil na správné místo

malý kousek slýribu. Dáblové byli asi omámeni nějakým nápojem, vyrobeného z rostlin, které tu našli, ale stejně bylo slyšet úpění. Pepka napadlo, že bez tacuki to asi někteří nepřežijí. Při takovémto zákroku bude asi poškozená pohrudnice, možná i poplicnice.

Teď bylo především nutné zabránit tomu, aby se slýribu dostalo dalším dáblům. Pepek se opatrně přiblížil k operačnímu stolu, kde ještě leželo dost kousků Marynina slýribu. Očima nadzvedl zbývající kousky do výšky, kam dáblové nedosáhli. Překvapení dáblové, jakmile si toho všimli, vyrazili za vznášejícími se kousky tkáně, vyskakovali a snažili se je zachytit. Nepovedlo se. Pepek se s kousky slýribu vznesl do výšky a otevřel bránu do světa bažin smutku. Naházel je do vody, která se nad nimi zavřela. Tam už je nikdo nenajde a i kdyby, v bahně rychle odumřou a nebudou k ničemu.

Ramiel a Naumoo se zatím snažily zjistit, kdo z dáblů už slýrib dostal. Nebylo to ale jednoduché, protože dáblové rychle zakryli mokvajíc rány zimním oděvem a rozptýlili se mezi ostatní. Ramiel doufala, že si jejich obličej prohlédla natolik dobře, aby je mohla nakreslit andělským kreslením. I tak bude dáblů, které musí prověřit, o hodně víc než upravených.

Tělo Maryny leželo na stole. Kolem stálo ještě dost dáblů, kteří doufali, že v tom těle ještě kousek slýribu zbyl. Bylo to ale málo pravděpodobné, protože operatér vyřízl slýrib i s kusem plic. Ramiel se rozhodla k drastickému zákroku. Obhodila kolem Maryny bránu. Dáblům, kteří se nad Marynou skláněli asi budou chybět některé důležité části těla, které prošly bránou s Marynou. Ramiel na to ale nehleděla. Pohled na kolegyni za živa rozpitvanou jí pořádně naštvál.

„A teď honem pryč!“ vyslala Ramiel zprávu na Naumoo a otevřela bránu. Naumoo ale chvíli trvalo, než pochopila, co má

dělat a nepochopitelně se loudala. Ramiel čekala, až Naumoo branou proletí, a tak se chvíli zdržela.

Mezi dábly se našlo několik ozbrojenců, kteří pochopili, že je přepadli duchové. Jakmile se objevil ovál brány, vytáhli pistole a začali do ní střílet. Bohužel, někdo měl nabito duálním střelivem a Naumoo zasáhl. Ramiel se okamžitě stáhla mimo obrys brány, bohužel ale ještě v Sibérii. Vší silou strčila do Naumoo. Jakmile Naumoo branou proletěla, Ramiel bránu radši zavřela. Sama proletěla stěnou stromů a bránu si otevřela až venku. Šťastně prolétla a než ďáblové vyběhli, byla brána zavřená.

Ve spěchu Ramiel otvírala jen jednu bránu. Do oázy jí zbývala ještě jedna. Naštěstí tady byla pevná země, ale vzhledem k tomu, že v Sibérii dost dlouho letěli, bude v Oáze na tomhle místě moře. Nedaleko Ramiel naříkala zraněná Naumoo jako duch a hned vedle ní ležela rozpitvaná hmotná Maryna. Naumoo dostala zásah do zad a do nohy. Vypadalo to, že projektily jí uvízly v těle. Aby jí trochu ulevila, vyslala na ní dávku kosmické síly. Pak si ale zavolala pomoc Oldu.

„Ahoj Raqmíel. Co se stalo?“ ozval se jí Olda.

„Ále, Naumoo je trouba. Courala se v otevřené bráně tak dlouho, až se do ní některý ďábel trefil. Maryna je ale pořádně mrtvá. Přijed' nejdřív hmotným minibusem pro ni a pak to objedš přes duchovou bránu a vezmeš Naumoo.“

Olda vzal rychle minibus a dolétl pro Marynu. Pak prolétl s minibusem Pepkovo kolečko. Na dvojitou bránu pro minibus si netroufl. V Jupiterském světě už zase zuřila bouře, ale dobře to dopadlo, proletěl. Za chvíli už se zaměřil na Ramiel a spolu pak naložili zraněnou Naumoo.

Cestu zpátky přes Jupiterské světy Olda neriskoval. Zaletěl s duchovitým minibusem rovnou na Oázu. Dívky protáhl dvojitou

branou a minibus nechal v duchovité hmotě. Třeba se tam někdy hodí. Naumoo předal do péče Salgiel a Soně.

Pepek nevěděl, že se Ramiel povedlo dopravit mrtvou Marynu mimo Sibérii a vrátit se s Oldou. Rozhodl se proto do Sibérie vrátit, ale o kousek dál, aby nevletěl rovnou do stromové pyramidy. Udělal dobře. Kolem pyramidy se teď ďáblové rojili a otevřené brány v blízkosti by si asi všimnuli. Takhle Pepek nepovšimnut vletěl do Sibérie a pak se opatrně vkradl do pyramidy. Když viděl, že tam z jeho týmu už nikdo není, a rovněž mrtvola Maryny zmizela, usoudil, že to Ramiel vyřešila. Vrátil se proto na Oázu, kde se se všemi sešel.

I když Naumoo dostala dávku kosmické síly, zranění ji dost bolela. Proto Salgiel hned vzala gama nůž a oba projektily jí z těla vyjmula. Pak jí ještě se Soňou daly dávku kosmické síly a nechaly jí spát.

Belial byla dosud u Horáků. Celou dobu akce byla jako na jehlách a když viděla mrtvou Marynu a zraněnou Naumoo, dala se do žalostného pláče. Pepek s Ramiel ale nelenili a připravili tělo Maryny na zázrak. Rozhodli se zapojit i Belial, která dosud nic takového nedělala. Pod vedením Oldy se postavili do kříže poslali na Marynu synchronizovanou kosmickou sílu. Když se objevila zářící koule vzkříšení, Belial vyděšeně vyjekla. Jakmile se ale Maryna pohnula, pocítila hrdost. Ten zázrak jsem s ostatními udělala i já!

Probuzená Maryna byla po zázraku úplně zmatená. Jen pomalu se rozvzpomínala na to, co se s ní dělo v poslední době. Jakmile se ale vzpamatovala, začala se strašně stydět a usedavě plakala.

„To jsem to ale zvorala, co? Nejrady bych se neviděla.“
dromolila přes chvějící se rty. „Půjde to ještě nějak napravit?“

Ujala se jí Yazatap a z jejích trochu ještě zmatených myšlenek si poskládala její příběh. Na pomoc si pak přivolala Sidoniel, která Marynu pomalu uklidnila.

Maryna byla jedna z bažinaček, takže měla slýrib. Jako všechny dáblíce, na které nevybyl žádný manžel, byla smutná. Často se o tom s kamarádkami bavily. Pak už to Maryna nemohla vydržet a rozhodla se zkusit, jestli ti ďáblové opravdu o ženské nestojí. Myslela si, že by rychle otevřela bránu, kdyby ji ohrožovali, a proto se jí vlastně nemůže nic stát.

Když se objevila v Sibérii, ďáblové ji brzy zpozorovali. Zpočátku se k ní chovali příjemně a Maryna se divila, jak dokážou být milí. Pozvali ji do jedné chatičky, aby jí nebyla zima. Vesele se bavili a Maryna jim v tom rozjaření dokonce předvedla, jak se dělá částečná průhlednost. Ďáblové ji obdivovali a zasypali spoustou lichotek. Dali jí také napít lahodného nápoje, který vyrobili z místních neduživých travin. V tom nápoji byl ale silný uspávací prostředek, takže Maryna usnula. Probudila se až na stole vedle ohně a byla svázaná. Ti milí ďáblové už nebyli milí a bylo jasné, že ji chtějí operovat primitivním nástrojem. Nepodali jí ani žádný utišující prostředek a při plném vědomí jí operatér propíchl nožem za klíční kostí do míst kde jim ukázala svůj slýrib. Bolestí ztratila vědomí a už se neprobrala. Nějakou dobu ještě v bezvědomí chabě reagovala na kontakty Naumoo a Ramiel, ale nemohla dýchat a zakrátko skonala.

Závod s časem

Maryna pochopila, že po ní Pepek, Ramiel a Naumoo pátrali v Sibérii a že bylo veliké štěstí, že tam dorazili ještě než naposledy vydechla. Kdyby Horákovi nebyli tak rozhodní a spolu s Naumoo nešli do nebezpečné akce v Sibérii, zemřela by navěky. Styděla se za svoji hloupost a v téhle chvíli by snad raději byla mrtvá, aby nemusela snášet vyčítavé pohledy těch, kteří ji zachránili. S vyříznutým kusem plic přišla o slýrib, který se ale při zázračném vzkříšení znovu vytvořil.

Maryně docházelo, že to nejhorší ještě není zažehnáno. Věnovala ďáblům slýrib. To bylo prakticky totéž jako otevřít bránu žravým venušským bakteriím.

Rodina Horáková teď stála před druhým obtížným úkolem. Bylo jasné, že někteří ďáblové v Sibérii dostali štěp slýribu. Bylo bezpodmínečně nutné tyhle ďábly najít a zneškodnit dřív, než projdou na jiné světy a než začnou předávat další štěpy slýribu svým uvězněným kolegům. Horákovi se znovu radili při telepatickém splnutí.

„Dá se předpokládat, že první jejich starostí na jiných světech bude sehnat nástroje pro méně drastické klonování slýribu. Pak by to mohli rozjet ve velkém.“ nadhodila Xapho.

„Naštěstí štěp slýribu musí nějakou dobu zrát.“ dodala Máňa. „Za tři dny se začne probouzet a za pět dní už může vytvořit bránu a je také schopen dalšího klonování. V nejbližších pěti dnech se tedy rozhodne o přežití Oázy i dalších spřátelených světů.“

Jak mezi tisícovkou ďáblů najít těch několik, kteří mají štěp slýribu? Budou se muset zase vypravit mezi ně. Relativně bezpeční budou mezi ďábly stále duchové. Mohou být prakticky neviditelní, a i když se ukázalo, že ďáblové mají mezihmotové

střelivo, určitě ho nebudou mít všichni. Také kromě patron, které měli při zatčení v zásobníku, další střelivo pravděpodobně nemají.

Ramiel zapojila svoji andělskou paměť a pilně ukazovala ostatním obličej d'áblů, kteří byli u klonování. Bohužel, d'áblové si byli velmi podobní a nebude jednoduché je podle obrazu přesně určit.

„Čtení myšlenek je spolehlivější, má ale jednu velkou vadu. Myšlenky tečou širokým proudem a někdy je těžké v nich najít zrovna to, co hledáme. Jestliže d'ábel nebude soustředěn na záležitost slýribu, dala by se myšlenka na slýrib přehlédnout.“ m'ínil Olda.

„Spolehlivější by bylo odhalovat d'ábly se slýribem pomocí indikátoru slýribů. Indikátor ale V'íťa dosud nemá a doba mezi probuzením slýribu a jeho plnou aktivací je poměrně krátká. Neví se také, na jak velkou vzdálenost by indikátor slýribu mohl účinkovat. A co když indikátor bude reagovat i na svého nositele?“ přemítala Mariuk.

Salgiel napadlo, že po drastickém naočkování slýribu nožem budou asi obdarovaní dost zeslabení a možná budou připoutáni na lůžko. Protože ostatní d'áblové moc nemarodí, mohl by to být pro nejbližší dobu dobrý indikátor. Tahle myšlenka zaslouží pozornost. Z ní vzešel návrh provádět průzkum jako duch, který by prolétal domky a hledal d'ábly, kteří i za dne jsou v posteli.

Je možné, že za zeslabenými d'ábly budou přicházet kolegové, aby zjistili, jak na tom jsou, případně jim pomohli. Proto by měli duchové provádět průzkum ve dvojici. Když někde najdou ležícího d'ábla, jeden bude hlídat venku, jestli někdo nepřichází, zatímco druhý uvnitř způsobí nějakou nehodu – například zvrhne skleničku, nebo povalí židli. Tím se d'ábel probere a bude-li v pořádku, vyskočí z postele a bude se

rozhlížet, pak nehodu napraví. Duch ho pak může porovnat s obrázky, které namalovala Ramiel.

„Jestli to je někdo, komu je opravdu blbě, tak zareaguje chabě. Toho prohodíme do Bažin smutku, kde si ho bažinačky rozeberou. Při čtení myšlenek by také mohly zjistit, zda si dotyčný nepamatuje, kdo jiný slýrib opravdu dostal. Jestli u toho byl, pak si ty obdarované nejspíš pamatuje. Důležité bude zjistit počet obdarovaných, aby věděli, zda už našli všechny nebo někdo proklouzl.“ S tímhle Pepkovým návrhem všichni souhlasili.

„Když bažinačky zjistí, že podezřelý má slýrib, tak ho rovnou nechají utopit. Nedá se nic dělat, slýrib už nikomu nevezmete. Jestli ďábel slýrib nemá, nechají ho ve vězeňském autobuse, dokud akce neskončí. Dřív by mohl vyvolat mezi ďábly poplach.“ uzavřela Yazatap.

Plán byl jasný. Horákovi se na to vyspali, ráno zalarmovali komando bažinaček a požádali Tabris, aby jim pohlídala děti. Pak se rozdělili do dvojic. Jen Víťu nechali zkoumat indikátor slýribů a Salgiel zůstala na ošetřovně. Bylo po poledni a doufali, že do večera by mohli tu nejbližší vesničku zkontrolovat. Prošli rychle dvojitou branou a jako duchové se odebrali na Sibérii.

Nejdříve museli projít všechny domky v seskupení, kde našli Marynu. Na každou dvojici tam připadlo asi šedesát domků a doufali, že to do večera stihnou.

Nemohli ale vyloučit, že tam byl někdo z ostatních vesniček. Předpokládali, že akci prohlídek v dalších vesničkách skončí do tří dnů, takže v době, kdy se začnou slýriby probouzet. Doufali, že mezi tím se Víťovi podaří sestrojít indikátor slýribů. Tím by pak odhalili ostatní slýriby dříve, než budou k použití. Jisté to ale nebylo.

Prvního podezřelého objevila Mariuk, která slídila s Hedvikou. Ležel v posteli a hlasitě chrápal. Na židli bylo několik

zakrvácených hadrů. Překotila očima židli, ale ďábel se nevzbudil. Na stolku stála sklenička. Shodila ji na zem a sklenice se rozbila. Byla to slušná rána a ďábel se vzbudil. Vskočil z postele a zmateně se rozhlížel. Neměl žádnou ránu a Mariuk bylo divné, odkud se vzaly ty zakrvácené hadry. Pak si ale všimla na polici zakrváceného nože. Že by sám operátér? No ten by mohl podat cenné informace! Ten přece musí vědět, kolika ďáblům slýrib naočkoval.

Mariuk se domluvila s bažinačkami a slízla ho bránou, když šel na záchod. Pak Hedvice signalizovala, co provedla, a že můžou pokračovat. Hedvika jí pogratalovala a vlezla do dalšího domku.

„Tak tohle se ti Mariuk povedlo. Počet zavedených štěpů je principiální otázkou pro provedení našeho plánu.“ Jásali průzkumníci, když bažinačky potvrdily podezření, že je to operátér.

V dalších domcích Hedvika a Mariuk nic zajímavého neobjevily. Zato Xapho signalizovala parťákovi Pepkovi, že v jednom domku našla dost bídě vypadajícího ďábla. Těžce dýchal a na podušce měl čerstvou krev. Když zvrhla sklenici na stole, otočil jen hlavu a dál ležel na posteli. Pepek neodolal. Zhmotnil se na záchodě, aby ho ďábel neviděl, pak vykounul a promluvil na něj. Když ho ďábel uviděl, pokusil se vstát, ale musel se podržet postele. Bylo vidět ošklivou ránu za jeho klíční kostí. Pepek se rychle schoval a Xapho šoupla ďábla do brány k bažinačkám.

Pepek se zase změnil v ducha. Byl nejvyšší čas. Mariuk zachytila ďáblovo volání o pomoc mgýčny. Sousedé už se sbíhali a byl nejvyšší čas vypadnout. Takže v dalších domcích to měli jednodušší, protože byly prázdné. Venku nikdo nepajdal, tak se rychle dostali o kus dál.

„Tak co jsi zjistil?“ tázala se Xapho.

„Skoro mě ho bylo líto. Takové bolesti bych nechtěl zažít.

Myslím, že utopení bude pro něj vysvobozením. Možná ale, že to je jen první den a zítra už by to bylo lepší. Dáblové mají možná něco jako tacuki. Normální člověk by tohle nemohl vydržet.

Musíme si pospíšet, než se jim to začne hojit.“

Máňa vlétla do domku, z něhož se ozývalo sténání. Na lůžku ležel dábel, kterého držel za ruku jeho přítel. Vypadalo to, že jsou si velmi blízcí.

„Nevím, jestli to přežiju,“ pronesl slabým hlasem ten v posteli.

„Nemluv hlouposti,“ povídá ten sedící. „Baal Zeb říkal, že jde jen o ten první den. Pak už to bude lepší a za tři dny už to bude skoro zahojené. Pak se spolu podíváme zase na starou zem. Určitě tam budou ještě naši homunkulové a budeme se mít jako v ráji. Musíme se ale líp zajistit proti těm, co nás sem poslali.“

„Ty musíme zabít ze všeho nejdřív. Určitě tam ve skladu zůstalo pár kumulativních bombiček. Když budeme moct do každého světa, určitě nebude problém jim pár bomb podstrčit do té jejich Oázy.“

Máně se skoro zastavilo srdce. Tyhle hajzly tady přece nenecháme, dokud budou žít, budou nás ohrožovat. Nejdřív přimrazila toho, který seděl. Ten ležící se hrůzou nemohl ani nadechnout. Máňa mu telepaticky sdělila, že jeho slýrib mu pomůže do brány ještě dřív, než uzraje. Bude to ale naposledy, co bude cestovat mezi světy.

Ještě ho pořádně přimrazila a pak ho šoupla do bažiny až bahno vysoko vystříklo. Pak ho ještě zamáčkla dolů, aby ho bažinačky hned tak nenašly, a bránu zavřela. I když věděla, že možná přijdou o nějaké informace, byla tak rozhořčená, že zabití dábla ji těšilo. Tenhle pocit ještě nezažila a trochu se sama sebe lekla. Dábllice se polidšťují a pozemšťanka v sobě tají dábla?

K domku už se sbíhali sousedé, které churavý pacient přivolal mgýčny. Teplí bratři ale zamknuli, takže to chvíli trvalo, než sousedi vyrazili dveře. Přimraženému ďáblu utíkal čas, kdy ho mohl někdo ještě odmrazit. Než se rozlétly dveře, už byl skoro na limitu. Máňa ho ale pro jistotu stejně vhodila do bažiny. Třeba z něj bažinačky ještě něco vytáhnou.

Ďáblové, kteří vyrazili dveře, jen bezmocně koukali, jak se hladina bahna zavírá. Brána ale rychle zmizela. Když to sdělili ostatním ďáblům, vypuklo zděšení. Brzy zjistili, že ve vesničce chybí i další ďáblové, kteří dostali slýrib. Nikdo ale nevěděl, co proti tomu dělat.

Parťák Olda, který mezi tím prohledával další domky, už se po Máně sháněl.

„Už jsem oba odeslala. Toho se slýribem i jeho milujícího soudruha. Jedeme dál,“ sdělila mu Máňa a v klidu odlétla do dalšího domku.

Yazatap s Jarčou rychle prolétaly jeden domek za druhým, ale žádného podezřelého nezahledly. Venku ale vrávorál ďábel, který asi šel od souseda. Nevypadal nejlíp. V okolí zrovna nikdo nebyl, ďáblové se srotili u domku, odkud zmizeli jejich soukmenovci.

Yazatap dostala nápad, až se tomu musela smát. V ústraní se zhmotnila a vykročila motajícimu se ďáblu naproti. Vyvalil na ni oči a opřel se o stěnu svého domku.

„Nazdar, jak se máš?“ oslovila ho mgýčny. Dávno už je nepoužila a teď dostala chuť si to zase jednou vyzkoušet.

„Jak jsi se sem dostala?“ odpověděl jí stejným způsobem. Přitom si protíral oči, jestli nemá halucinaci.

„No přece slýribem. Ty ho nemáš?“

„Mám, ale ještě neuzrál,“ odpověděl, ale v tu chvíli si uvědomil, že něco není v pořádku. Než ale stačil zareagovat, už se koupal v bažinách.

„Tak se měj!“ vzkázala mu Yazatap tentokrát telepaticky. Zasmála se a zavřela bránu. „Tomuhle jsem ani nemusela číst myšlenky. Přiznal se sám.“

„Pozor Yazatap, jdou sem ďáblové!“ signalizovala Jarča. Yazatap raději prošla bránou do sousedního světa, kde si v klidu vytvořila dvojitou bránu a změnila se v ducha. Pak odlétla o kus dál a vrátila se na Sibérii, aby pokračovala tam, kde s Jarčou skončily.

„Moc jsem tomu nerozuměla. Jak jste to komunikovali?“ ptala se Jarča.

„Po ďábelsku. Trochu jsem procvičila mgýčna. To tě ale naučit nemůžu. Tak mi to promiň.“

„Jasně, jen když jsi ho dostala. Pak si to nechám předvést při telepatii.“ Napjaté nervy povolily a obě se tomu zasmály.

Ramiel šmejdila v domcích ďáblů jako čert. Soňa zvládla domků tak polovic. Ani jedna, ani druhá však na nic podezřelého nenarazily. Až najednou Ramiel vlétla do domku, kde seděl ďábel u stolu, opíral se rukama o desku a hrál si s vyřezanými kostkami. Když zvednul hlavu, Ramiel zatrnulo. Ten obličej poznala najisto. Byl to jeden z ďáblů, který byl u klonování. Nevěděla ale, jestli už slýrib dostal, nebo na něj teprve čekal. Na jeho košili viděla krvavou skvrnu, ale ta mohla být od stříkající krve z jiného ďábla. Nevěděla, jak to zjistit, tak se rozhodla poslat ho na vyšetření bažinačkám. Otevřené brány si všiml až když ho Ramiel do ní strčila. Ještě dala bažinačkám vědět, že nic nezjistila, tak ať ho pořádně proberou.

V tu chvíli jí ale Soňa celá rozechvělá signalizovala, že našla ďábla už skoro v posledním tažení. „Krve je z něho jak z vola a už se pomalu ztrácí. Mám ho poslat do bažin?“

„Jasně. Tady ho nechat nemůžeme. Jen ho nelituj.“

Ramiel přilétla za Soňou a pomohla jí ďábla do bahna hodit.

V tom dostala kontakt od bažinaček: „Paráda holky, tak to je ten čtvrtej. Ten řezník, co je kuchal, nám prozradil, že jich bylo dohromady pět. Ten pátej mu ale nebyl povědomej a skoro by moh bejt z jiný vesnice.“

Počet neprohlédnutých domků klesal a za krátko s prohlídkou skončili. Výsledek byl dobrý, ale všichni měli strach, že ten poslední bude tvrdý oříšek. „Pro dnešek končíme, už toho mám tak akorát.“ zahlásil Pepek. Sešli se pak v jídelně a objednali si dobrou večeři.

„Jestli budeme dneska sdílet všechny zážitky, do rána se k sexu nedostaneme,“ podotkla Jarča. Všichni se uvolněně zasmáli.

Ráno si všichni trochu přispali. Podle slastného protahování bylo vidět, že ani ten sex nezanedbali. Zbývalo prohlédnout další tři vesničky. Protože už zbýval jen jeden obdarovaný slýribem, dohodli se, že si tři dvojice vezmou na starost každá jednu vesničku a Máňa s Jarčou zůstanou s dětmi.

„Tak nám něco dobrého uvařte k večeři,“ šprýmoval Olda. Holky to ale donutilo k zamyšlení a přišly na to, že by nemuselo být špatné udělat si večer ohníček a ugrilovat nějaké lidské jídlo jako zastara. Neměly sice čerstvé maso, ale mohla by se jedna vypravit na Zem a něco nakoupit. Půjdou se také podívat, jakou zeleninu vypěstovaly pěstitelky. Bylo by fajn pozvat i Dvořákovy a Vávrovy. To ale pátračům neřekly, bude to překvapení.

Návštěvu na Zemi si vzala na starost Jarča. V šuplíku našla pár tisíc korun a našla teleport, který končil na osvědčeném dvorku. V hmotném stavu nevzbuzovala pozornost a chvíli se procházela kolem Václavského náměstí. Rozhodla se nežalovat Pepkovi na dvě dívky nabízející v Panské ulici sex, ale vytočilo jí, když uviděla cizokrajně vyhlížejícího chlapa nabízet drogy.

„Asi by si na ně měl Pepek zase posvítit“ napadlo ji, ale sama se do toho raději nepletla. V masně ve Vodičkově ulici koupila tři kila nízkého roštěnce a půl kila špeku. Pak se zvolna vrátila do opuštěného dvorku otevřela si komorní bránu a teleportem přistála v Horákových domku. V kuchyni s Máňou maso naklepaly, naložily a odešly si hrát s dětmi.

Pro každého průzkumníka v Sibérii prolétnout asi sto padesát domků a podívat se, co se kde děje, byl pořádný záprah, ale za den se to dalo zvládnout. Dnes už ale ten pátý obdarovaný slýribem může být částečně zahojený a asi to na něm nebude tak dobře vidět. Zakrvácené prádlo už asi ďáblové schovali a při zběžné prohlídce domků nebude nic nápadné. Nicméně bažinačky byly připravené a podezřelé mohou odeslat k přezkoumání.

Pátrači objevili několik ploužících se ďáblů, ale žádný o klonování slýribu nic nevěděl. Dohodli se, že bažinačky je budou rovnou vracet na Sibérii. Do večera se podařilo všechny domky prohlédnout, ale bez kýženého výsledku. Buď ten pátý obdarovaný zemřel, nebo se mu daří dobře a nemá už vážné potíže.

Grilovačka

Unavení pátrači se vrátili domů, ale tam je čekalo překvapení. V atriu domku Horákových plápolal oheň a na grilu se opékaly pravé steaky. Grilovala se zelenina a v chladicím boxu bylo pravé pivo, víno i výběr nealkoholických nápojů. Spolu s Máňou, Jarčou, Víťou a Salgiel tam byli Dvořákovi, Vávrovi a všechny děti. Vávrovi zatím žádné neměli, ale vypadalo to, že oběma Belial se nějak začínají kulatit břiška.

Když se všichni sešli, byl v atriu pěkný mumraj, ale všichni se usadili na připravené sedačky a rozruch se postupně utiřil. Děti si přinesly hudební nástroje a všichni začali zpívat. Z pátračů spadla tíseň i zklamání z neúspěšného pátrání a nastala všeobecná pohoda.

Když děti odešly spát, dostala debata vážnější tón. Vávrovi i Dvořákovi, kteří zatím neměli moc informací, byli nastalou situací zaskočení. Když si vyslechli důležité informace, přihlásil se ještě Víťa se zprávou, že se mu podařilo sestrojít indikátor slýribu, ale zatím pracuje jen na malou vzdálenost a všesměrově. Doufá, že zítra se mu podaří odstínit vliv toho, kdo přístroj používá něčím jako reflektorem. Rozhodně to ale není dokonalé.

Od aktuálních problémů se debata přenesla k budoucnosti. Slýrib už teď mělo dost ďáblů a bylo těžké zaručit, že některá neprovede něco podobného jako Maryna. Bylo třeba najít takové řešení, které by to znemožnilo.

Ota Vávra nabídl, že by bylo možno přestěhovat ďáblů do pevnosti Myeor, kde jsou vězněni i zločinci z americké invaze. Tohle řešení by bylo sice možné, ale přesun tisícovky ďáblů do pevnosti na Geheně by byl náročný. Nehledě k tomu, že ďáblové mají řadu možností, které by pro ostrahu nemusely dobře dopadnout. Lepší by bylo nechat ďáblů v Sibérii a zabránit

komukoli je navštívit. Jestli se nepodaří najít pátého obdarovaného slýribem, bude také třeba zabránit d'áblům, aby Sibérii opustili. Jedinou možností, jak toho dosáhnout, je využít aforxity vesmírů a trvale držet kontrolované brány ve všech směrech přístupných ze Sibérie. Brány by musely být jen nepatrných rozměrů, aby jimi nikdo nemohl projít.

Je prakticky nemožné držet takové brány pomocí slýribů. Proto se všichni obrátili k panu Vávrovi, jestli by bylo možné sestrojít zařízení, které by brány trvale udržovalo. Zvětšit některou bránu pro případ, že by bylo nutno na Sibérii projít, by pak bylo možno jen prostřednictvím uvedeného zařízení.

„Nebylo by to jednoduché,“ řekl Ota Vávra. „Především si musíte uvědomit, že brány jsou směrem nahoru i dolů. Dále musí být zařízení na jednom z těch světů, mezi kterými brána je. Muselo by být tolik konvertorů, kolik je možných průchodů se Sibérie. Buď by některé konvertory musely být na Sibérii, nebo by v okolních světech muselo být zařízení pro průchod nahoru. Pro průchod nahoru bychom ale museli postavit něco jako Babylonskou věž, která je lehce napadnutelná. Na některých z těch světů určitě bude nějaký život a mohl by být problém tam takové choulostivé zařízení ochránit. Pro průchod dolů by konvertor musel být v Sibérii hluboko pod povrchem, kam by se d'áblové nedostali. Kdyby ale pracoval nepřetržitě, d'áblové by mohli najít způsob, jak ho poškodit.“

„Takže takové řešení je vlastně nepoužitelné“ zachmuřila se Tabris.

„A co to vzít z druhého konce?“ zeptala se Ramiel.

„Jak to myslíš?“ zeptala se Yazatap.

„No, řešila bych radši příčinu než následky. Předpokládejme, že se nám teď podaří najít toho pátého obdarovaného a d'áblové

slýřib nebudou mít. Pak se ptejme, kdo by jim tam mohl slýřib znovu donést?“

„No jen někdo z našeho světa. Nikdo jiný ho – kromě andělů – nemá.“ přemítal Pepek. „Předpokládám, že naše rodina tam bude chodit jen v duchovité podobě, takže od nás slýřib nezískají. Nebezpečné je jen, že některou jinou dáblici napadne to, co Marynu.“

„Takže se ptejme, proč jí to napadlo. Já myslím, že proto, že tady je pořád málo chlapů. Alexijev už nám žádné nedodá a sami asi nepřijdou. Musíme proto vymyslet něco, jak holkám nějaké další získat.“

„To se lehkó řekne, ale jak to udělat?“

„Tak zaprvé: na Zemi už žádní dáblové nejsou a homunkulům by se každá dáblice lehkó ubráníla. Proč je tedy nepustíme na Zemi? Museli bychom jen vyřešit nebezpečí, že jim někdo dá nějaký jed nebo je omámí. Asi by se to vyřešilo tím, kdyby tam chodily ve dvou nebo ve větších skupinách. Mám ale lepší nápad, jak to vyřešit,“ rozohnila se Ramiel.

„Tak povídej, ty dáblice,“ s úsměvem jí povzbudil Olda.

„Založila bych cestovku. Nabízeli bychom zájezdy pro muže bez závazků na krásné ostrovy s plážemi a mimozemským stravováním. Staraly by se tam o ně naše holky a kdyby se jim některý líbil, tak by si ho třeba namluvily. Nemusíme přece trvat na tom Františkově heslu: nejdřív kostel a pak postel. Brudete je přece spolehlivé a máme ho dost.“

„Takže ty bys nám tady chtěla založit bezplatný hampejz?“ mračila se Jarča.

„To teda ne. Žádná holka by s chlapem nemusela a trochu bychom je psychicky připravili na to, aby věděly, jak to v světě chodí. Nemusí se zamilovat do prvního chlapa, kterého uvidí.“

Pepek debatu pozorně poslouchal.

„V naší situaci asi lepší řešení nenajdeme. Nedivím se, že holky mají mindráky, když vidí pár rodin, kde to klape, a ony nic. A dělat na Zemi agitaci bez kontaktů, kdy chlapi vlastně nevědí, do čeho jdou, mi nepřipadá dobré. Myslím, že nápad Ramiel není zase tak špatný. Musel by se doladit. Chlapi by sem asi museli chodit jen v trenýrkách, aby k nám nedonesli zase nějakou bombu, museli bychom najít vhodný ostrov a stanovit pravidla pro holky, které na ten ostrov budou chodit. Jak se na to díváš ty, Tabris?“

„Museli bychom se postarat, aby v přístupu na ten ostrov byla spravedlnost. Aby se nám holky pak nezačaly prát. Ale je pravda, že stávající situaci už nemůžeme dále držet. Něco se musí změnit.“

„Vidím, že starostí máte nad hlavu,“ vložil se do debaty Ota Vávra. „Jak ale budete pokračovat s tím slýribem u ďáblů?“

„Asi bychom se zítra měli rozhlédnout po domcích, kde nikdo nespál,“ navrhla Yazatap. „Možná, že je v tom stromovém teepee nebo si mohl najít nějaký jiný úkryt v okolí – třeba zemljanku. Asi budeme zase chodit po dvojicích.“

S tím všichni souhlasili a popřáli si dobrou noc. Horákovi se většinou vyhnuli dnešnímu sexu. Vávrovi odešli teleportem domů.

Kde je ten poslední?

Po noční debatě zmizela rozmrzelost z neúspěšného hledání. Pro dnešní hledání zůstali u dvojic. Indikátor slýribů zatím nechali doma, slýriby se určitě ještě neprobudily. Vířa se zatím pokusí indikátor vylepšit a udělat kopii pro každou dvojici. Jestli dnes pátého obdarovaného nenajdou, bylo by to už zítra potřeba.

Olda se zamyslel. „Dneska ani nebudeme potřebovat bažinačky. Jestli toho pátého najdeme, tak už bude definitivní konec s pátráním. Nic jiného už vědět nepotřebujeme.“

Prošli dvojitou branou a vletěli opět na Sibérii. Na mapě Sibérie si vytvořili okruh, kam by až ďáblové ze svých ubytoven mohli dojít. Nejdříve ale ještě prolétli první vesničku. Nic podezřelého ale neobjevili. Ve stromovém teepee bylo vše tak, jak ho ďáblové po pokusu klonovat slýrib opustili.

Dohodli se, že nejúčinnější by asi bylo pátrat po stopách ve sněhu, které vedou mimo vesničky. V posledních dvou dnech v Sibérii nebyla fujavice a stopy nebudou zaváté. Jestliže vynechali prošlapanou cestu od teepee do vesničky, nebylo mnoho stop, které vedly jinam. Vlastně jen do dvou dalších vesniček vedlo několik stop, které ale nebyly čerstvé, takže je asi někdo udělal v den, kdy se uskutečnil pokus o klonování. Pátrání se proto soustředilo na ty dvě vesničky.

Do větší z nich se dali Olda s Máňou, Pepěk s Xapho a Ramiel s Hedvikou. Nejdříve prolétli znovu všemi domky, jestli něco nezanedbali. Bylo zajímavé, že i mezi ďábly byly rozdíly v uspořádání a uklízení domku. V některých domcích byl cítit takřka nemocniční chlad, kdežto jinde se objevily obrázky, samorosty nebo květiny nalezené v ostrůvcích vybledlé zeleně, kde nebyl trvale sníh. Rozestlané postele a kupu neumytého nádobí ale našli zřídka.

„Budeme muset hledat po obvodu vesnice. Tam těch už tolik stop není.“ Rozhodli se jednotlivé stopy sledovat ve dvojicích.

Stopa, kterou sledovali Hedvika s Ramiel vedla do sousední vesnice. Bylo tam více šlápot různě starých. Asi se ďáblové chodili občas navštívit. To mohlo znamenat, že tam obdarovaný prošel, ale jestli se tam ukryl, bylo těžko říct. Nebylo to pravděpodobné i proto, že kdyby se schovával u známých, nepotřeboval by zásoby jídla. Přesto se v té sousední vesnici dlouho rozhlížely a pozorně naslouchaly. Navštívily několik domků, kde zazníval rozhovor. Mezi rozmlouvajícími ale nikde nezastihly někoho, kdo by měl nějaké zdravotní potíže, nebo krev na oděvu.

Ďáblové většinou hráli po domácku vyrobené hry. Hedviku zaujaly ručně vyřezané kostky i figurky pro člověče nezlob se. V jednom domku zahlédli i šachové figurky na šachovnici vyškrábané do plochy stolku. Ramiel si ty rukodělné práce se zájmem prohlížela.

„Chlapi jsou docela šikovní. Kdyby měli alespoň základní nářadí, určitě by se za pár let slušně vybavili. Snad bychom jim mohli přinést nějaké řezbářské nástroje?“

„No jo, ale trest pro ně měl být, že tady nemohou nic dělat. Když jim dáme nějaké pracovní nástroje, tak už to nebude ten pravý trest.“

„Vzpomínám si, že Pepek říká, že když se darebákům dá správný cíl, změní se k nepoznání. U vašich bojovnic to docela funguje. Myslíš, Hedvi, že by to fungovalo i u ďáblů?“

„Zkusit by se to mohlo. Teď už vlastně na Zemi žádní ďáblové nejsou, takže odstrašující účinek trestu nemá na koho působit. Asi z nich nikdy nebudou andělé, ale čím míň bude těch kovaných lotrů, tím menší nebezpečí bude od ďáblů hrozit k pro okolní světy.“

„Dáme to do placu při některé kolektivní telepatii. Uvidíme, co na to ostatní. Tady ale ten ďábel s klonem asi nebude. Je tu moc klidno. Vrátime se, ne? Třeba najdeme ještě další stopy.“ Žádné další stopy už ale nenašli a ve vesnici se sešli s ostatními.

Pepek s Xapho dolétli po stopě jen k zamrzlému potůčku. Bylo vidět, že neznámý vysekal díru v ledu a pokoušel se chytat ryby. V silném mrazu ho to ale brzy přestalo bavit. Ďábel se vrátil stejnou cestou, kterou přišel. Stopa se nikde nerozdvojovala a určitě se šel ohřát do svého domku.

Ani stopa, kterou sledovali Pepek s Xapho, je nezavedla k poslednímu ďábloví s klonem. Šlápot bylo víc, některé i docela čerstvé. Na svahu, kde stopy končily, byla dlouhá klouzačka. Ďáblové si asi všimnuli, že jeden typ zimních bot, které si mohli objednat, měl tvrdší podrážky s drobným vzorkem, kterými klouzačku na umrzlém svahu pořádně protáhli. Čtyři ďáblové se proháněli po svahu, klouzali se a koulovali. Vypadalo to, že se docela dobře baví, i když normálně bychom takovou zábavu očekávali u dětí.

„V každém chlapovi zůstal kus kluka“ smála se Xapho. „Ale když na ně koukám, dostávám chuť se taky sklouznout.“

„Myslíš, že to bude duchům taky klouzat? Nikdy jsem to nezkoušel.“ řekl Pepek, a přitom se už rozebíhal. Na klouzačce zrovna nikdo nebyl, a tak si to mohl užít. Klouzalo to perfektně a Pepek nabral takovou rychlost, že na konci klouzačky musel vzlétnout, jinak by vletěl do protějšího křoví. Obrátil se, aby zamával Xapho, ale ta mu z klouzačky vlétla přímo do náručí. I v duchovitém stavu si to objetí užili.

„Tak mezi těmito ďábly bych klonovaného nehledal. Tak rychle by se mu to nezahojilo.“

Sešli se všichni ve vesnici, ale dobrá nálada, kterou měli, je brzy opustila. Budou se muset rozhlédnout jinde. Ale kde?

Naštěstí je ze zármutku vytrhla Yazatap. Průzkum ve druhé vesnici byl úspěšnější.

„Yazi, pojd' se sem podívat“ zavolala Jarča telepaticky. Všimla si, že v jednom z domků bylo vše uklizeno a tenká vrstva prachu na stolku byla neporušená. Když prohlédli lednici, zjistili, že je prázdná.

„Tohle je opravdu podezřelé. Řekla bych, že v posteli tuhle noc nikdo nespál, tak brzo po ránu se u ďáblů neuklízí.“ Podle vrstvy prachu na stolečku se dalo soudit, že tam nikdo nebyl ani předešlou noc.

Přivolali i ostatní a hledali stopy, které od toho domku vedly. Sníh kolem domků byl ale ušlapaný a stopa se ztrácela, nebylo poznat, kdo kam šel.

Na obvodu vesničky objevili průzkumníci jen dvě stopy, které vedly do pusté pláně.

Stopa, kterou sledovaly Yazatap s Jarčou vedla zvlněným terénem asi dva kilometry. Tam, kde končila, našly malého sněhuláka. Ďábel si s ním dal dost práce, protože přemrzlý sníh nelepil a musel ho ohřívát v dlaních. Bylo vidět, že někteří ďáblové zoufale hledali alespoň nějakou aktivitu, kterou by si ukrátili dlouhou chvíli a která by měla alespoň nějaký hmatatelný výsledek. Sněhuláček měl nos z malé mrkvičky, kterou ďábel asi vyšetřil ze své stravy. Oči představovaly malé kamínky.

„Co tomu říkáš, Jarčo? Nepřijde ti, že někteří ďáblové šli trochu do sebe?“ Koukaly na sněhuláčka a představovaly si toho, kdo ho postavil. Bylo by divné, kdyby měl přitom v duši nenávisť. Spíš to vyvolávalo poetickou náladu.

Mariuk se Soňou letěly směrem, kde bylo vidět více stop. Všimnuly si ale, že stopy patřily jen jedné osobě. Úplně stejné a stejně obnošené boty tvořily v obou směrech stejné stopy, i když

nebyly stejně staré. Dábel asi chodil k cíli cesty častěji, muselo tam být něco zajímavého. Nikdy tam ale nevodil nikoho jiného.

Asi po dvou kilometrech stopa končila v rokli, kde vyvřel horký pramen. Kolem se válela mlha a sníh v okolí pramene byl pokryt ledovou krustou. Soňa ukázala Mariuk otvor, ve kterém se voda pramene ztrácela. Dál byla vrstva sněhu neporušená. Až v dálce po svahu rokle se objevil opět tenký potůček, který se ale po několika desítkách metrů zase ztrácel pod sněhem.

Kolem otvoru, kam tekla voda, byly kameny, jejichž uspořádání vypadalo nepřirozeně. opatrně otvor obcházel. Mariuk na jednom kameni objevila stopy krve. Dívky se zastavily a dodávaly si odvahu. Když Mariuk jeden z kamenů nadzvedla, objevil se větší otvor, ze kterého do chladného vzduchu stoupala pára.

Mariuk chvíli nerozhodně stála, ale pak si klekla a do otvoru strčila hlavu. To ale neměla dělat. Dostala ránu, že na chvíli ztratila vědomí. I Soňa, která stála vedle, si tu ránu yvorem pořádně vychutnala. Zůstala ale při vědomí a rychle telepaticky oslovila Yazatap, od které se nadála účinné pomoci. Yazatap s Jarčou tam v minutě byly. Společně odtáhli Mariuk od díry. Už byla při vědomí, ale svaly jí ještě nesloužily.

„Tak máme i toho pátého!“ zajásala Yazatap a všem to hned oznámila. Za chvíli se celá desetičlenná skupina sešla v mlžném oparu nad dírou, kde se ztrácel pramen. „Asi je tam jeskyně, kterou ta horká voda vyhřívá.“

„Tak polez ven, syčáku!“ zavolal do díry Pepek. Novou ránu yvorem pocítili všichni, ale už nebyla tak silná, dábel zřejmě nebyl při síle.

„Tak jste mě přece jen našli, vy svině andělský!“ zařval dábel. „Ale sem na mě nemůžete. Tak počkám, až budu moct tu bránu vytvořit a pak se uvidí, kdo s koho.“

„Jsi tak naivní, nebo ti přeskočilo?“ zeptal se Pepek. „Kdybys nebyl ďábel, tak bych ti doporučil, aby ses ještě pomodlil, než odejdeš do říše svých předků.“

„Lepší chcípnout než tady v tý slotě živořit. Tak dělej, ukaž, co umíš.“

Pepek pokrčil rameny a vyslal do díry zónu elektrolytické nevodivosti. V díře něco žuchlo a bylo ticho.

„Počkej, půjdu se tam podívat radši sama,“ řekla Yazatap a spustila se do díry. „No páni, ten si to tady zařídil. Je tu sice mokro, ale teplo jako v pekle. Cítil se tu asi jako doma.“

Zvedla očima bezvládného ďábla a vysoukala ho dírou ven.

„Co s ním?“ zeptala se Jarča. „Budeš ho odmrazovat?“

„Ani ne, už od něj vlastně nic nepotřebujeme. Uloupený slýrib už je vyřešený. Hodím ho do bažin tak, jak je. Tam už se o něj vodní červi postarají.“

„A co uděláme s tím řezníkem? Nenechal si kousek slýribu i v sobě?“

„Jak by to udělal? Možná, že si to nechával až na konec. Pro jistotu ho můžeme ještě nechat v bažinách a sledovat ho Vířovým indikátorem. Pak bych ho vrátil na Sibérii.“

„Tak jdeme domů,“ navrhla Yazatap. „Už mám toho duchování dost. Těším se, že se pořádně vykoupu v laguně u našeho milého ostrůvku. Ale odpoledne ještě promluvíím do duše Maryně. Neměla by si myslet, že se vlastně nic nestalo. Za trest jí uložím vymyslet pravidla pro tu novou cestovní kancelář.“

„A teď dotáhneme ten volný den,“ pošeptala Soňa Oldovi. „A už se těším na pořádný sex večer. Dneska jsem na forhontě a pořádně ti proženu faldy.“ Máňa to zaslechla a trochu se zamračila. Pak se ale usmála.

Večer si to vynahradí s Pepkem.

Divoké sny

Když Maryna vstupovala do Horákových domku, aby promluvila s Yazatap, třásla se jí kolena. Věděla, že Horákům způsobila spoustu práce i starostí a bála se, že na ní bude Yazatap chtít nějakou protihodnotu. Vlastně by ráda slízla nějaký trest, aby i sama sobě dokázala, že toho lituje. Přemýšlela, co by to tak mohlo být.

„Kdybych byla tvoje máma, asi bych o tebe zlomila vařečku,“ řekla Yazatap na uvítanou. Marina se mimoděk usmála. Kdyby nechodila na kurzy vaření, nevěděla by ani co to ta vařečka je. Yazatap to doprovodila telepatickou představou a Maryna se jen ošila, když přímo cítila, jak vařečka přistává na jejím holém pozadí.

„Ale co se stalo, stalo se a nemá cenu to pitvat. Doufám, že příště vezmeš rozum do hrsti a nepůjdeš do nesmyslných rizik. Kdybyste jako bažinačky při zatýkání ďáblů vycítily kousek citu, určitě bychom se takovým ďáblem zabývaly i my a snažily bychom se k němu najít cestu. Takový ale mezi nimi nebyl a není moc pravděpodobné, že bys narazila na nějakého, který se alespoň trochu změnil. Máš teď tvrdou zkušenost a věř mi, že bez zázraku už bys koukala na kytičky zesponu.“

„Já vím, že jsem udělala hroznou blbost a že z toho mohl být problém mnoha světů. Moc jsem si věřila a dopadla jsem jak ďáblové v Jeruzalémě.“

Yzatatap se musela usmát. Vida, nové úsloví. Pepek by řekl »jak sedláci u Chlumce«. Tohle ďáblice neznaly, ale paralela byla zřejmá. Maryně řekla smířlivě: „Tak doufám, že si to zapamatuješ a také svým kamarádkám vysvětlíš, jaká blbost by byla zkoušet něco takového znovu.“

Maryna rychle přikývla.

„Mluvili jsme v naší rodině o možnostech, jak zabránit tomu, aby se to mohlo opakovat. Zablokování přístupu na Sibérii by bylo technicky takřka neproveditelné. Nakonec jsme se dohodli, že by bylo lepší vzít to z druhého konce. Řekni mi upřímně – proč si šla za ďábly do Sibérie?“

Maryna zčervenala jak ranní červánky. Chvilí mlčela a pak zašeptala: „Když já bych taky chtěla poznat lásku, nebo aspoň milování. Měla jsem divoké sny a už jsem to nemohla vydržet.“

„Myslíš, že tvoje kamarádky jsou na tom podobně?“

„Nevím, jestli všechny, ale s Naumoo a Belial jsme si svěřovaly, jaké sny se nám zdály, a jsou na tom podobně. Jenže ony si myslely, že ďáblové ze Sibérie nám v tom nepomohou. A bohužel měly pravdu.“

„Myslíš, že byste mohly mít rády i nějakého Kanánce?“

Maryna rychle přikývla. „Vždyť vy také máte Kanánce a jste spolu šťastní. Takových rodin je tady víc. Když ale ďáblové zničili Andělský svět, žádní další Kanánci, kteří by chtěli založit rodinu s ďáblicemi, už nepřicházejí.“

„A kdybyste měly příležitost se s nějakými Kanánci setkávat, mohlo by to váš problém vyřešit?“

„A kde bychom se mohli setkat?“

„Bylo by možné chodit na Zem. Myslíme si ale, že by vám tam hrozilo podobné nebezpečí, jako u ďáblů. Nejsou sice všichni lidé zlí a mohlo by se vám poštěstit najít někoho, s kým si budete rozumět, ale nemáte mezi lidmi žádné zkušenosti a mohly byste špatně dopadnout. Napadlo nás jiné řešení. Také ti nezaručí, že potkáš někoho, kdo si tě zamiluje, ale alespoň byste byly v relativním bezpečí.“

Jak byste to chtěli udělat? To byste jako dali inzerát „seznámení hledají ďáblice“?

„To by asi nebylo nejlepší řešení. Napadlo nás ale, že když už není cestovka Za zdravím, mohli bychom založit jinou, která by ale neslibovala léčení, ale příjemnou dovolenou pro nezadané muže. Našli bychom tady nějaký ostrov s pěkným koupáním a pokud možno i jinými možnostmi, jako golf, horská turistika a podobně – co mají mladí muži rádi. Vy byste je tam obsluhovaly a rekreovaly se s nimi a třeba by se vám některý zalíbil nebo některá z vás by se zalíbila jemu.“

Maryna měla teď oči jako tenisáky a jen naprázdno polykala. „To byste pro nás udělali?“

„No hlavně byste to udělaly samy pro sebe. Asi by bylo třeba přiložit občas ruku k dílu, aby tam bylo hezké prostředí. Naše rodina by založila tu cestovku a prověřovala by žadatele, jestli nám nelžou a jestli nemají třeba násilnickou povahu. Takovým byste se sice ubránili, ale byly by z toho jen mrzutosti. My máme docela silné prostředky k tomu, abychom nevhodné uchazeče vytřídili.“

„A kdy by to šlo zařídit?“

„Asi by to nebylo ze dne na den. Nejdřív bychom museli vybrat vhodné místo, které by bylo dost daleko od Oázy. Pak tam postavit nové robocentrum a vystavět domy pro ubytování a jídelnu, sehnat sportovní vybavení, vytýčit cyklostezky, vytvořit sportoviště a tak dále. Uchazeče na Zemi bychom museli kontaktovat osobně, protože v den odjezdu už by byl problém někoho odmítnout. A my nemůžeme brát ty, kteří neprojdou našimi testy. Myslím, že první zájezd by nemohl být dřív než za půl roku.“

„To přece není tak dlouho! A jak bychom se s těmi Kanánci stýkali?“

„I když tam bude robocentrum, někdo je musí zavést na ubytování, vysvětlit jim kde co najdou, připravit v jídelně bufet

a případně dělat průvodce nebo ošetřit nějaká zranění. Asi byste se rozdělily, třeba na čtyři party, jedna by měla službu, a ostatní by se rekreovaly s nimi: seděly s nimi u stolu v jídelně, chodily se s nimi koupat, jezdily s nimi na kolech nebo hrály na hřišti. Při tom se lidé nejlépe poznají a není v tom žádná křeč.“

Maryna poslouchala Yazatap, a přitom jí kanuly slzy štěstí nad tou krásnou představou.

„Nesměly byste ale zapomínat, že máte svoje povinnosti. Z každé rodiny by tam mohly jet třeba dvě, aby ostatní vychovávaly děti a zajistily zdejší aktivity, jako pěstování rostlin, úklid a podobně. Po dvou týdnech byste se mohly střídát.“

„A když bychom si někoho našly, co pak?“

„Jestli to bude vážné, pozvaly byste ho k nám do Oázy. S návštěvami na Zemi bychom museli být opatrní. Poprvé bych s vámi musela jít já, nebo nějaká jiná teta z naší rodiny, abychom si ty vaše kontakty prověřily v jejich prostředí. I když už to dojde takhle daleko, musíte si být vědomy, že to může rychle skončit. Třeba se ukáže, že první dojem byl klamný a nehodíte se k sobě. Nerada bych, aby se mi tu pak nějaká usoužila z nešťastné lásky. I když se zamilujete, bude líp, když to ze začátku nebudete brát moc vážně. Když zklame jeden, najde se pak druhý. Takový je život.“

„Tak řekni, co máme hned začít dělat. Už bych tam chtěla být.“

„Zatím prosím nedělej nic. To, co jsem ti řekla, moc nerozšiřuj, dokud nevybereme to správné místo a nezačneme agitovat na Zemi. Pak bude každá pomocná ruka dobrá.“

„Děkuji ti Yazatap, nalila jsi mi optimismus do žil. A já hloupá se rozhovoru s tebou tolik bála. Víím, že vaší rodině toho moc dlužím. Nemám ale, čím bych to splatila. Tak se aspoň budu

chovat tak, jak se na správnou dáblíci a bažinačku sluší.“ Jak byla plna radosti, políbila Yazatap na tvář a odběhla.

Yazatap si povzdechla. Naslibovala toho hodně. Teď bude muset udělat všechno pro to, aby se to splnilo.

Při večerní telepatii nejdřív probírali to, co zažili na Sibérii. Detektor slýribu, který Vířa dopracoval do docela slušné použitelnosti, při téhle akci už nebudou potřebovat, leda snad aby si prověřili, jestli nemá klon ten řezník. Shodli se ale na tom, že nemohou vyloučit, že se jim ještě bude hodit při nějakém dalším průšvihy. Další zájemce o slýrib budou ještě pečlivěji prověřovat, mají k tomu teď účinné nástroje. Bylo by asi dobré provádět periodické kontroly všech, kdo dostali slýrib a řešit s nimi případné důvody, které by mohly vést ke zneužití slýribů.

„Taky jsme si všimnuly“ nadhodila Hedvika, „že někteří dábllové mají docela ušlechtilé zájmy. Nejen že si postavili klubovnu, ale snaží se i vyřezávat ze dřeva a vůbec mají tvořivé sklony. Nebudou to asi všichni, ale já bych se přimlouvala za to, dát jim nějaké nástroje pro ruční práce.“

„Dohodli jsme se přece, že to, že nemohou nic dělat, je součást jejich trestu“ protestoval Olda. „Na druhé straně tvořivá práce by mohla alespoň u některých z nich být tím správným cílem, který by je trochu převychoval.“

„Co byste řekli tomu, kdybych dáblům i homunkulům do nabídky robocentra přidal třeba řezbářské nástroje, barvy, případně i lyže?“ zeptal se Vířa.

„Je fakt, že musíme uvažovat o tom, jaký má věznění smysl, když už nepotřebujeme odstrašující účinek pro dáblly a homunkuly na Zemi. Tak, jako si našly jiný životní cíl naše dábllice, mohli by se trochu změnit i někteří dábllové a homunkulové. Já bych to zkusil. Co ty na to, Pepku?“

„Dobře, ale ze začátku bych to nepřeháněl. Víc bych jim toho zatím nedával, uvidíme, jak se to ujme.“

Od Yazatap si celá rodina přečetla, o čem si povídaly s Marynou. Rodina už si myšlenky na rekreační středisko utřídila. Všichni v zásadě souhlasili, ale byli si vědomi mnoha potíží, které budou muset vyřešit. Nic nového ale nikoho nenapadlo, a tak se oprostili od starostí a soustředili se na sex. Holky se dnes snažily a sex byl opravdu divoký. Po hlubokém zážitku všichni zůstali v telepatickém spojení a rozjímali. Náhle probleskla Pepkova myšlenka:

„Byli jste se někdo v poslední době podívat na Andělském světě? Od té exploze už uplynulo pět let a třeba je tam už docela příjemně. Poločas rozpadu kobaltu 60 je pět let, takže by to už nemuselo být tak hrozné. A jestli je po explozi radioaktivita ještě vysoká – copak bude taková i na druhém světa kraji?“

„A ty myslíš, že bychom ty zájezdy nevodili do oázy, ale do Andělského světa? Něco by na tom mohlo být. Nemuseli bychom tak zájezdníkům odkrývat všechny naše karty.“

Dohodli se, že se na Andělský svět vypraví hned druhý den. Pak si ještě dali repete a unaveni usnuli.

Andělský svět

Ráno spali tak dlouho, až je přišly vzbudit děti. Strhávaly z nich nejdřív deky, ale pak se k rodičům přitulily a mazlily se, dokud Eiael nezavelela na pláž. Bylo jí už dvanáct let, a tak se rodiče nebáli svěřit ostatní na chvíli do její péče. Mariuk se ale vydala rychle do koupelny, aby přece jen na děti někdo dohlédl. Všechny, i ty nejmenší holčičky, už uměly plavat a ve vodě byly jako doma. Náhoda je ale blbec.

Včera si sice odsouhlasili, že se půjdou podívat do Andělského světa, ale těm, kdo byli odtud vyhnáni atomovým výbuchem, se tam nechtělo. Takže to zbylo na Pepka a ďáblice. Dohodli se, že půjde Pepek s Xapho a Yazatap. Yazatap navrhla, aby letěli vimaanem. Kdyby tam byla nebezpečná radioaktivita, budou alespoň chráněni. Nechtělo se jim měnit se v duchy. Rozhlédnou se pak po Andělském světě a zjistí, jaké jsou tam teď podmínky k životu.

Vimaany nebyly na Oáze, ale na vzdáleném ostrově, který měl sice strmé břehy, ale nad nimi byla celkem rovná pláň, kterou pro „ustájení“ vimaanů ještě trochu srovnali. Ostrov nazývali Letiště. Byl na něm teleport, ale spojení na něj bylo jen ze dvou míst na Oáze: z domku Horáků a z domku Dvořáků. Ďáblice nechtěly, aby na ostrov chodily bezdůvodné návštěvy, i když se v přístupu létáním nedalo zabránit. Telepatické kamery ale každý pohyb na letišti hlásily a teleportem tam Horákovi nebo Dvořákovi mohli být v okamžiku. Neohlášené návštěvy by byly rychle odhaleny.

Vimaan pilotovala Yazatap, brány otevíral Pepek. Bránu otevřeli v místě, které bylo dost daleko od dřívějšího medicínského centra. Radioaktivita jen o málo přesahovala běžné pozadí prostředí na Zemi. Ve vzorku vzduchu se nestabilní

izotopy už prakticky nevyskytovaly. Přistáli na zemi a sebrali několik vzorků důvěrně známých rostlinek. V nich sice už nějaké stopy nestabilních izotopů byly, ale pokud je nebude nikdo jíst, tak vlastně nejsou škodlivé.

Vimaan se rozletěl k bývalému medicínskému centru. Radioaktivita sice postupně narůstala, ale stále nedosahovala nebezpečných hodnot. Přistáli přímo u trosk centra. Prach na zemi tady ještě byl radioaktivní, byly v něm stopy kobaltu a plutonia. Ale to by mohlo být nebezpečné jen při dlouhodobém pobytu.

„S Gehenou se to nedá srovnat,“ poznamenala Yazapap. „Zdá se, že tenhle svět je už kromě nejbližšího okolí exploze trvale obyvatelný. Když poletíme ještě dál od centra výbuchu, bude to úplně v mezích normálu.“

„Tak letíme na druhý konec tohoto světa. Musí tam být také fůra krásných míst!“ zvolala Xapho a rychle nasedli. Yazatap nasadila první kosmickou, takže tam byli za necelou hodinu. Pak zpomalila a začali si krajinu pozorně prohlížet. Radiometrická měření byla úplně v normálu. Pod nimi se rozprostírala zalesněná pevnina, kterou protékala řeka. Yazatap se vydala podle toku řeky a zakrátko dorazili na mořské pobřeží. U ústí řeky les od moře ustupoval a bylo vidět travnatý porost.

„Tipnul bych to na bažiny,“ povídá Pepek. „Tady to asi nebude moc příjemné.“

Letěli podél pobřeží, které tady bylo skalnaté a vypadalo nehostinně. Pozvolna se stáčelo doleva, až vyústilo ve skalnatý mys. Když ale přeletěli mys, krajina se jako mávnutím proutku změnila. Moře tady tvořilo zátoku, jejíž ústí bylo asi sto metrů široké. Zátoka ale zasahovala asi půl kilometru do pevniny. V hloubce zátoky byla asi dvě stě metrů dlouhá písečná pláž. Za

ní byl několikametrový svah, nad nímž se rozkládala rozlehlá travnatá plocha. Tohle místo vypadalo nadějně.

Vimaan přistál na louce a průzkumníci vystoupili. Tráva nebyla vysoká, pod ní byl asi písek. Došli k nedalekému lesu. Půda v něm nebyla mokrá a vypadalo to, že kdyby se vysekal nízký podrost, budou stezky schůdné pro pěší i sjízdné pro cyklisty. Nedaleké skály by mohly být vhodné jako lezecké stěny a hora v pozadí by určitě byla dobrým cílem pro výlety.

„U lesa by se daly postavit domy pro ubytování turistů a na téhle ploše by mohly být kurty pro volejbal, tenis a hřiště na fotbal. Přímě ideální místo pro rekreaci.“ mínil Pepek.

Zašli na pláž, která byla široká asi deset metrů nad čarou přílivu. Na svahu nad pláží rostly občas rostliny podobné palmám a stromy s dužnatými listy, které poskytovaly příjemný stín pro ty, kterým by se nechtělo ležet na slunci. Voda byla průzračná, do hloubky asi půldruhého metru bylo dno písčité. Dál byly kameny porostlé korály a dno spadalo do hloubky. Pepkovi se zdálo, že tam zahlédl nějakou velikou rybu, nebo to mohl být žralok.

„V ústí bychom museli postavit bariéru proti mořským dravcům,“ řekl Pepek. „A ty, co by tu zbyli, vylovit. Takže jestli nenajdeme něco ještě hezčího, tady by to šlo.“

Vrátili se zase k lesu, který v subtropickém podnebí dýchal příjemným chladem. Chvilí poseděli a vstřebávali atmosféru, která byla uklidňující. Pak lehce pojedli a zase vzletli. Letěli dál podél pobřeží, ale nikde nenašli žádné vhodnější místo. Vlastně už ani žádné nehledali, všem se zátoka líbila.

K obědu se vrátili domů a referovali o výsledku průzkumu. Dohodli se, že po obědě vezmou minibus a poletí se tam podívat všichni.

„My chceme taky s vámi,“ žadonily děti.

„Tak dobře, poletíme všichni,“ řekla Mariuk po telepatické domluvě s dospělými. Vezmeme airbus a přibereme ještě Dvořákovi, Marynu, Naumoo a Belial. Všichni s návrhem nadšeně souhlasili. Pro děti to byla vlastně první výprava mimo Oázu a strašně se těšily. Zaujaly místa u okének a sledovaly krajinu.

K řízení airbusu si sedl Víťa. Dohodli se, že větší část cesty poletí ve světě Oázy, aby měli jistotu, že se nedostanou do oblasti se zvýšenou radioaktivitou. Pak Pepek otevřel bránu a octli se nad skalnatým pobřežím v Andělském světě. Hluboké lesy působily majestátně. Takové v Oáze nejsou. Pak přeletěli skalnatý mys a přistáli na louce, kde byli průzkumníci ráno. Děti se vyřítily z airbusu a rozeběhly se v nízké trávě. U lesa se ale zastavily, do nízkého podrostu se nikomu nechtělo. Všem se tady líbilo a Víťa už začal plánovat stavbu ubytovny.

„Nebudeme dělat oddělené chatičky. Chceme, aby lidi byli co nejvíc spolu. Postavil bych tak dvoupodlažní stavbu podél lesa s buňkami tři krát šest metrů. V každé koupelnu se záchodem, postel, skříňku na šaty a prádlo, stolek se dvěma křesílky a menší psací stůl se židlí. Počítejme, že tu bude čtyřicet mužů a čtyřicet žen, tedy dáblic. Víc by asi vedlo k moc velkému ruchu a neosobnímu prostředí. Pak tady bude muset být sklad prádla, půjčovna sportovního náčiní a jídelna. To bych postavil zboku. Nejdříve sem ale musíme dotáhnout robocentrum, aby to všechno postavili roboti. Pak bychom mohli vysekat v lese cesty pro pěší i cyklisty. To bude chtít nějaké menší mašinky. Asi to svěříme adeptkám.“

Všichni se Víťovu plánování usmívali. Vyrazili s dětmi k moři. Do vody je ale zatím nepustili, báli se mořských dravců.

„Tu přehradu v moři bys měl Víťo nechat postavit co nejdřív, abychom se mohli koupat. Vychytáme nebezpečné potvory a bude tu krásné koupání jako na Oáze.“

„Jistě. Pustím tam pak dvě vodní kamery, aby to pořádně prohlédly.“

Cilka

„Škoda, že tu nikdo z lidí ten výbuch nepřežil,“ povzdechl si Olda. Nostalgicky vyslal jen tak telepatickou rezonanci Cilky. Málem upadl, když se mu ozvala.

„Oldo pro boha jsi to ty?“

„Cilko, ty žiješ?“

„No to mě podrž. Tak tebe ta bomba nezabila? Kde jsi to přežil?“

„Byli jsme s holkama na návštěvě v Oáze. Měli tam skoro hromadný porod, tak nás tam bylo z centra medicíny šest. A kde jsi to přežila ty?“

„Byli jsme u nás na poli. Naštěstí jsme byli za kopcem, takže nás záblesk bomby nezasáhl v plné síle. Ani explozní vlna nebyla za kopcem tak silná. Když jsme si hned po záblesku lehli na zem, tak jsme to přežili. Potlouklo nás sice pár větví a šutrů, které vlna sebrala z toho kopce, ale nikdo nebyl na umření. Volala jsem telepatii všechny známé, ale nikdo se mi neozval. Byli jsme tady uvězněni, protože jsem neměla slýrib.“

„Cilko, my jsme tady letadlem a mohli bychom za tebou přiletět. Chceš to?“

„To je ale blbá otázka. Stačí ti moje telepatie k navedení?“

„Jo, ale musíš zůstat připojená. My se rychle sbalíme a poletíme. Zatím si odpočiň, já se ti ozvu.“

Když Olda všem sdělil, že právě telepatil s Cilkou, spadla všem dospělým čelist. Chvíli stáli jako opaření, ale pak rychle sháněli děti, nastoupili a vzlétli. K řízení si sedl Olda a spojil se zase s Cilkou. Všech dospělých se zmocnilo vzrušení, které se brzy přeneslo i na děti.

Olda podle telepatie s Cilkou pak dovedl Airbus na louku, u níž stálo několik srubů. Před sruby stálo šest dospělých

a klubko dětí. Všichni na airbus civěli jak na zjevení. Oldovi přišlo, že za těch pět let všichni nějak zestárli. Jedině snad Cilka ne. No jo, nemají idarchony. Kufferlinové máslo není tak účinné.

Když se z airbusu vyrojilo patnáct dospělých a sedm dětí, chvíli se všichni očumovali. Nakonec Olda vyrazil rychlou chůzí k Cilce a Jirkovi. Oba je objal a na obou stranách ukápla slzička. To už se ale přiblížili i ostatní nájezdníci.

Cilka se vzpamatovala první a začala s představováním. Protože všichni z Oázy neznali jejich historii, začala od sebe. „Já jsem Cilka Macounová, Oldova kamarádka z dětství. Oba jsme od Bísíáji dostali andělské dary jako první. Tohle je Jirka Rovný, můj sice nelegitimní, ale zato celým srdcem manžel. Jirkovi rodiče s námi začali hospodařit na Andělském světě, a teď táhneme těžký úděl spolu dál. Tohle jsou moji rodiče. Z těch dětí jsou tyhle tři moje a Jirkovy. To víte, dlouhé večery bez kontaktu s jinými lidmi, bez televize a knížek, si vybraly svou daň. Proto máme s Jirkou každý ještě další dva sourozence. To víte, i naši rodiče měli dlouhou chvíli, a ještě nejsou tak staří.“

Slova se ujal Olda. „Mě všichni kromě dětí znáte. Dostal jsem andělské dary od Bísíáji společně s Cilkou. Také Víťu, Máňu a Jarču jste asi viděli při stěhování na Andělský svět. Soňou a Hedvikou si nejsem tak jist, ale byly také z kádru Andělského světa. Pepek je z nás největší uličník, ale má skvělé výsledky, hlavně jako duch.“

Všechny ostatní holky jsou pravé dáblice z pekla, vlastně spíš z duchovité hmoty vytažené. Nejstarší z dáblic je Yazatap, královna ze Sáby. Salgiel je vynikající lékařka, která v sobě teď má vědomosti lékařů ze čtyř světů. Mariuk a Xapho jsou mláďata, která ale už zažila roli výsadkářek kmene Baalů. Ramiel jsme vytáhli z pekla jako dítě, ale už si vybojovala místo mezi dospělými.

Eilael, Jinn i Malakim jsou naše adoptované děti vytažené – vlastně ukradené spolu s další tisícovkou dětí – na poslední chvíli z pekla. Peklo – Gehena už je mrtvé, dáblice se z velké části vyhubily samy. Poslední dvě bašty válečného konfliktu zlikvidoval Ota Vávra a jeho parta poté, co nabyl důležité informace propojením s osobností dáblice ze štábu vojenského velení Ariů. Jeho přítel Schmidke se pak podobnou fintou vetřel na kongres dáblů v Jeruzalémě, kam propašoval torzní bombu. Ta z pevnosti dáblů udělala činnou sopku, přičemž bohužel zahynulo i mnoho lidí v Jeruzalémě.

„Takže vlastně jediné peklo teď máte na Oáze?“ zeptal se pan Rovný.

„No, ještě existuje skupina asi tisíce dáblů, které jsme ještě před událostí v Jeruzalémě ze Země deportovali do Sibérie. Pozemští dáblové už ale pro naše tefirky nebudou vhodnými manžely. Prodloužili si život na neskutečně dlouhou dobu a nemají zájem o potomstvo. Jsou teď ostatně ve velké většině homosexuálové. Představují pro nás i pro ostatní světy číhající hrozbu. Maryna nám způsobila hodně starostí svojí naivní návštěvou mezi nimi. Naumoo a Belial jsou její kamarádky, které nám pomáhaly ten průšvih zlikvidovat. Holky se na vlastní kůži přesvědčily, že s těmito dábly nové rodiny nezaloží.“

Holky se po těch Oldových slovech trochu zapýřily.

„No jo,“ napadlo Cilku „to nám ale dáblové i dáblice postupně vyhynou.“

„Dáblové na zemi našli způsob, jak si prodloužit život na sto tisíc let. Víš, že to zdělala i moje sestra Boženka. A mohla tak dlouho žít, kdyby jí nezabil spolu se třiceti tisíci lidí ten strašný výbuch. Dáblice z Geheny tak dlouho nežijí, ale zato jsou přizpůsobivější a nevdají jim manželství s pozemskými muži. Na Oáze už je dost dětí ze smíšených manželství, které kupodivu

kromě orgánů implantovaných jejich rodičům dědí i dábelská yvora a mgýčna. Takoví jsou i Pepča, Radek, Sváťa a Simon, které tady vidíte. Jsou to děti, kvůli kterým jsme vlastně naživu. Jaruška a Janinka se narodily až rok po katastrofě, Péťa se narodil Hedvě docela nedávno. Ale on je lidské dítě, otcem je Pepek.“

Zatím co Olda vyprávěl, začaly se menší děti poštuchovat a než domluvil, už se proháněly nebo batolily po louce.

Cilka a Jirka pak pozvali všechny k velikému ohništi. Zapálili oheň a Cilka začala vyprávět.

„Z obou statků zbyly po výbuchu ruiny a všechno hořelo. Když jsme se probrali z šoku, usoudili jsme, že tam stejně zůstat nemůžeme. Z medicínského centra i z krásného univerzitního městečka určitě nic nezbylo. Všechno bude za chvíli radioaktivní a v tom prostředí se přežít nedá. Museli jsme odjet, co nejdál.“

Hosté z Oázy tiše seděli a představovali si, jak asi bylo trosečnickům v Andělském světě.

„Traktor, který jsme měli na poli, byl sice převrácený, ale zůstal pojízdný. Vyzkoušela jsem andělskou sílu a podařilo se mi ho převrátit na kola dřív, než z něj vyteklo palivo. Destilační stanici a nějaké vydestilované palivo jsme naštěstí měli ve sklípku, který byl z bezpečnostních důvodů mimo statky. Byly tam naštěstí i nějaké rostliny Hitlernafy, které se daly ještě zasadit. Na pováleném poli jsme mohli sebrat rostlinky obilí, rané brambory a luštěniny. Ze statků jsme vynosili ruční náradí, které se ještě dalo použít. Tak jsme všechno naložili na valník i s kočárkem, kde jsme měli mého malého brášku, a rozjeli se do neznáma. K mému překvapení se po nějakém čase vzpamatovalo jedno robocentrum, takže jsme si mohli doplnit zásoby a náčiní. Rostlinky jsme ale opatrovali jako oko v hlavě, ty nám robocentrum vyrobit nemohlo. Věděli jsme ale, že

v nějaké vzdálenosti přestane robocentrum fungovat, a pak budeme závislí na tom, co si vypěstujeme.“ Cilka si jen povzdychla.

„Upravená cesta brzy skončila a my museli cestu pro traktor hledat, a někdy i prosekávat v pralese. Každý den jsme tak ušli asi pět kilometrů. Pak jsme došli k mořskému břehu, kde jsme někdy mohli jet po pláži. Tam jsme ale museli dávat pozor na místa, kde byl písek moc měkký.

Po dvou měsících jsme došli na místo, které se zdálo být vhodné pro založení polí. Doufali jsme, že ve vzdálenosti 300 km od centra výbuchu už nebude velká radioaktivita. Tak jsme se tady usadili. Byla tu louka, v níž rostly jen občas nějaké keře. Nablízku je potok s čistou sladkou vodou. Došla nám ale brzy nafta, takže jsme všechno museli dělat jen ručním nářadím. Prvního půl roku bylo krušno, ale pak nám dozrála hitlernafta, zelenina i brambory, tak už to šlo líp. Po roce začaly plodit i salámohrušky a za dva roky i jitricovníky. Žijeme tady dost primitivně, ale nic vážného nám nechybí.“

Začalo se smrákat a ochladilo se. Salgiel s Hedvikou přinesly z Airbusu teplé přikrývky a všichni se zahalili. U plápolajícího ohně se sedělo dobře, ale menší děti brzy usnuly.

„Asi je čas letět domů,“ navrhla Salgiel. „Povídání by bylo moc, ale doufám, že se nevidíme naposledy. Abyste tady nebyli tak odříznuti, měli by alespoň dva z vás dostat slýrib a všichni dospělí idarchon. Musíte se dohodnout, jestli chcete zůstat tady, nebo se přemístit na jiný svět. V každém případě vám už nesmí chybět prostředky k dorozumění s námi. Dostanete psí telepatii, jenom Cilka už ji dostat nemůže. Teď zbývá dohodnout, jestli ty operace uskutečníme tady, nebo u nás. Pro idarchon i slýrib ale potřebujete školení, takže někdo musí s vámi aspoň týden být.

Začneme pěstovat rouby a než uzrají, přiletíme sem zase, abychom se mohli na předání připravit.“

Nasedli do airbusu a za krátko dorazili na Oázu. Maryna, Naumoo a Belial odletěly domů, Horákovi uložili děti, najedli se a uložili se k telepatickému spojení. Dnes bylo opět tolik nových dojmů, že v telepatii nastal pěkný galimatyáš. Shodli se, že když Macounovi a Rovných budou chtít v Andělském světě zůstat, postaví jim tam někde robocentrum. Přenos z Útočiště by neměl být problém. Také na místě nové rekreační oblasti musí vzniknout robocentrum, nejlépe rovnou dvě. Protože Macounovi a Rovných jsou teď vlastně jedinými obyvateli Andělského světa, musí se jich zeptat, jestli jim ta rekreační oblast nebude vadit.

Když se přestali dohadovat, ponořili se do náruče sexu a pak usnuli. Starostí bylo hodně, ale nerýsoval se žádný průšvih. Proto spali klidně až do rána.

Návštěva v Praze

Výlet do Andělského světa byl pro děti nesmazatelným zážitkem. Líbil se jim let airbusem, starší holky si dobře všimly, když prolétaly branami. Krajina kolem budoucího rekreačního střediska měla úplně jiný ráz než krajina Oázy. Eilael dobře poslouchala, když se dospělí bavili o idarchonu a slýribu.

U snídaně se zeptala Pepka: „Co je to vlastně slýrib?“

Pepek se zarazil, ale pak Eilael odpověděl popravdě: „To je orgán, který ti umožní otevřít bránu do jiného světa. Na to jste ale ještě malé.“ Přitom si ale uvědomil, že přesně v tomhle věku slýrib dostal on a že jeho klukům ve věku kolem dvanácti let slýriby také dozrají. Nechtěl Eilael lhát.

„Vlastně, kdybyste je zdědili, tak vám teď taky začnou dozrávat. Návod k jejich použití budou mít kluci v andělské paměti. Když se to implantuje, musí být k tomu pořádné školení, aby to nedopadlo jako v jeskyni hrůzy. Některé světy jsou ale strašně nebezpečné a jenom otevřením brány na malou chvíli byste mohli způsobit zkázu celého světa. Víš také, jaký průšvih mohl být z návštěvy Maryny na Sibérii. Kdybyste měly dostat slýrib, musely byste osvědčit velikou odpovědnost. Zatím ještě vydrž. Budeme tě na jiné světy brát s sebou, abys poznala, že to není vždycky legrace.“

Eilael se mu podívala vážně do očí. „Rozumím, ještě chvíli to vydržím a budu sbírat zkušenosti. Měl bys nás ale brát s sebou i v případech, kdy hrozí nějaké nebezpečí. Jinak zkušenosti nezískáme.“

„Sakra, teď promluvila jako dospělá. Za chvíli už nebude dítě, ale ženská-dáblice,“ pomyslel si Pepek. „Vypadá to ale, že se nám výchova docela povedla.“

Nahlas ale řekl: „Do nebezpečných míst můžu vzít vždycky jenom jednu. Víc bych vás nemohl bezpečně chránit. Mladší holky budou muset ještě počkat.“

Chvilí přemýšlel a pak povídá: „Vlastně už jsem nebyl delší dobu na Zemi. Chtěla bys tam jít se mnou?“

Eilael vykulila oči a rychle kývla hlavou. Když to ale Pepek sdělil ostatním dospělým členům rodiny, vypukla bouře nevole. Vysvětlil jim, o čem zrovna s Eilael mluvili. Ostatní to uznali, ale Xapho trvala na tom, že půjde s nimi. Na výlet v hmotném stavu si nebrala meč, ale do brašny zastrčila čerstvě nabitý eldif. Pepek jen povytáhl obočí, ale nic neříkal.

„Zkus si Eilael ještě tady ten plášť,“ podávala Mariuk Eilael tefirský obranný plášť s čepičkou. Plášť se přizpůsobil postavě Eilael a docela jí slušel.

Pepek si povzdechl. „Radši už pojďte.“

Vlezli do teleportu nad Prahu a pak Pepek otevřel Bránu. Objevili se na zastrčeném dvorku, odkud vyšli průjezdem na Jindřišskou ulici. Eilael poprvé v životě viděla rušnou ulici ve městě, a kdyby tam nebyla s Pepkem a Xapho, asi by se bála. Tiskla Pepkovu ruku a rozhlížela se kolem. Zaujaly ji výlohy obchodů, kde viděla plno věcí, které zdánlivě nikomu nepatřily.

„Proč tady lidé nechávají ty věci?“ ptala se Pepka.

„Nikdo je tady nenechal. Ty věci jsou tam proto, aby si je koupili ti, co je potřebují, nebo kterým se líbí. Tady totiž nemají robocentra a když si někdo chce něco koupit, musí nejdřív pracovat, vydělat si peníze a za ty si pak tu věc koupí.“

„A jak pozná, co má dělat, aby mu za to ty peníze dali?“

„Lidé většinou chodí do zaměstnání, kde mají nějakou funkci. To znamená, že někdo věděl, co lidé potřebují a vytvořil funkci, pracovní místo, které nabídl těm, co tu práci umí. Z těch, co se přihlásili, jednoho vybrali a ten tu práci pak dělá. Lidé dávají

peníze tomu, kdo funkci vytvořil, a ten část z nich dává tomu kdo pracuje.“

„A co dělá s tím zbytkem peněz?“ ptala se Eilael.

„Část si jich nechá za to, že funkci vytvořil a za zbytek nakupuje materiál, platí jinému člověku za to, že postavil dům, kde jeho pracovník může pracovat, a podobně. Dříve si lidé vyměňovali věci přímo, ale protože se na každou práci musí lidé školit a pak vyrábějí mnohem víc, než by stačili vyměnit, je zaveden systém peněz, který vlastně zajišťuje rovnováhu mezi tím, co lidé potřebují a co vyrábějí.“

„Je to na mě moc složité,“ řekla Eilael. „Takže když jsem nepracovala, nemůžu si koupit zmrzlinu?“

„Ty sice peníze nemáš, ale já je mám, protože jsme přinesli na Zemi věci, které lidé potřebují, a prodali jsme je. Takže teď máme dost peněz, abychom si koupili zmrzlinu všichni.“

Chodili po městě, lízali zmrzlinu a prohlíželi si hezké domy, auta, parky i řeku. Eilael, která to nikdy neviděla, jen hltila dojmy a byla jako v Jiříkově vidění. Šli po chodníku. Náhle kolem projela motorka a spolujezdec vytrhl Xapho kabelu. Xapho to nečekala a nevzepřela se mu. Pepek to ale zpozoroval, vyslal za motorkou zónu elektrické nevodivosti a rozběhl se za ní.

Motor motorky hned přestal pracovat a motorka se asi po padesáti metrech zastavila. Spolujezdec seskočil a snažil se utéct. Pepek ho ale zachytil očima a nadzvedl ho tak, že se jen bezmocně ve vzduchu zmítal.

„Nemáš něco, co ti nepatří?“ ptal se Pepek jakoby nic.

Nešťastník jen otvíral pusku a vydával neartikulované zvuky. Pepek mu mezitím sebral brašnu a vysvlékl ho do spodního prádla. Šaty mu zavěsil na nejvyšší větev vzrostlého kaštanu, který stál v sousední zahradě. Eilael jen koukala, co všechno se dá dělat s idarchonem jen očima.

Také řidič motorky nebyl v pohodě. Když zjistil, že startér nefunguje, snažil se motorku našlápnout nožní pákou. Bezúspěšně. To už se lidé sbíhali a začali se oběma nešťastníkům smát. Řidič postavil motorku na stojan a chtěl vyndat nářadí. To ale neměl dělat. Jakmile motorku pustil, Xapho ji rychle nadzvedla do výšky třetího patra a pak ji pustila na dlažbu v parčíku, kde zrovna nikdo nebyl. Z motorky byl prakticky šrot.

Eilael se smála, až se za břicho popadala. Řidič běžel za svojí motorkou a snažil se ji postavit na kola. Ta ale byla zkroucená do osmičky. Výfuk a reflektory se povalovaly opodál, řídítka se zlomila a motor se odtrhl od rámu.

Peppek už vysvěčeného spolujezdce pustil na zem. Ten pajdal a v chladivém podvečeru hlasitě cvakal zuby. Peppek dal Xapho kabelu, vzal obě dívky za ruku a pokračoval v procházce jakoby nic. Nevšímali si příjíždějícího policejního auta, které mezitím nějaký snaživý chodec přivolal.

Exkurzi do města zakončili projíždkou lodí po Vltavě. Večerní osvětlení zářilo na Hradčanech, Karlově mostě, Národním divadle i dalších významných budovách a Eilael si připadala jako v pohádce. Peppek ve své paměti vyhrabal několik historek, které se vážou k Praze a jejím památkám a holkám skoro po celou plavbu vyprávěl. Tohle byla novinka i pro Xapho. Obě se do města na Vltavě zamilovaly. Bylo jim líto, že plavba za necelé dvě hodiny skončila. Ve stínu na nábřeží pak Peppek vytvořil bránu a vrátili se domů.

Když odkládala Tefirský plášť, ptala se Eilael Pepka, jestli se ta motorka dá opravit. „Když byla celá, byla docela hezká.“

„Nevím, ale za tu opravu by možná dal víc peněz, než kdyby si koupil novou. Hodně dílů bylo úplně zničených. Lidé, kteří vyrábějí nové motorky, mají stroje, které jim tu práci ulehčí. Ti,

kteří motorky spravují, takové stroje většinou nemají, protože motorky jsou různých typů a na opravy by museli kupovat mnoho drahých strojů, které by pak nevyužili.“

„A jak dlouho bude muset pracovat, aby si koupil novou motorku?“

„To záleží na tom, kolik mu za jeho práci platí. Byla to asi jen menší motorka, takže průměrný pracovník by musel pracovat dva až tři měsíce. Ale protože musí také platit za jídlo a za to, že někde bydlí, musel by pracovat nejméně rok.“

„Tak dlouho? Vždyť to byla jenom legrace!“

„Pěkná legrace. Víš, co měla Xapho v té kabele?“

Eilael se zatvářila vážně. „Já vím, eldyf. Tím by mohli hodně lidí zabít. Ale on to přece nemohl vědět. Asi si myslel, že tam má jen nějaké peníze.“

„A co kdyby tam měla tolik peněz, že by za ně musela pracovat několik let?“

Eilael přemýšlela. „Tak ona to zase taková legrace nebyla, že jo? To by si měl člověk, který chce někomu něco ukrást, radši rozmyslet.“

„Kradou jen bezohlední lidé, kteří nekoukají na to, co komu způsobí za problémy. Třeba v té kabele mohlo být něco, co má pro Xapho velikou cenu, ale ten zloděj to za takovou cenu nemůže nikomu prodat. Pak to třeba prodá za pakatel. Xapho by třeba musela pracovat několik let, ale zloděj z toho bude žít jen několik dní. Ale je mu to jedno. Jsou hnusní a vůbec nelitují, že budou muset na tu motorku dlouho pracovat. Ale oni se spíš pokusí ukrást něco, za co by si mohli koupit novou motorku. Pak je ale můžou chytit policajti a zavřít je. To znamená, že na tom budou podobně, jako dáblové v Sibérii. Nechtěl bych to zažít. Nehledě k tomu, že když jim na to přijdou, už jim nikdo nebude věřit a neseženou dobře placenou práci.“

„Ale vy jste nás přece také ukradli,“ špitla Eilael.

Tak tomu se říká rána pod pás. Pepkovi se až zatočila hlava. Jak jí to má vysvětlit?

„To s mě zaskočila. Je v tom jistý rozdíl. Ti zloději tady kradli proto, aby z toho měli vlastní prospěch. Kdyby chtěli, určitě by si mohli najít práci a vydělat si peníze poctivě. Nešlo jim o to, co Xapho v té brašně má. Chtěli jen něco, co by mohli zpeněžit a žít z toho bez práce. Představ si ale, že by ten člověk na motorce věděl, že Xapho má v té brašně nějaké zvířátko, kterému moc ubližuje. Nevěděl, jak by mu jinak pomohl, než že ho ukradne a odveze ho tam, kde už mu Xapho nemůže ublížit. Věděl by, že neexistuje jiná cesta, jak to zvířátko osvobodit.“

„Nám to ale v Baal-AI-Layet nepřipadalo tak hrozné. Až v Oáze jsme zjistily, o co všechno jsme tam přišly.“

„Tak jinak. Představ si, že bys věděla, že Xapho tam má zbraň, kterou za chvíli někoho zabije. Jestli ho chceš zachránit, musíš jí tu zbraň sebrat. U vás to bylo tak napůl. Jednak jsme věděli, že tam nemáte žádné dětství, ale také jsme věděli, že až vás vycvičí, posadí vás do vimaanu a pošlou vás zabíjet. A ještě něco. Věděli jsme, že ďáblice na sebe vymýšlejí čím dál tím strašnější zbraně, a že až jeden kmen vyhraje, vrhne se na nás. Pak budeme muset všechny ďáblice zabít, protože jinak by zabily ony nás. Ale my jsme chtěli, aby to alespoň některé z vás přežily a nechtěly nás už zabíjet. Nakonec to pochopila i Otheal a postupem času i ty, které k nám přivedla.“

„Je to všechno moc složité. Budu o tom přemýšlet,“ řekla vážně Eilael. „Není to jednoduché být dospělý.“

Návrat trosečníků

Pro Jirku Rovného vypěstovala rouby Ramiel, aby se mohli dorozumět i přes hranice vesmírů. Jirka i Cilka dostanou slýrib, aby nebyli vázáni jen na Andělský svět. Budou ale muset chvíli pobýt v Oáze, aby se se slýriby naučili zacházet.

Na návštěvu Andělského světa tentokrát vyrazil Olda, Ramiel a Salgiel minibusem. Vzali s sebou jen Jinn a Malakim. Rovných i Macounovi pracovali na poli, tak chvílku trvalo, než se sešli. Salgiel si vzala do jednoho srubu Cilku a Jirku. Jinn a Malakim si šly hrát s dětmi a Olda se vyptával Macounových a Rovných na jejich představy o dalším životě.

„V posledních pěti letech jsme byli odkázáni jen sami na sebe a zvykli jsme si,“ rozhovořil se pan Macoun. „V minulých dnech jsme o tom diskutovali a dospěli jsme k názoru, že bychom se raději vrátili na Zem. Přece jen nám tu chybí sousedé, nemůžeme si zajít na pivo, a i chleba tady není takový, jaký pečou na Zemi. Určitě se tam dokážeme uživit, a když nám Cilka s Jirkou občas přinesou něco z jiných světů na přilepšenou, nebude nám nic scházet.“

Oldu to ani moc nepřekvapilo. „Chtěli byste odejít co nejrychleji, nebo tady ještě sklídíte, co jste vypěstovali?“

„Byla by škoda tady nechat dozrávající úrodu. Tolik zase nespěcháme. Stejně bude nutné něco na Zemi zařídit předem,“ řekl pan Rovný. „Vlastně nevíme, co se s našimi statky na Zemi stalo, nikomu jsme je neprodali.“

Dohodli se, že až Jirkovi a Cilce dozrají slýriby, půjdou se na Zem podívat a naplánují si, jak stěhování provedou. Tvářili se rozpačitě, když se jich Olda ptal, jestli budou také chtít telepatii a idarchony. Nejdříve se chtěli poradit s Cilkou a Jirkou.

V tom už přicházela Salgiel se svými svěřenci. „Dala jsem Cilce i Jirkovi také Tacuki. Jirku bude učit zacházet s idarchonem Cilka sama. Na slýrib přijedou k nám na týdenní dovolenou.“

„A to už je všechno?“ divila se paní Rovná. „Vždyť ta operace trvala u obou ani ne půl hodiny! Nic víc k tomu nepotřebují? A jaké mají jizvy?“

Salgiel se usmála. „Nějaké jizvy jsou na hlavě a na bříše, ale díky Tacuki po nich do týdne nebude ani památky.“

„Tak to bych to taky chtěla. Bála jsem se operace, ale když je to takhle jednoduché, už se nebojím. Můžete to pro mě taky vypěstovat? Říká se, že za nějaký čas člověk jakoby omládne, a to by se mi líbilo.“

Paní Macounová jí skoro skočila do řeči. „Tak bychom to mohli absolvovat spolu. Šlo by to?“

„Jistě“ odpověděla Salgiel. „Musíme se jen domluvit na termínu. Rouby se totiž musí implantovat v den, kdy dozrají. Nejde to schovávat.“

Chlapi byli dosud rezervovaní a neříkali nic. Paní Macounová to nevydržela a vyjela na svého manžela: „Tak sakra řekni taky něco. Až omládnou, tak mám žít vedle starého dědka?“

Všichni se rozesmáli. Macoun se podíval na Rovného a pak řekl: „Tak nám to taky vypěstujte. Ty naše čertice by nám nedaly pokoj.“

Malakim to zaslechla, přišla blíž a prohlížela si obě starší ženy. „Tak vy jste taky k pekla? A ukradli vás, nebo jste byly duchové?“

To už se oba stařešiny nahlas rozesmáli. Ženské se naoko zamračily, ale pak také propadly smíchu. Malakim byla zmatená, ale Olda jí vysvětlil, že to se jen tak mezi lidmi říká, když ženské zlobí.

„Co to znamená, že zlobí?“ zeptala se Malakim Oldy.

„Tohle zlobení vlastně není nic tak vážného. To, čím někoho zlobí, může třeba jiný člověk považovat za správné. Znamená to, že se chovají jinak než by ten druhý člověk, který je má rád, chtěl. Někdy to dělají i naschvál a mají legraci z toho, že ten druhý s tím nesouhlasí. Pak se ale přizpůsobí nebo si to navzájem vysvětlí. Vlastně si tím zpestřují život a tím, že se nakonec shodnou, se přesvědčí, že se mají rádi.“

Malakim to pochopila. „Mě taky někdy sestry nebo kamarádky zlobí. Pak si to ale vysvětlíme a hrajeme si spolu, jako by se nic nestalo.“ a odběhla k ostatním dětem.

„Už je to také velká holka“ napadlo Salgiel.

„Myslíš Oldo, že se opravdu všechny čertice tak zázračně změnilly?“ zeptala se Cilka.

„S některými byly potíže, ale ne s těmi, které byly delší čas v duchovitém stavu. Ty byly fakt vděčné, že zase mohou normálně žít. A ani už jim to válčení nechybí. Vid' Salgiel?“

„To by bylo na dlouhé vyprávění, co všechno Tefirky na Pegsda zažily. Tam se na kmenovou příslušnost i oslavy vítězství úplně zapomnělo. Jen některé z těch, které tenkrát přišly s Otheal, si nemohly zvyknout. Ale po vyhynutí všech kmenů na Geheně teď už jsou rády, že to pro ně takhle dopadlo. Jsou teď na Oáze. Jen kdyby se našlo pár oddaných chlapů. Jistě by daly přednost milování před nelítostnými souboji, jaké zažily na Geheně.“

To se ale už dostala k projektu cestovní kanceláře pro nezadané muže. „Vám to asi může být jedno, když se chcete vrátit na Zem. Ale na druhém konci světa bychom rádi založili rekreační středisko, kde by se muži se země mohli seznamovat s našimi tefirkami. Doufáme, že takhle by mohly vzniknout docela harmonické vztahy.“

„Taky to nemají lehké“, vzdychla paní Rovná. „Bez chlapů a bez válek ..., aspoň že tam mají ty děti.“

„Teď jde o to, najít ty správné chlapy na Zemi. Možná to ale nebude takový problém, když jim nebudeme mávat hned před očima manželskou smlouvou“ vložila se do debaty Ramiel.

„Kdy si přijdete pro slýriby?“ zeptala se Salgiel. „Zavedení roubu nic není, ale musí se opatrně. U nás to některé vzaly partyzánsky a úplně je to rozřezalo. Počítejte na zavedení a školení alespoň týden. Na Zemi ale pak nikomu neříkejte, že slýriby máte, bylo by to pro vás moc nebezpečné.“

„Myslím, že není na co čekat Jirko, můžeme jet třeba hned. Rodiče to tady snad zvládnou. Na sklizeň je ještě brzo a pak se nám pro stěhování hodí, když budeme brány tvořit sami.“

„Jasně Cilko, sbalíme si pár věcí a letíme s nimi. Snad se do minibusu ještě vejdem.“

Rekreační středisko

Olda oslovil Naumoo. „Jak se vám holky líbilo to místo v Andělském světě? Máte nějaké připomínky?“

„Je to jiný ráz krajiny, než jsme zvyklé z Oázy. I pro nás by to byla změna, která by se určitě jako místo na dovolenou líbila. Natrvalo bychom tam ale nechtěly, Oáza je lepší.“

„Takže podle vás můžeme ten projekt spustit?“

„Už aby to bylo. Moc se těšíme. Mluvily jsme o tom s ostatníma holkama a všechny nezadané by se toho rády zúčastnily.“

Olda si myslel, že organizovat zájezd pro skupinu 40 lidí ze Země nemůže být problém. Ale ukázalo se, že to není tak jednoduché. Založit malou společnost, to nedělá potíže. Horší bylo, že pro turistickou kancelář by museli získat zvláštní povolení. To ale narazilo na skrytý odpor četných již existujících kanceláří, které v tom viděly konkurenci v tomto dosti již saturovaném sektoru podnikání. Prostě taková malá mafie.

První žádost, kterou podal Olda v Česku, byla promptně zamítnuta s tím, že nesplňuje řadu nutných podmínek. Takové podmínky, že musí mít ručitele se stálým pobytem v Česku, pojištění proti úpadku a mnoho dalších podmínek, které byly pro obyvatele Oázy těžko splnitelné.

„Abychom novou cestovku založili, museli bychom do toho vtáhnout nějaké lidi ze Země“ stěžoval si Olda při večerním sexu. „To se mi ale nechce, protože ti by nám jí mohli nasměrovat tam, kde ji nechceme mít. Ty naše zájezdy nebudou moc výdělečné a nechtěl bych naše hospodaření prezentovat akcionářům, kteří mají úplně jiné zájmy.“

„Zbývá možnost požádat existující cestovku, aby zájezdy organizovala.“

„To jsem taky zkusil. Když ale oslovení zjistili, že se jedná o zájezdy do Andělského světa, kde za dosud nevyjasněných okolností zemřelo třicet tisíc lidí, rychle to odmítli.“

Jestliže v Česku to bylo neschůdné, bylo skoro zbytečné to zkoušet v zahraničí.

„A co kdybychom požádali o spolupráci Otu? Jeho cestovka přece organizuje zájezdy do Nového Německa a také do světa hlavonožců.“

„To je výborný nápad. Zítra se zeptám, jestli by do toho šel.“

Ota Vávra souhlasil, aby jeho cestovka prodávala i dobrodružné zájezdy do cizího světa pro nezadané muže. Protože služeb cestovky využívali lidé v různých zemích, měla Vávra Interstellar několik kanceláří po celém světě.

„Jak by ty zájezdy měly vypadat?“ zeptal se Ota.

„Měly by být čtrnáctidenní s dopravou a plnou penzí. Stravování bychom zajišťovali pomocí robocenter, která by byla u rekreačního střediska. Zřídíme ho na místě, které jsme si už vyhlídli na Andělském světě. Účastníky bychom dopravovali airbusem, který by přistával na nějakém pozemku poblíž kanceláře cestovky. Předstartovní kontrola by byla přímo ve vstupu do airbusu. V ceně zájezdu byla i výuka tefirštiny - Yazatap by propůjčila svoji čelenku.“

„A jak zajistíte, aby se zúčastnili jenom pánové, kteří by pro naše tefirky byli vhodnou partií?“

„Zvláštností tohoto zájezdu bude, že není pro každého. Dohodli jsme se, že každému zájemci uděláme sondu do vědomí a zjistíme, jestli má správné charakterové vlastnosti a nemá nějaké nepřátelské úmysly. Nepřipouštěly by se žádné zdravotní ani jiné pomůcky s tím, že by bylo možno si objednat invalidní

vozik, berle a podobně na místě. Počítalo by se s tím, že robocentrum dodá vše podle objednávky.“

Když dohodli všechny potřebné náležitosti, zařadila cestovní kancelář Vávra Interstellar zájezd do svého portfolia.

U normálních zájezdů se účastníci potkají až u odletu. Tam ale už nešlo odmítat účastníky, kteří nesplňovali přísné podmínky. Proto Horákovi podle došlých objednávek navštěvovali přihlášené v dostatečném předstihu.

„Účastníci budou těžko souhlasit se sondáží vědomí“ namítla Jarča. „Bude to muset dělat vždycky někdo z naší rodiny, sondáž bažinaček je dost nápadná. I tak ale budeme potřebovat pro sondáž udržet uchazeče nějakou dobu v klidu.“

„Součástí pohovoru bude psychotest, který bude oficiálně založen na obvyklých metodách, jako řazení barev, kreslení obrázku a odpovědi na otázky.“ navrhla Salgiel. „Přitom ale z myšlenek uchazeče zjistíme mnohem víc, než by ukázal psychotest. Z podstaty účelu zájezdu nebudeme brát homosexuály, ba ani bisexuály, zloděje, podvodníky a ani agresivní povahy. Zvláště si dáme pozor, jestli přihlášený není homunkulus nebo jestli nepřijal úkol provádět výtržnosti či diverzi.“

„Na druhou stranu bychom nemuseli odmítat zdravotně postižené, jestli bude možno postižení vyléčit v krátké době andělskou silou.“

„Takže přihláška bude přijata jen když přihlášený projde psychotestem a bude souhlasit s podmínkami chování v rekreačním středisku. Podmínky přijetí nebudou veřejné a odmítnutí bude zdůvodněno jen tím, že přihlášený neprošel psychotestem. Žádné žaloby na diskriminaci nepřichází tedy v úvahu“ spokojeně konstatoval Ota.

I když podmínky přijetí přihlášených byly dost zvláštní, hlásilo se dost mužů i proto, že zájezd byl v protikladu k zájezdu k hlavonožcům podstatně levnější. Ota Vávra v tom ale neviděl konkurenci, protože zájem o výlet k chobotnicím daleko převyšoval nabídku. Také chtěl dáblíci na Oáze pomoci, když už u nich bydleli.

První termín zájezdu byl vyhlášen německou kancelář Vávra Interstellar v tříměsíčním předstihu. Nejprve se přihlášky scházely pomalu, většinou od těch, kteří původně chtěli jet k hlavonožcům a lákala je nižší cena nebo dostupnost zájezdu.

Testování adeptů si vzaly na starost Xapho a Mariuk, které se nejlépe vžily do úlohy svých kolegyň, pro něž byl vlastně zájezd připravován. Obavy, že psychotesty budou účastníky odrazovat, se ukázaly liché, naopak, mělo to přichuť exotiky a pánové byli zvědaví, zda testem projdou. Homosexuálové, kterých se zprvu dost hlásilo, brzy pochopili, že nemají šanci. Testy procházela necelá polovina zájemců. Přesto byl již měsíc před odletem zájezd obsazen.

„Takže my máme splněno“ hlásila Mariuk. „A jak jste na tom s budováním rekreačního střediska?“ obrátila se na Vífu.

Nejdřív jsem vytvořil kopii robocentra branou z Útočiště. Pak kopii ještě zdvojit, aby byla záloha pro případ poruchy. Chetézové jsou moc fajn a nikdy nemají žádné námítky, když od nich přenášíme tohle zařízení na jiný svět. Ani si už nedovedu představit, že tam žili mrzouti.“

„A nemůže Robocentra někdo zničit?“

„Kdo by to chtěl udělat? A i kdyby, jsou ponořená do nedalekého kopce, aby je nikdo nepovoláný nenašel.“

„Pak jsem podle dohodnutých plánů postavil ubytovnu i s vybavením a další potřebné budovy.“

„Já jsem si vzal na starost vybudování ohrady v ústí zálivu a vystěhování nebezpečných živočichů ze zálivu.“ přidal se Pepek. „Ve vodě rejdivy kamery, které hledaly všechno živé. Menší živočichy jsme odchytili k testům, na větší přichystali návnadu. Živočichy, kteří nebyli jedovatí a nekousali, jsem v zátoce nechal, ty nebezpečné jsem vyhazoval za ohradu. Nebylo to ale tak jednoduché. V zátoce žily mezi korály ryby podobné rozedrancům, které měly jedovaté ostny a ostré zuby. Jsou dost nenápadné, takže je kamery mohly lehko přehlédnout. Nelíbilo se jim, že by měly zátoku opustit. Na otevřeném moři nebyly tak pěkné korály a těžko by se tam užívaly. Protože ale zůstávají mimo písčné dno a vůči lidem nejsou agresivní, nechal jsem je na pokoji. Snad na ně nikdo nešlápne.“

„Když měl Pepek v moři splněno, vytvořili jsme spolu navržená sportoviště. Na plnohodnotné golfové hřiště nebylo dost prostoru, připravili jsme jen dvě jamky. Zato jsme připravili dráhy pro minigolf, dvě dráhy na bowling, dva ping-pongové stoly, volejbalový a tenisový kurt s tvrdým povrchem a hřiště na házenou, kde se dá hrát i fotbálek.“

„Se sportovními potřebami jsme měli trochu problém, protože jsme nevěděli, co se zrovna nosí. Proto jsme na Zemi navštívili několik prodejen sportovních potřeb. Vzorky atraktivních sportovních potřeb a sportovních dresů jsme uložili do velkého hiblagu a pak jejich výrobu zadali robocentru. Nevyráběly jich mnoho, spíš všechny druhy. Když bude zájem větší, robocentrum rychle vyrobí další.“

„Tak máme taky splněno“ radoval se Vítek. Pepek zavrtěl hlavou. „Ještě musíme prosekat stezky lesem, tím podrostem by nikdo neprošel.“

Procházel lesem a zadávali robocentru, kde má podrost prosekat a kde má upravit povrch pro cyklostezku. Doprovázeli

je Brok a Alma, kteří stezky po psím způsobu značkovali. V lese vyplašili několik větších zvířat, která tu byla domovem. Jen zavalitý pašík podobný divočáku se chtěl postavit na odpor. Pepkovo xeri ho však zahnilo na útěk.

„Snad tu na nikoho tahle zvířata nezaútočí. Rekreatanti by raději měli nosit pořádné boty, aby je neuštkl nějaký had nebo štír.“

Víťa se zamyslel. „Myslím, že zvířata si zvyknou a po téhle cestě nebudou moc chodit. Návštěvníkům ale radši dáme vystřelovače elektrického náboje, aby případní drzouni přestali otravovat.“

Dostali se až na nedaleký kopec, odkud byl krásný výhled po celém okolí. Nechali tam rovnou zhotovit přístřešek, kdyby se někdo potřeboval na výletě skrýt před deštěm, a přístroj na objednání občerstvení z robocentra pro turisty, kteří nemají idarchon. Pepek se zálibně rozhlížel po krajině. Všiml si, že na mysu kryjícím zátoku jsou krásné skály pro horolezecký výcvik. Na druhé straně ve vzdálenosti několika kilometrů tekla řeka.

„Vysekáme ještě cyklostezku ke skalám a zabudujeme do nich několik kruhů pro lana, určitě se najdou nějakí nadšenci pro lezení. Pak ještě uděláme cyklostezku k řece, rybami se to tam jen hemží. Ať si každý může vybrat, co ho baví.“

Do jídelny doplnili dvacet stolů pro šest osob, vybavení pro bufetové stravování a chladicí boxy pro nápoje. Do programu robocenter dali jen omezení pro množství alkoholu, které si v jednom dni může jeden každý rekreatant objednat.

Pepek se tvářil spokojeně. „Tak teď ještě hezké počasí a bude to dokonalé. V tomhle subtropickém podnebí je ale dlouho zamračená obloha skoro vyloučená.“

„Bude tady nějaký stálý správce?“ napadlo Víťka. „Bylo by to vhodné, ale nevím, jestli se někdo takový najde. Skoro si myslím, že ideální by byli starší manželé ze Země.“

„Poptáme se, jestli by o někom nevěděl Ota Vávra, nebo někdo z jeho kanceláří.“

„A teď zavoláme komando ďáblů, aby si to tady vyzkoušely a třeba i doladily. Broku, zkus zavolat Ramiel, ať to zorganizuje. Než přiletí, půjdeme na chvíli k vodě.“ Vzali si šnorchly a brýle a prohlíželi život na korálových zahradách.

Když Ramiel ohlásila exkurzi do Andělského světa, byl zájem tak velký, že musela dát omezení. Z každého domku jen jedna. I tak to bylo na dva airbusy. Přihlásily se i vdané, které byly zvědavé na to, co Horákovi vymysleli. Ramiel je neodmítala. Třeba zrovna ty, které už mají manžely, přijdou na něco, co v rekreačním středisku chybí. Do airbusu se vecpaly i Jarča a Máňa.

Airbusy přistály na fotbalovém hřišti. Tefirky se z nich vyrojily jako včelky z úlu. Práce, kterou odvedli Vítek a Pepěk se jim líbila. Křesílka i postele byly pohodlné, sprchové kouty prostorné. Jídelna i sportoviště byly připravené pro společné aktivity. Cesty a cyklostezky byly dost dlouhé a vedly na zajímavá místa. Jarče a Máně ale něco chybělo.

„Obytné buňky jsou pohodlné, ale působí strohým dojmem. Chtělo by to nějaké obrázky nebo tapiserie. Ke konferenčnímu stolku by mělo být nějaké intimní osvětlení.“

Dohodli se, že holky najdou v okolí nějaké zajímavé rostlinky, a že pokoje vyzdobí jejich fotkami. Pepěk měl také dost obrázků z mořského světa, tak by to mohli různě promíchat, aby každá buňka měla aspoň trošku osobitý ráz. Holky vedly plamenné diskuse a Vítek s Pepkem z toho měli zamotanou hlavu. Nakonec se nějak shodli ke všeobecné spokojenosti.

Původní návrh, aby muži byli ubytovaní dole a tefirky v patře se moc nelíbil. „Radši to prostřídáme.“ A hned se narodil návrh,

že pokojíčky pro holky budou vymalované teplejšími barvami než ty chlapské.

Objednali si u robocentra večeři na bufetový pult. Po jídle uspořádali anketu na téma „co v rekreačním centru chybí“. Většina tefirek odpověděla, že už jen pořádní chlapi. I když tam ale zatím kromě Horákových žádní nebyli, tefirky měly dobrou náladu a exkurze se jim líbila. Když vyšly z jídelny, spořádaně nastoupily do airbusů a odletěly. Máňa a Jarča ale zůstaly a významně zkoušely tvrdost matrací, každá v jednom pokojíčku. „Tak kluci, jako zastara – jedna ku jedné. Teda pardon. Jeden k jedné.“

Kluci se nedali pobízet a strávili spolu krásnou noc. Ráno všechno pozamykali a vrátili se i se psy na Oázu.

Invaze na Bykyle

Když Pepek a Vítek vystoupili z minibusu, hned se kolem nich seběhli Horákovici děti. „Tak co jste tam zažili? Vyprávějte.“

Pepek a Vítek vyprávěli dětem, jak to vypadá v novém rekreačním středisku. Malakim byla ze všech nejzvědavější. „Tam to musí být bezva. Vezmete nás tam taky?“

Vítek s Pepkem se po sobě podívali a pokrčili rameny. „Proč ne, dokud tam nejsou návštěvníci. Po obědě bychom tam mohli zaletět.“

„A mohly by s námi i děti od Dvořáků? My s nimi kamarádíme“ žadonili kluci.

To už se ale přidali i dospělí Horákovci. „My vám děláme rozvědku na Zemi a ani jsme ještě neviděli, kam je to vlastně verbujeme,“ vyčítavě řekla Xapho.

„Tak dobře, poletíme všichni. A zeptejte se taky Tabris a ostatních Dvořáků i Vávru.“

„Hurá“ zavolaly děti a rozběhly se ke Dvořákům. Pan Vávra už dostal telepatii, takže ho oslovila Yazatap.

„Díky za pozvání, ale máme teď úplně jiné starosti. Před chvílkou mi volali z Bykyle, že se tam objevily Hyriome se svými kentaury. S tím jsme nepočítali. Naši tam nemají zbraně a kentaury se blíží. Belial Sarcha už se spojila s Firhoi a prosí je, aby nám poslali alespoň některé z těch zbraní, které nejsou na elektriku.“

„Takže výlet se odkládá. Jestli Jarčo chcete, tak tam vezměte děti, už tam trefíte. Chlapi ale mají branou povinnost“ zavelel Olda.

„To si děláš srandu?“ naježila se Yazatap. „Já jdu s vámi.“

„My taky“ přidaly se Mariuk, Xapho, Salgiel a Ramiel. „Určitě tam bude potřeba každá pevná ruka.“

Pepek zatím skočil do nákladního airbusu a rychle proletěl až na Firhoi. Tam již byl také rozruch. Naštěstí zbraně z války proti Hiromiím nevyhodili, naopak, měli ještě bohaté zásoby střeliva. Naložili, co se vešlo do airbusu, včetně dvou pásových transportérů, a Pepek rychle odstartoval. Proletěl ve Firhoi co nejbliž osadě Bykyle, protože předpokládal, že tam už může být zóna elektrické nevodivosti. Pomalu proletěl bránou těsně při zemi. Bylo to prozíravé, Airbus skončil na zemi, ale nic se mu nestalo.

Protože i zóna elektrické nevodivosti způsobená agregátem Hyriome nemůže být moc velká, musel Pepek být připraven na to, že kentauři jsou blízko. Opatrně a pomalu otevíral dveře. Když ale škvíru rozšířil, honem je zase zavřel, protože přiletělo několik šípů, které narazily do pláště airbusu.

Pepek se rozhlédl. Za křovinami tušil houf kentaurů. Už nebyli tak naivní jako na Firhoi a kryli se. Náhle však vyrazili a začali palicemi mlátit do dveří airbusu. Airbus na takové zacházení nebyl dělaný a dlouho by to nevydržel. Proto Pepek na kentaury vyslal zónu elektrolytické nevodivosti. Běsnění rázem přestalo. Pepek čekal, jestli se za zónou přimrazení neobjeví sůvičky. Ale buď tam nebyly, nebo je přimrazil. Nic se nehýbalo a necítil psychický šok. Otevřel dveře airbusu – nic se nedělo. Asi tu byla jen malá četa kentaurů, které všechny přimrazil.

„Ani nápad je odmrazovat“ pomysllil si. „Určitě jich tu bude daleko víc.“

Spojil se telepaticky s Vítkem, který se zatím zoufale bránil zabarikádovaný s ostatními obyvateli v domcích osady Bykyle. „Vítku, máme přece všechny andělské dary. Tak je proboha přimraž – na co čekáš?“

„Ježíši – no jo. Vždyť já úplně zapomněl.“ Chvilku se odmlčel a pak oznámil Pepkovi: „No jo, funguje to, v nejbližším okolí všichni padli.“

„Tak se podívej, jestli to neodnesl nějaký člověk!“

„Ne, je to dobrý, všichni byli za mnou. Víš, co je ale zajímavé? Po tu dobu, co jsem vysílal tu nevodivost, tak nám zasvítlo světlo!“

„Tak to tam budeš mít někde poblíž ten agregát na elektrickou nevodivost. Zásobníky energie pro ten aparát mají připojené hadicemi s vodivým elektrolytem. Někde by tam mohly být Hyriome. Bacha na psychické šoky. Ty to vydržíš, ale ostatní by to mohli odnést.“

„Jo, dám pozor. Ale co ostatní skupinky osadníků?“

„Musíme kontaktovat holky. Třeba si ty svoje možnosti taky neuvědomují. Zkusím Yazatap!“

„Jo, jsem tady. Taky jsem je přimrazila. Máme na chvíli pokoj.“

„Já vyjedu s pásovým transportérem a podívám se na ten jejich agregát. Musíme být připraveni na to, že ho třeba měli vypnout a Hyriome zaútočí na nás svými neviditelnými vimaany. Zkuste zatím ostatní skupinky.“

„Skupiny kolem Xapho, Mariuk a Ramiel už jsou taky mimo akutní nebezpečí. Velká skupina je ale kolem Oty Vávry, který neumí elektrolytickou nevodivost. Vidím, jak na ně kentauři dotírají. Jdu tam.“

„Pozor, Yazatap, jejich šípy létají daleko. Tak daleko s elektrolytickou nevodivostí nedosáhneš!“

„Budu se krýt. Snaž se přijet co nejdřív s transportérem.“ Yazatap se na chvíli odmlčela. „Už tam budu Pepku. Teď to na ně pošlu. Au, teď mě škrábnul šíp do ramene. Ale už padají. Bohužel ne všichni, na druhé straně je to moc daleko.“

„Už se blíží Yazatap, našiju to do nich kanónem, snad se rozprchnou. Když přijdou blíž, tak je přimrazím.“

„Pepku, nějak je mi blbě, ten šíp byl asi otrávený“

„Zatracený svině kentaurský. Jedu k tobě, Vávrovci už jsou asi v cajku.“ Pepek vyskočil z transportéru a zachytil omdlévající Yazatap. Pak kontaktoval Salgiel.

„Mám problém s Yazatap. Zasáhnul jí otrávený šíp. Tady je teď chvíli klid, udělám ti bránu. Přijď si pro ni.“

Salgiel ani neprocházela branou. Jen Yazatap zachytila očima, a rovnou ji položila na lůžko. „Hned se na ni podíváme.“

Pepek vlezl do transportéru a málem brečel. „I při všech schopnostech nejsme nezranitelní. Ale já jim to nedaruju.“

Přemýšlel, jak dál postupovat. Nejlepší by bylo, kdyby se všichni ztratili a nechali Hyriome v tomhle světě i s jejich kentaury. Pak něco vymyslí. Budou mít daleko lepší možnosti, když nebudou muset bránit houf relativně bezbranných lidí. Nesmí tady ale zbýt lidé, ani zbraně.

„Víte, Oldo, holky, vezměte zatím všechny osadníky k nám. Dohodněte si pořadí otevírání bran a postarejte se o skupiny Vávry a Yazatap. Ta je bohužel mimo hru. Já vezmu zbraně a dopravím je taky k nám. Tam se ozbrojíme a vymyslíme plán dalšího postupu.“

Z probíhající komunikace zjistil, že je vše na dobré cestě. Vrátil se proto s transportérem do airbusu. Počkal, až budou brány na Oázu zavřené a pak tam s airbusem proletěl. Naštěstí na místě Bykyle byl v Oáze ostrůvek právě tak malý, aby se tam asi dvě stě osadníků postavilo.

„Přiletím pro vás“ hlásil Pepek. S nákladním airbusem zaletěl na Oázu, vzal si osobní airbus a pak všechny osadníky z Bykyle naložil a odvezl také na Oázu. Většina jich ještě na Oáze nebyla. Pepek narychlo postavil na Krabím ostrově několik ubikací.

Doufali všichni, že Horákovci komando s Hiriome udělá krátký proces, a tak se osadníci z Bykyle na Oáze dlouho nezdrží.

„Jak je Yazatap“ ptal se hned Pepek Salgiel.

„Měla namále, ale jed jsme rychle rozluštili a protijed včas zaučinkoval. Pár dní bude ochromená, ale vydrží.“

Všichni si oddechli. Pak Pepek svolal poradu Horáků a Vávru. Děti návštěvu rekreačního střediska zrušily, tak tam byly i Máňa a Jarča.

Vítek se rozohnil: „Vypadá to, že Hyriome chtějí ten svět kolonizovat. Kdybychom je chtěli přemoci klasickými zbraněmi, tak z toho bude dlouhá válka. To přece nechceme.“

„Mohli bychom jim zablokovat brány, aby nemohly přisouvat další materiál a kentaury. Pak je elektrolytickou nevodivostí přimrazit a vyřadit jim ty mašiny za nevodivost kovů. Pak bych vzala naše vimaaany a s použitím zizibádů to vzala načisto.“ Navrhla Ramiel.

Ota Vávra se zamračil.

„Bojím se, že kdyby prohrávaly na celé čáře, udělají to jako při válce s Firhoi. Zničily by ten svět – nebo spíš tu část, kterou chceme kolonizovat – atomovou bombou. Z toho bychom se nevzpamatovali.“

„Šel bych na to jinak,“ mínil Vítek. „Musíme to udělat tak, aby nás to neohrozilo, a přitom se na vždy, nebo aspoň na nejbližší tisíciletí, zbavit hrozby, že nás Hyriome napadnou. Podle mě musíme nejdříve zneškodnit jejich atomové bomby. To je totiž jediný prostředek, který nám může vážně ublížit. Cestu k nim zná jen Ota. Na výpravu za bombami ale nemůže jít sám. Kromě něho by tam měl jít někdo z Horákovy rodiny a hlavně odborník na konstrukci jaderných bomb, který je dokáže zneškodnit tak, že jim vyjme a zničí nebo odnese rozbušky. Ta výprava totiž

nemůže letět airbusem, který by ty bomby dokázal rovnou odvézt. Musí tam vniknout potají a bomby zneškodnit na místě.“

„Má to ale háček. Hyriome nesmí mít tušení, že taková výprava existuje a že ví, kam má jít. Jinak by ty bomby aktivně bránili a kdyby už evidentně prohrávali, asi by nám na Bykyle nějakou hodili. Proto bychom měli vzbudit zdání, že o Bykyle bojujeme ze všech sil, ale nevyhráváme, takže Hyriome mají reálnou šanci zvítězit. Vrátime se proto na Bykyle s transportéry a samopaly a budeme střílet kentaury. I to přimrazení by mělo vypadat jako zastřelení, aby nás nepodezřivali, že je balamutíme.“

Chvíli bylo ticho. „Je to ale dost nebezpečné. Jednak mají otrávené šípy, jednak neviditelné vimaany,“ varovala Belial Sarcha.

„Máme indikátor neviditelných letadel. Zmocníme se jejich stroje na nevodivost a budou-li se jejich vimaany blížit, zapneme je. Naopak, na kratší vzdálenost můžeme ten jejich vypnout elektrolytickou nevodivostí a vyřídít je střelnými zbraněmi.“

„Možností máme dost, ale žádná nezaručí stoprocentní bezpečnost. Riziku se ale nemůžeme vyhnout.“

„Máme dva transportéry a padesát samopalů. Belial, zeptej se prosím u vás, jestli si můžeme ještě další dva transportéry odvézt. Zaletěl bych pro ně“ řekl Pepek. „Škoda, že je Yazatap mimo hru, její zkušenosti by se nám hodily.“

„Kdo říká, že jsem mimo hru? Nohy mě sice neunesou, ale telepatit mohu bez omezení. Už jsem vyhlásila mobilizaci bažinaček, někteří osadníci snad taky samopal unesou. Našla jsem taky odborníci na atomové bomby, na Geheně byla v týmu, který je vyráběl. Za chvíli se přihlásí u Oty. Já si zalezu do ozbrojeného vimaanu a budu to sledovat z výšky tak patnáct kilometrů, aby tam nedosáhla elektrická nevodivost. Kdyby bylo

nejhůř, smetu je rodzotem. Taky si vezmu ten indikátor neviditelných letounů. Salgiel s Hedvikou mi teď přidají trochu síly, abych něco vydržela. Už je mi docela dobře.“

„Yazatap nám bude dělat velitelku. Z výšky bude mít nejlepší přehled“ navrhl Olda.

„Radši poletíme s tebou Yazatap. U dětí zůstane Hedvika“ ozvaly se Soňa a Jarča.

„Vítek s Oldou pojedou transportéry, umí je nejlíp řídit. S nimi ať jedou vždy čtyři střelci. Ostatní zalezou po čtyřech do různých baráků na Bykyle tak, aby se mohli chránit křížovou palbou. Až přiletí Pepek s dalšími transportéry, vyjedou s nimi Pepek a Xapho do boje. Řidiči musí být uturge. S transportéry vyjedou před vesnicí a udělají kruhovou obranu. Pěšáci zůstanou v domcích. V každém musí být někdo, kdo má slýrib. V nouzi se obránci ztratí bránou“ zavelela Yazatap.

Střelci vytvořili skupiny a vlezli do nákladního airbusu ke zbraním. Yazatap mezitím vlétla do Bykyle a hlásila, že v osadě zatím nikdo živý není. „Kdyby se přiblížily jejich letouny, sejmu je zizibadem. Na rodzoty by asi jejich štíty stačily. Tak se nelekněte, byla by to asi pěkná pecka.“

Pepek s airbusem zaletěl do osady Bykyle. Tam rychle vyložili zbraně a Pepek s Xapho a jejich střelci odletěli pro další transportéry na Firhoi. Yazatap hlásila, že k osadě se blíží masa kentaurů. Všichni zaujali dohodnuté pozice a čekali. Ze zatažené oblohy se spustil déšť. I počasí jako by předznamenalo blížící se střetnutí.

Bomby

U Oty se přihlásila Selenee, odbornice na atomové bomby.

Mariuk už také byla připravená. „Musíme být nenápadní. Nejlepší bude, když tam půjdeme jako duchové a teprve na místě se proměníme, abychom mohli pracovat s bombami. Je to pro vás oba nová zkušenost, tak neudělejte chybu. Nejdřív musíme projít dvojitou bránou, která nás promění v duchy. Nepoletíme letadlem, ale jen jako duchové. Brány bude otvírat Ota, protože zná cestu a nemusíme si nic vysvětlovat.“

„Já se fakt bojím“ špitla Selenee. „Jako techa jsem neprošla výsadkářským výcvikem a nikdy jsem nebojovala. Přišla jsem z Ar-Baal-Thärke s Otheal.“

„Neboj, žádné extrémní fyzické výkony nepotřebuješ. Létat umíš, máš idarchon. Nemáš ale slýrib ani možnost někoho přimrazit, tak se mě drž, já tě budu chránit.“

V Selenee ale přesto byla malá dušička. Držela ji jen představa, že teď ji Oázané potřebují a že se na ni spoléhají. Nesmí je zklamat!

Mariuk vytvořila dvojitou bránu, kterou prošli do duchovité podoby. Selenee chytla Mariuk za ruku, aby měla větší jistotu. Pak Ota otevíral jednu bránu za druhou a za chvíli byli ve světě Hyriome.

„Pane Bože, těch tu ale je“ zajíkla se Selenee.

„Vždyť je to jejich svět, tak se nediv. Na Zemi bys taky potkala spoustu lidí. Musíme ale najít, kde ty bomby mají schované.“

„Tohle asi nebude vědět každá. I na Zemi to bylo přísně tajné. Někdo tomu tady ale musí velet a od něho bychom se něco mohli dozvědět“ mínil Ota. „Jak ho ale najít?“

„Teď se asi dozvíte něco, co je zase přísně tajné u nás. Nesmíte to pak rozkecat, až se vrátíme.“ Řekla Mariuk a vnořila

se do sůvičky, která postávala na cestě v parku. Za chvíli se od ní odpojila.

„Tahle nic moc neví, ale ví, kde mají něco jako vládu. Tam bychom mohli zjistit víc.“

„Jak jsi to zjistila?“ divila se Selenee.

„To je právě to tajemství, že to umím. Polette ale za mnou.“

Obydlí Hyriome tvořily dlouhé ulice. Po každé straně byla řada klenutých otvorů zakrytých závěsy, kterými se vstupovalo do klenuté místnosti, kde byla sedátka a lůžka přizpůsobená tvaru těla Hyriome. Kromě sůviček se všude pohybovali menší tvorové podobní mravencům, kteří pro sůvičky dělaly všechny práce.

Cílem našich duchů ale nebylo sledovat domácí život Hyriome. Prolétli ulicí a dostali se na velké prostranství, kde stály sůvičky v řadách a dívaly se na vyvýšené pódium, kde stála sůvička vyšnořená epoletami a nakrucovala se jak na módní přehlídce. Toto srocní sůviček však určitě nebylo módní přehlídkou. Zesílenou všesměrovou telepatíí řečník vyvolával:

„Zjistili jsme, že nebezpeční tvorové, kteří nedávno napadli jeden z našich světů, se chystají kolonizovat další svět. Proti tomu musíme rozhodně zakročit v zájmu naší bezpečnosti! Naši hrdinní kamarádi už přešli do útoku a dosáhli několika vítězství. Aby bylo naše vítězství úplné, rozhodli jsme se poslat na ten svět větší jednotku, která by měla nejen zajistit naše úplné vítězství, ale nastolit na tom světě trvalý pořádek a mír.“

„Tohle mi něco připomíná“ utrousil Ota. „Ve čtvrté říši jsem se takových plamenných projevů naposlouchal! A nejvíc, když dostávali od hlavonožců pořádně na frak. Nebo spíš na to, co bylo pod šosy fraku. Je jasné, že chtějí poslat do války hodně sůviček, a ještě víc jejich kentauřích bojovníků, aby nás převálcovali. A protože jim to nedovolíme, je nejvyšší čas zneškodnit ty bomby. Předpokládám, že teď se na ně budou

chtít podívat, jestli jsou připravené. Tak bych tam šel s nimi – i když z opačného důvodu.“

Obě dáblice souhlasily. Rozletěli se proto za tou sůvičkou s epoletami, k níž se přidaly ještě dvě sůvičky, které čekaly v budově. Jedna z nich otevřela bránu a všichni včetně duchů tou branou prošli. Nebylo divu, že Hyriome nepřenesly bomby na svůj svět. Kdyby některá bouchla, tak by je to přišlo draho. Nechaly proto bomby na teď už pustém světě Fedibajů. Mají u nich ale silné strážce, bojí se, že jim je někdo ukradne.

Sůvička s epoletami jako generál vešla do skladu. Stálo tam na podstavcích dvanáct lithiových bomb. Duchové se hned schovali za ty nejvzdálenější. V šeru skladu by někdo mohl zahlédnout jejich siluety. Generál krajní bombu zlehka poplácal křídlem a pak všesměrovou telepatii přikázal: „Připravte ji k použití. Mají nějaké moc vyspělé prostředky. Kdybychom na ně jinak nestačili, nesmíme je nechat zvítězit.“

„Tak to jsme tu dobře“ sdělila Mariuk směrovaně Otovi a Selenee. Duchové se na sebe usmáli. „Musíme počkat, až všichni odejdou. Pochybuji, že by někdo zůstával trvale ve skladu. Než seženou svoje dělníky, musíme to zvládnout. Teď je to hlavně na tobě, Selenee.“

Bylo vidět, že Selenee je celá rozechvělá. Na druhou stranu atomové bomby, s nimiž pracovala dlouhá léta, jí připadaly známě a věřila, že si s nimi poradí.

Jakmile zabouchly dveře za poslední sůvičkou, Selenee vystartovala k nejbližší bombě.

„Je to trochu archaický systém, ale zvládnou to. Vyjmu mechanismus, který spojí v nastaveném čase nálože tak, aby došlo k řetězové reakci. Asi by bylo dobře nasadit kryt na původní místo, aby nikdo nepoznal, že to už nebude fungovat.“

Duchům by se to očima dělalo špatně. Proto Mariuk vytvořila dvojitou bránu a všichni se zhmotnili. Selenee začala pracovat na bombě, kterou označil generál. Doufali, že by ji Hyriome použili v případě potřeby na Bykyle. Ota a Mariuk na ní pozorně koukali. Selenee z mechanismu vyndala malou součástku a schovala ji do brašny. „To, aby to nemohli dát dohromady, i kdyby někdo věděl jak.“

Když Selenee zneškodnila první bombu, dali se do dalších i Mariuk a Ota. Práce jim šla od ruky, Selenee byla sice rychlejší, ale za půl hodiny už jim zbývala jen poslední bomba.

Náhle se dveře skladu otevřely. Jen tak-tak se jim podařilo schovat se za zadními bombami. Do skladu vešly dvě sůvičky a s nimi houf jejich mravenců. Vtlačili dovnitř vozík a pojízdnou rampu s kladkostrojem. První bombu opatrně přeložili na vozík, s nímž zajeli ke dveřím skladu. Pak mravenci odešli, ale jedna sůvička zůstala u bomby na stráži. Co teď?

Mariuk se rychle rozhodla. „Musíme to dodělat a zmizet.“ Sůvičku proto přimrazila a Selenee se dala rychle do práce. Dokončila zneškodnění dvanácté bomby a vyjmuté součástky pečlivě uzavřela v brašně. Ota otevřel bránu na nějaký sousední svět. Naštěstí tam byla přijatelná atmosféra, i když hodně chladno. Vynesli sůvičku branou, kterou pak Ota hned zavřel. Mariuk se spojila s Oldou a sdělila mu, že bomby jsou zneškodněné.

„Možná, že ji budou hledat“ řekla Mariuk. „Bylo by lepší ji někde schovat.“

Ota znovu otevřel bránu, kterou prošli na sousední svět, popadli přimraženou sůvičku a odlétli s ní o několik kilometrů dál. Zahrabali ji do závěje. Čerstvý větřík určitě stopy rychle zahladí. Pak Mariuk otevřela dvojitou bránu a proměnili se v duchy. V tomto stavu už jim nebyla taková zima.

Problém byl v tom, že Ota ani Mariuk neznali cestu zpátky jinak než ze světa Hyriome. Nechtěli riskovat bloudění cizími světy, proto se dohodli, že se vrátí stejnou cestou, jako přišli. Proto Ota otevřel bránu zpět do světa Fedibajů. Jako duchové se vrátili ke skladu.

Sůvičky byly zatím v klidu. Skupina strážných odpočívala pod přístřeškem. Teď bylo třeba, aby někdo otevřel brány do světa Hyriome. Nevěděli, jakým směrem a přes kolik světů sůvičky bránu otevírají. Ota se ale domníval, že klid vydrží jen do střídání stráží, kdy zjistí, že strážný se ztratil. Pak určitě někdo poběží s hlášením do světa Hyriome.

Asi za půl hodiny se dva strážní zvedli a otevřeli vrata do skladu. Když jim nevyšel vstříc jejich kolega, začali ho zmateně hledat. Přitom kontrolovali i bomby, ale na žádné nenašly nic podezřelého. Selenee se i v duchovitém stavu škodolibě zasmála. Nakonec se velitel stráže rozhodl podat hlášení. Otevřel bránu do světa Hyriome. Ota i Mariuk tentokrát pečlivě počítali, přes kolik světů brána vedla. Zjistili, že to byly jen dvě brány po sobě. Cestu ze světa Hyriome do světa Fedibajů nebude těžké najít, kdyby pro ty bomby chtěli zaletět.

Než strážný bránu zavřel, proletěli duchové za ním. Mariuk raději držela Selenee za ruku, aby se neopozdila. Pak už pro Otu nebyl problém najít cestu zpátky.

„Nebylo by špatné vědět, co budou Hyriome dělat“ dumala Mariuk. „Oto, vy asi cestu zpátky zvládnete beze mě. Já bych tu ještě chvíli zůstala. Řekněte mi prosím pořadí bran mezi světy.“

Křeč

Mariuk se jako duch vznášela ve výšce a pozorovala dění dole. Jako ducha ji proti jasné obloze nikdo neuvidí.

Velitel stráže pospíchal do veliké místnosti, která byla v čele prostranství, kde stáli vojáci. Za chvíli odtud vyšli oprýmkovaní velitelé a otevřeli si bránu do světa Fedibajů. Mariuk si chtěla vyzkoušet cestu sama. Zkoušela rychle brány všemi směry, až narazila na aforxitu. Až se brána, kterou vytvořily Hyriome zavřela, zkusila ji stejným směrem. Svět, kde se ocitla, byl horký, i duchovi v něm nebylo dobře. Rychle proto zkoušela různé směry, které tady byly dostupné. Na svět Fedibajů se dostala přes Saturnův měsíc Titan směrem dolů.

„Tak to bychom měli, pro bomby si můžeme kdykoli zaletět. A copak nám dělá generálská elita?“

Generálové poslali pro skupinu vojáků, aby prohledali široké okolí skladu. Pak je také napadlo, že sůvička mohla zmizet do jiného světa. Otevřeli brány do všech okolních světů, ale v místech, kde byl sklad, nenašli nic. Mariuk se pochwálila za nápad schovat sůvičku daleko od místa skladu.

Dlouho hledali, ale nenašli nic. Pak začali prohlížet bomby, ale kryty byly nasazeny správně a když se podívali dovnitř do ústrojí jedné bomby, tak také nic nepoznali. Odhalit, že tam chybí malá součástka, by mohl jen ten, kdo tomu opravdu rozumí. Taková Hyriome ale neexistovala. Mariuk v duchu znovu pochwálila Selenee.

Pátrání přerušil rychlý posel, který se vřítíl branou ze světa Hyriome. „Děblové zahájili útok. Všichni naši služebníci jsou pobiti a dopravní letouny zničeny“ sděloval všesměrovou telepatíí.

Generálové stáli chvíli jako solné sloupy. Pak vypukla bouře. „My jim to ještě osladíme, to budou koukat.“ Zmobilizovali partu mravenčích služebníků, kteří vytáhli vozík s bombou ze skladu. Kde se vzal, tu se vzal, objevil se letoun, něco mezi vimaanem a minibusem. Mariuk ho viděla prvně v životě, protože tyto letouny byly jinak stále neviditelné. Mravenci do něj vtlačili vozík s bombou, pak se zavřely nákladní dveře a letoun zase zmizel.

„Pozor, naložili bombu a už ji asi nesou na Bykyle!“ telepatila Mariuk Yazatap.

„Tak jen ať přiletí, už se na ně těšíme. Zruším jim neviditelnost a donutíme je přistát. Pořádně si jejich letoun prohlédneme, aby nám v budoucnu nepřichystaly nemilé překvapení.“

Mariuk, která teď už znala brány na svět Hyriome, se tam vrátila. Situace se uklidnila, generálové očekávali hlášení o zničení světa Bykyle. Letoun se ale nějak dlouho nevracel. Mariuk proletěla do velké místnosti, kde seděla generalita. Všimnula si s překvapením plánu světů pod kontrolou Hyriome, kde byly vyznačeny i směry bran, které se mezi nimi otevírají. Tohle byla moc důležitá informace a Mariuk si ji vryla do andělské paměti se všemi detaily.

Mezi generály se rozmáhal neklid. Hlášení o zničení světa Bykyle už tu mělo dávno být. „Oni snad tu explozi nepřežili. Jsou to ale nemešla. Další válečný letoun zničený. Kolik jich ještě máme?“

„Ještě nám zbývají čtyři. Už jsme služebníkům zadali výrobu dalších, ale to potrvá několik týdnů.“

Mariuk to pobavilo. Kdyby věděli, že na Firhoi jsou schopni ze dne na den vyrobit desítky vimaanů, které se jejich letounům určitě vyrovnají!

„Pošlete tam jeden letoun, ať se podívá, jak to tam vypadá!“ Zavelel nejtlustší generál.

Nějakou dobu se nic nedělo, ale najednou vběhl do sálu posel. „V tom světě se nic neděje, bomba nevybuchla!“

Ted' vypukl mezi generály zmatek. Ptali se jeden druhého, jak je to možné. To se jim ještě nestalo.

„Pošlete tam další letoun se dvěma bombami!“ rozkázal nejtlustší generál.

„Tak co, Yazatap, jak se mají vaši hosté?“ ptá se Mariuk.

„Letadlu jsme vzali elektřinu, ale donesli jsme ho na měkké přistání. Sůvičky hned začaly s psychickým útokem, tak jsme je přimrazili. Oživovat je už asi nebudeme. Letadlo je dost pokročilé konstrukce, ale na naše vimaany nemá. Snad jen ústrojí neviditelnosti je zajímavé. Pracuje s malou spotřebou energie dlouhou dobu.“

„Očekávejte další návštěvu. Tentokrát ponese bomby dvě.“

„Už se těšíme, jejich energii použijeme. Lepší by bylo, kdyby nám je sem donesli rovnou všechny.“

Mariuk se i v duchovité podobě tak rozesmála, že byla na chvíli viditelná. Jeden generál ji uviděl a spustil poplach. „Někdo tu je a špehuje nás!“

Mariuk se vrátila do neviditelnosti a rychle zamířila ven. Vznesla se do výšky a pozorovala hemžení dole. Když přišlo hlášení, že ani druhý letoun neuspěl, vypadalo to na všeobecnou mobilizaci. Hyriome se sbíhaly na plochu před velitelstvím a řadily se do šiků. Objevily se velké letouny, do kterých nastupovaly stovky sůviček.

„Pozor, Yazatap, chystá se k nám celá armáda sůviček. Jejich psychický úder by mohl mít strašnou sílu.“

„Tak to už přestává sranda. Jestli se tu objeví jejich velkoletadla, rozpráším je zizibadem na molekuly.“

„Tak dávej pozor, už letí. Stačíš na to s jedním vimaanem sama?“

„Tak to jsem radši přeslechla. A hele, už je první tady.“ Yazatap se na chvíli odmlčela.

„No, to byl ohňostroj! A teď ještě jedno. Prásk. No to je kouzlo! Už jsem myslela, že to v životě nezažiju. Kolik jich tam ještě máte?“

„Tak dost, Yazatap, nějak tě to zabíjení zase pohltilo“ vložila se do toho Jarča, která byla s Yazatap ve vimaanu. „Nešlo by je tam nějak zastavit, aby už sem nelezly?“

Mariuk nakoukla do pilotní kabiny dalšího letounu. Seděly tam dvě pilotky plně soustředěné na start. Kontrolovaly přístroje na řídicím panelu a pomrkávající kontrolky, které hlásily připravenost letadla ke startu.

Matiuk tentokrát na sůvičky zkusila yvoro. První úder volila slabý, aby se jim nic nestalo. Jen vykulily oči a rozhlédly se, odkud to přišlo. Když nic neviděly, pokračovaly v přípravě startu. Druhý úder byl silný a obě se složily. Než se vzpamatovaly, přišla zpráva, že první dva letouny byly rozprášeny hned, jak vletěly do světa Bykyle. Takže další lety byly odvolány.

Mariuk pozorně vnímala psycho-rezonanční frekvence, kterými generálové ovládali své vojáky. Napadlo ji, že tímto způsobem by možná šlo Hyriome zavést do světa, kde by nemohly škodit, a tam je zavřít. Musel by se ale rozluštit systém kodifikace zpráv. Sledovala, co Hyriome dělají na různé psychické rezonance. Ne, že by doufala rozluštit to sama, ale na Oáze jsou i schopné tefirky, které se dlouhou dobu zabývaly kódováním a dekódováním zpráv. Možná si s tím poradí. Napadlo ji, že by měla přenechat pozorování nějaké zkušené zpravodajce s tefirským záznamovým zařízením. To by bylo účinnější než sbírka jejích neumělých pozorování. Rozhodla se proto vrátit se na Oázu a přenechat iniciativu jiným.

Osadníci na Bykyle už začali s úklidem. Bylo nutno zlikvidovat stovky mrtvol kentaurů a trosky letadel, které naštěstí skončily daleko od osady Bykyle, takže nepoškodily domky v osadě. I když Ota chtěl, aby se na Bykyle společnost rozvíjela pozemským směrem – bez podpory robocenter – uznal, že likvidace následků bojů by stála osadníky příliš mnoho sil. Proto se všichni dohodli, že Vítek na Bykyle postaví dvě robocentra, kterým svěří likvidaci všeho, co tam nepatří, a výstavbu nových domků pro další osadníky, kteří už o pobyt na Bykyle projevíli zájem. Měly tam také vyrůst další společenské místnosti, sportoviště, pracoviště pro televizi a další potřebné objekty.

Strážní vimaan převzaly po Yazatap bažinačky. Hyriome se ale na další akce už nezmohly. Yazatap oslovila tefirky, které měly zkušenosti se šifrováním. Rády se ujaly zajímavé zpravodajské služby. Vybavily se tefirskou kamerou a byly připraveny na putování mezi světy. Duchovitá existence pro ně byla novinkou, se kterou se ale brzy sžily a nemohly si vynachválit, kam se všude nepozorovány dostanou. Problém byl, že neměly slýrib. Jejich dopravu na svět Hyriome a zpět si ale vzaly na starost bažinačky.

Co jsme zažili

Horákova rodina se po čase zase sešla celá. Zážitek bylo tolik, že i při rychlém předávání telepatii by vystačily na celou noc. Ramiel ale rázně debatu přerušila hned zkraje, když se nedočkavě spojila s Vítkem a řádila jako černá ruka. Až za půl hodiny přenechala iniciativu Xapho, která si s ní v ničem nezadala v objetí s Pepkem. Korunu tomu nasadila Mariuk, která další půlhodinu vysávala Oldu.

„Kluci, vydrželi byste dneska třikrát, abychom si to užily všechny naostro?“ vypustila myšlenku Salgiel.

„Teda Salgi, to bych do tebe neřekla, že se umíš takhle odvázat“ divila se Yazatap. Ta myšlenka se ale všem holkám zalíbila a když kluci zhodnotili síly, tak jim to slíbili. Manželky přenechaly Salgiel právo první volby. Vybrala si Pepka, ale ten ještě nenabral plnou sílu, tak ji předběhla Jarča s Vítkem. Sérii zakončila Máňa s Oldou. Pak si kluci dali vitamínový drink (pozemské pivo) a chvíli si všichni vyměňovali zážitky z bitvy s Hyriome.

„Teda víte, že mi až těch Kentaurů bylo líto? Nejdřív útočili v menších skupinkách. Střelci v domcích se proměnili v duchy a nechali Kentaury přijít blíž. Ti nikoho neviděli a začali se probíjet do domků. Naši je pak přímo u dveří přimrazili. Nepadl ani výstřel a jich už tam ležely hromady.“

Když Olda přestal vzpomínat, vystřídal ho Vítek. „Když dorazili Peppek a Xapho, vyrazily do boje transportéry. Kosily je svými děly po desítkách. Také střelci v domcích se zhmotnili a ty kentaury, kteří prošli mezi transportéry, bez milosti kosili dávkami ze samopalů. Hyriome je hnali proti našim dělům a samopalům, i když neměli žádnou šanci nám ublížit. Kentauři sice vystřelili pár šípů, ale ve spěchu špatně mířili a nikoho nezasáhli.“

Pak přidala vzpomínku Xapho. „Když přišla zpráva, že jsou bomby zneškodněny, kosili jsme je už na vzdálenost, kam jejich šípy nemohly dolétnout. Transportéry se rozjely a všechny kentaury pobily. Pár jich rozdrtily přímo svými pásy.“

„Hyriome se daly na zoufalý útěk a chtěly nastoupit do letounů, které je tam na zemi čekaly. Já jsem je ale úplně rozstřílela rodzotem.“ Ta vzpomínka Yazatap úplně rozohnila a vrhla se na dosud odpočívajícího Vítka. Zkušená ďáblice z něj vymačkala všechny síly, až skoro ztrácel vědomí. Toho využila Soňa a osedlala si Pepka, aby i ona ukázala, že má v sobě oheň jako ďáblice. Hedvika s Oldou pak vyrazili na poslední zteč při níž ostatní už vysílením občas vypadávali z telepatického spojení. Ti, co nevypadli, však nelitovali. Takhle rozparádanou Hedviku ještě nikdy nezažili.

Ráno byla první vzhůru Ramiel. „Tak co kluci, nechcete si to dát ještě jednou?“ Kluci jen zafuněli a holky se rozesmály. Dobrá nálada jim vydržela celý den.

„Salgiel, máš nějaké informace o Macounových a Rovných?“ zeptal se Pepek.

„Hned jak jsme tenkrát přijeli, začali jsme pro ně pěstovat štěpy na všechny andělské dary. Ty jsem jim zavedla, jakmile uzrály. Školení se ujala Ramiel a zvládla to výborně. Během následujícího týdne byli perfektně připraveni.“

„Vyprovodily jsme tenkrát Cilkou a Jirku k jejich rodině“ vyprávěla Ramiel. „Od té doby si s Cilkou občas povídáme telepaticky. Salgiel jejich rodičům dala přímo na Andělském světě štěpy, které jsme mezitím pro ně vypěstovaly. Jen slýrib jim nedala. Určitě stačí, když ho mají Jirka a Cilka. Školení pro rodiče už zajistili Jirka s Cilkou sami. Pak se byli podívat na svoje usedlosti, které sice časem trochu utrpěly, ale dalo se to spravit.“

„Robocentrum jsme tam sice nepostavili, ale využili jsme robocentra na Bykyle. Ramiel držela bránu a já jsem roboty telepaticky řídila“ přidala se Máňa. Naučila jsem to i Cilku a Jirku, takže co potřebovali, mohli si touto cestou opatřit i sami. Cilka z toho byla úplně odvázaná a říkala, že to je poprvé, co je Bísíáje neskonale vděčná za dary, které jim poskytla.“

„Sousedí se hodně divili, jak rychle jsme obě usedlosti dali do pořádku. Přišla se podívat i Oldova teta, která pak k Cilce často chodila a vzpomínaly na to léto s Oldou a Bísíájou. To už ale víme jen z občasného telepatického spojení, na Zemi jsme k nim pak už nechodili.“

„Takže Macounovi a Rovných zase obdělávají pole, mládnou a vychovávají děti. Snad jim i ten kus života na Andělském světě něco dal“ zamyslel se Olda. „Někdy by se mohli přijet podívat na Oázu, staří Macounovi a Rovných tu ještě nebyli.“

„Když Cilka poznala, jak to tady chodí s rodinami, tak nemá moc chuť sem rodiče vzít. Bojí se, že je to bude šokovat a nebudou pak chtít s námi kamarádit.“

„Necháme to radši na Cilce a Jirkovi. Pozváním ale nic nezkazíme.“

„Víte, že už za týden přijedou kluci ze Země?“ rozvzpomněla se Xapho. „A které holky tam pojedou s nimi, ještě vůbec nevíme. Vymysleli jste, jak je budeme vybírat?“

Spojili se telepaticky. Všichni se shodli na tom, že z každé domácnosti by tam měla jet jenom jedna. Kluky by asi dost šokovalo, kdyby se o jednoho chtěly hned dělit dvě nebo tři. Takhle aspoň pro první seznámení budou mít pocit jeden ku jedné. Je na holkách, jak dlouho je při tom nechají. Když přepnou strunu, tak si to pokazí.

„Jak vyřešíme problém, že domácností bez chlapů je skoro dvě stě?“ strachovala se Hedvika.

„Budeme zase losovat.“ navrhl Pepek. „Pokud budou mít o tenhle způsob kontaktování mužů zájem, vybere každá domácnost jednu dáblici, která by měla za ně jet. Pak to uděláme tak, jako když se losovalo o děti. Vybrané zástupkyně si šáhnou do džbánu, kde bude tolik žetonů, kolik bude uchazeček. Na některých žetonech budou čísla pokojů pro holky, ostatní budou prázdné. Takhle budeme mít rovnou vyřešeno, ve kterém pokoji bude která spát. Když si je potom vymění, nebude to vadit. Ale jinak to bude tak, jak to určí los.“

„Protože čas se krátí, uspořádáme losování už zítra večer. Holky se musí dohodnout, nebo mohou také losovat. Protože jich není nikde víc než pět, mohou použít normální kostku jako na člověče nezlob se. Tuhle hru mají děti v každém domku. Každá si vybere číslo od jedné do šesti. Když padne neobsazené číslo, hází se znovu.“

„Ty ostatní holky nepřijdou úplně zkrátka“ dodala Xapho. „Kanceláře v Tokiu, Sydney i Baltimoru už vyhlásily další termíny a přihlášky se scházejí. Musíme se ujmout psychotestů, čas se krátí. Asi nám budou muset pomáhat i Yazatap a Ramiel.“

Horákovi ukončili telepatické spojení a nahrnuli se s dětmi do jídelny k obědu. Ještě než začali jíst, zeptala se Malakim: „Když už teď jste zase všichni doma, pojedeme na ten výlet?“

Trochu tím rodiče zaskočila, ale všechny děti napjatě sledovaly, jak odpoví. Horákovi se krátce telepaticky dohadovali a pak promluvila za všechny Hedvika: „Proč ne, můžeme jet zítra dopoledne. Zeptejte se Dvořáků a Vávrů, jestli chtějí jet s námi.“

Děti propukly v jásot a málem utekly od stolu. Hedvika se ale zamračila a dodala: „Jestli ovšem budete ukázněné.

S rozjívenými dětmi bychom nikam nejeli.“

A byl hned pořádek. Děti se najedly a pak teprve vyrazily ven.

Než se rozešli, vyhlásili telepaticky pravidla losování. Peppek objednal u robocentra žetony. Na čtyřicet z nich napsal lichá čísla od 1 do 79 a vložil je do losovacího džbánu. Ty prázdné žetony doplní zítra podle počtu přihlášených. Na všechny prázdné žetony udělal křížek, aby byla záruka, že nikdo hmatem nepozná popsany žeton od nepopsaného.

Jarka s Máňou se vypravily za Selenée, aby zjistily, jak si užívá radost z bezchybně splněného úkolu.

Zastihly Selenée v domku Otheal, kde hala byla k prasknutí naplněná tefirkami, hlavně jejími bývalými spolupracovnicemi z Ar-Baal-Thärke. Selenée vyprávěla o tom, jak se zhostila svého úkolu.

„Když se ve skladu shromáždily strážné sůvičky, byla ve mě malá dušička. Pak ale naštěstí všechny odešly. Z procházení dvojitou bránou mám vždycky trochu strach, abych se nepořezala o okraje. Mariuk ale brány umí perfektně a nikdy se nic nestalo.“

Ve hmotném stavu šla práce na bombách rychle. Je to trochu archaický typ, součástky spouštěčů byly uspořádány dost volně, tak že nehrozilo, že se dotkneme něčeho nebezpečného.“

„Jaké jsi používala nástroje?“ zeptala se jedna bývalá spolupracovnice.

„Nic zvláštního. Malé zahnuté kombinačky, šroubovák a stranový klíč osm.“

„Jak ti to dlouho trvalo?“

„Každá bomba tak osm minut. Bylo třeba kryt roznětky zase pečlivě připevnit, aby nebylo poznat, že někdo s bombou něco dělal. Mariuk s panem Otou to ale ode mě odkoukali a každý zneškodnil tři bomby, zatím co já čtyři další. Oba jsou moc šikovní.“

„A jak jste si půjčovali nářadí?“

„Nijak, Mariuk měla s sebou Hiblag, a tak jsme měli každý svoje.“

„Co to je Hiblag?“

„To je moc šikovná věcička. když se přes ní podíváš na nějaký předmět, uloží si ho do paměti a pak ti vytvoří tolik kopií, kolik je potřeba. Bohužel ale Hiblag umí vytvořit jen andělé a my máme jen dva. Ten, co dostal Olda od Bísíáji, je jen na malé předměty. Velké jdou rozmnožovat jenom tím, který Horákovi dostali od Přítele andělů. Nám ale stačil ten Oldův.“

„A co ta poslední bomba?“

„Kvůli ní jsme museli zlikvidovat strážného, kterého nechali u připravené bomby. Mariuk ale nezaváhala a všechno jsme včas zvládli, včetně odnesení zmražené sůvičky do velké dálky v tom mrazivém světě. Mariuk je vůbec skvělá. Jsem ráda, že jsme se skamarádily.“

„Stýská se ti po naší práci v Ar-Baal-Thärke.“

„Ani ne, ale jsem ráda, že jsem svoje zkušenosti mohla použít i pro dobrou věc. Při výrobě bomby jsme si vždycky představovali, jak se nepřátelé v jejím žáru smaží. Dneska už je mi ten pocit odporný. Při zneškodňování bomb jsem si naopak představovala vlídnou krajinu na Bykyle, kterou naše akce pomohla zachránit. A ten pocit byl moc hezký. Jsem ráda, že válka byla zastavena hned na začátku.“

„Když se to tak vezme, my, co jsme přišly z Ar-Baal-Thärke jsme vlastně ve válce na Geheně díky Otheal zvítězily. Vítězem je přece ten, kdo přežil. Teď jde o to najít správnou životní náplň v míru. Většina z nás sní o rodině. Víš něco o projektu Rekreační středisko?“

Selenée se zarazila. „O tom jsem jenom slyšela, ale nevím o nic víc než vy. Možná ještě míň, protože ve válce nebyl na drby čas.“

Do debaty se vložila Jarka, kterou zatím ostatní tefirky moc nevnímaly. „Rekreační středisko v Andělském světě už je připraveno. Příští týden přivítá první zájezd mužů ze Země a samozřejmě také čtyřicet tefirek z Oázy. Víím, že zájem u nás bude podstatně větší, budeme muset losovat. Bohužel kvůli válce se příprava dost pozdržela. První losování proběhne už zítra večer u nás. Všechny jste srdečně zvány. Z každé domácnosti ale může jet jen jedna. Tak se dohodněte nebo vylosujte, která se toho velkého slosování zúčastní.“

Hala zašuměla. Tefirky se dohadovaly nahlas i mgýčny, mluvily jedna přes druhou. Ve tvářích se jim zračilo vzrušení. Tak už zítra to začne!

Jarka s Máňou se potichu vytratily.

Kolaudace

Ráno děti nemohly dospat. Kluci vtrhli do ložnice rodičů a strhávali z nich deky. „Už je ráno“ volali „sluníčko už svítí. Vstávejte, jedeme na výlet.“

Rodičům nezbylo než vstát, dopotácet se do koupelny a probrat se k životu. Než se tak stalo, děti byly už po snídani a pobíhaly po hřišti. Dvořákovy děti se k nim za chvíli přidaly. Trvalo ale ještě hodnou chvíli, než přišli dospělí Dvořákoví, a ještě o chvíli déle, než přišli Vávrovi. To už ale Víťa přivolal airbus a všichni se nahrnuli dovnitř.

Víťa rovnou proletěl nad Andělský svět. Nejprve zaletěl nad rozvaliny medicentra a univerzitního městečka. Lidské holky uronily slzičku. Když se děti ptaly, co to je, vysvětlily jim, že tady prožily krásnou část svého života, než zlí lidé a pozemští ďáblové tenhle krásný svět zničili. Naštěstí pozemští ďáblové už nežijí.

Potom ještě Víťa proletěl nad opuštěnými usedlostmi Macounů a Rovných. Pole už zarůstala plevelem.

Let na rekreační středisko trval pak už jen hodinu. Víťa neletěl maximální rychlostí, aby se mohli kochat krajinou Andělského světa, jejíž ráz byl jiný než ráz Oázy. Pak přistál na fotbalovém hřišti.

Už při přistání bylo cítit, že něco není v pořádku. Hřiště mělo být rovné, ale airbus zůstal stát trochu našikmo. Když vystoupili, nestačili se divit. Dříve krásně rovná plocha byla rozrýpána na mnoha místech, jako by tam řádila divoká prasata. Hřiště bylo rozšlapáno kopyty vysoké zvěře, v trávníku bylo plno krtin.

„No nazdar“ povzdychl si Pepek. „Takhle to tady zřídili za ty dva týdny, co jsme tu nebyli. Co s tím uděláme Víťo?“

„Což o to, s robocentrem to rychle spravíme. Horší je, že tu budou takhle řídit až tu budou rekreanti.“

„Víš co? Uděláme tady kolem plot a elektrický ohradník. Myslím, že zvířata brzy pochopí, že sem mají vstup zakázán. Na cyklostezkách uděláme vrátka s izolační rukojetí.“

Naštěstí obytné prostory, sklady a jídelna měly pevné dveře se zámkem, takže uvnitř bylo všechno v pořádku. Než se ostatní prošli po pláži, byly škody pomocí robocenter napraveny.

„Kdyby se něco takového přihodilo při pobytu rekreatů, holky to budou umět přes robocentra rychle napravit. Stejně bychom je ale měli přivést nejpozději ráno, aby se zabydlely, než přijdou kluci. Vůbec nebude na škodu, když už rozjedou nějaké aktivity a kluci je uvidí už v akci“ mínil Olda. Ostatní s ním souhlasili.

„Tak jak se vám to tady líbí, děcka?“ ptal se Víťa. Jibril, Hailiel, Nakir, Eilael, Jinn a Malakim byly nadšené možnostmi sportovat, kdežto mladší děti se tak netvářily. „Chybí tady pískoviště a prolézačky. U nás je to lepší.“

Dospělí se usmívali. Mariuk a Xapho navrhly starším holkám, aby se s nimi jely projet na kolech. Vítek přiojednal kola správné velikosti a vyrazily. Menší děti se šly s Hedvikou cachtat k moři.

„První várku holek sem přivezeme tak tři dny předem, aby to tady trochu zabydlely.“

Navrhla Yazatap.

„Tak to už moc času nezbývá. První chlapi sem přijedou už za týden“ usmíval se Pepek.

„Zítرا musíme vyrazit na psychotesty. Ti Japonci by měli přijet už za měsíc“ starala se Ramiel. „Pak hned následují Australani a pak Američani po čtrnácti dnech. Němci už mají taky hodně poptávaný druhý turnus.“

Tefirky se na kolech vrátily k obědu. Měly zčervenalé tváře, trochu námahou, a trochu ošlehané větrem. „Byly jsme až na kopci. Přístřešek stojí, i když jsou na něm občas vidět stopy zubů a drápů. Objednali jsme si tam džus a bylo to moc dobré“ hlásila Malakim.

Holky byly přímo nadšené. „Odpoledne pojedeme k řece“ navrhla Nakir.

„To nebude možné. Musíme letět domů, připravit se na večerní losování. Některá mamka vás sem může vzít, když tady nebudou rekreanti“ navrhl Olda.

„A proč bychom vadily rekreantům?“ zeptala se nejstarší Jibril. Olda se na ní zadíval. Vždyť jí už je asi devatenáct let. Je to už kus ženské a pořád je zařazená mezi děti. Budeme s tím muset něco udělat. „Nadhodím to při sexu.“ rozhodl se.

„Někdy si o tom s tebou a tvými sestrami popovídáme s Tabris.“ Ona se chápavě usmála a nechala to zatím být. Byla ráda, že to téma takhle nenápadně zařadila na pořad jednání. Oldu tím přesvědčila, že už je opravdu dospělá.

Olda se zamyslel: „Kdyby středisko bylo pořád v permanenci, za rok se tady vystřídá při pětadvaceti turnusech tisíc ďáblů. A to už je docela síla. Uvidíme, jestli bude tak velký zájem chlapů.“

„Poletíme domů“ sdělil všem telepaticky Vítek. Ohradník už fungoval, plot taky stál, tak doufal, že to zvířata odradí od návštěvy jejich areálu. Všichni nastoupili do airbusu a Vítek tentokrát letěl plnou rychlostí, takže za chvíli byli doma.

Losování

K losování se přihlásily tefirky ze všech domků, kde ještě nebyli muži. Pepek tedy vložil do džbánu dalších sto padesát osm prázdných žetonů. Všechny přihlášené tefirky přišly do společenského sálu, s některými přišly i jejich kamarádky, které byly zvědavé, jak to dopadne. Pepek všem znovu opakoval pravidla losování. Prohlásil, že odpovídající počet žetonů je ve džbánu, džbán uzavřel a několikrát ho obrátil vzhůru nohama, aby se žetony promíchaly.

Před losováním Pepek ještě oznámil, že další turnusy pobytů už jsou naplánovány a ty, na které se nedostane dnes, budou losovat příště. Tím se některé tváře poněkud rozjasnily, protože neúspěch v prvním losování uchazečky nevyřazoval ze hry.

Tefirky přistupovaly k losovacímu džbánu v pořadí, jak byly napsány na seznamu přihlášených. Džbán byl dost hluboký, takže musely ponořit do něj ruku až po loket. Některá žetony chvíli přehrabovala, jiná popadla první, který jí přišel do ruky. Většina jich odcházela se zklamaným výrazem ve tváři, některé se ale rozzářily, když uviděly na svém žetonu číslo. Když si všechny přihlášené vybraly svůj žeton, Pepek otočil džbán dnem vzhůru, aby ukázal, že v něm nic nezbylo. Pak požádal ty uchazečky, které neměly štěstí, aby sál opustily. V sále zůstalo kromě organizátorů čtyřicet žen plných očekávání.

Slova se ujal Pepek: „Jak jistě víte, budete bydlet v úplně novém rekreačním zařízení. Proto jsme se rozhodli poslat vás tam o tři dny dříve, abyste to trochu zabydlely. V případě, že zjistíte nějaké nedostatky, můžeme je společně odstranit. U střediska jsou dvě robocentra, která můžete ovládat telepatí úplně stejně, jako ovládáte ta zdejší. Muži, kteří tam budou s vámi, takové možnosti nemají. Tak se jim snažte vyjít vstříc, ale nepodbízejte se, dělali by si z vás legraci.“

Přidala se Soňa: „Vztahy mezi muži a ženami jsou velmi křehkou záležitostí. Na Zemi se říká, že tak jeden ze sta párů je schopen opravdu šťastného soužití. S muži, kteří tam budou, se bavte volně, nepodceňujte se a nenabízejte se, pokud necítíte že si vás muž také váží. Buďte připraveny na to, že první styk s mužem vám v první chvíli způsobí bolest. to je ale jen jednou.“ Sálem proběhl tichý šum a tiché chichotání.

„Antikoncepční prostředek Brudette byste měly používat všechny, protože nevíte, do jaké situace se dostanete. Nebylo by dobře, abyste otěhotněly při prvním kontaktu s mužem, protože teprve delší známost prověří, jestli se k sobě hodíte. Je možné, že se pak odcizíte a neměly byste si z toho dělat těžkou hlavu. Přála bych vám, aby vám vztah, který možná navážete, vydržel, ale nezoufejte, když to napoprvé nevyjde.“

Olda pokračoval: „Je možné, že vás muž bude obtěžovat a snad i nutit ke styku, který nechcete. Každá z vás má v sobě yvoro, ale použijte ho prosím jen v krajním případě, a to tak, aby to ten muž bez následků přežil. Jestli jste yvoro nikdy nepoužily, tak si to raději někde v ústraní vyzkoušejte, abyste věděli, kolik síly do něj máte dát. Jestli máte dotazy ke mně nebo k jiným členům naší rodiny, ptejte se. Pokud je to dotaz jen pro děvčata, holky vám ho rády zodpoví někde v ústraní.“

Přihlásila se jedna tefirka: „Co když se mi styk s mužem nebude líbit, ale chci mít svoje vlastní dítě?“

Yazatap odpověděla: „Jsou i takové ženy, kterým styk s mužem nepřináší rozkoš, nebo alespoň uspokojení. Může to ale být i v tom muži, který k vám nemá správný vztah nebo se začne chovat jinak, než by se vám líbilo. Věřte mi, mluvím z vlastní zkušenosti. Doporučovala bych nevycházet z jediné zkušenosti. Třeba muž s jinou povahou ve vás ten pravý cit vzbudí. Když to i po několikáté nevyjde, máte možnost vynechat

antikoncepci a mít styk s mužem, který alespoň má vlastnosti, které byste si přála vidět u svého dítěte. Snad se takovému zalíbíte.“

Jiná se ptala: „Když mi žádný z mužů, kteří budou s námi na rekreaci, nebude vyhovovat, budu mít další příležitost seznámit se s jiným mužem?“

Horákovi se po sobě podívali. O tom ještě spolu nekomunikovali. Nakonec se ale shodli a Yazatap odpověděla: „Při společné dovolené budete mít příležitost se, jak se říká, otrkat. S takovými zkušenostmi byste se asi mohly vydat i na Zem, ale zpočátku bych doporučovala alespoň ve dvou, abyste si mohly v případě nouze pomoci. Neberte tedy tenhle pobyt jako jedinou příležitost získat chlapa. Je to spíš o nabytí zkušeností.“

„A to bychom pak mohli třeba žít i na Zemi?“

Pepek se rozhlédl. Kdo má na tuhle choulostivou otázku odpovědět? Když viděl, že se do toho nikomu nechce, ujal se slova sám.

„Geneticky je prokázáno, že tefirky si z mužských spermií raději vybírají ty holčičí. Proto se tefirkám rodí třikrát tolik holek než kluků.“ sálem proběhl tichý smích a Pepek se na chvíli zarazil.

„I když já sám jsem tuhle zkušenost neudělal, asi žádný výběr neposkytuji.“

Některým tefirkám se objevil ruměnc na tváři, jiné se už smály nahlas. Když ruch utichl, Pepek pokračoval.

„V Evropě, odkud všichni zdejší muži pocházejí, jsou manželství párová, muž si smí vzít jen jednu ženu. V některých jiných částech světa existují harémy, kde více žen patří jednomu muži. Když říkám patří, tak to znamená, že ty ženy jsou majetkem muže. Takový vztah by se vám asi nelíbil.“

Většina tefirek zavrtěla hlavou.

„Takže kdybyste zůstaly se svými muži na Zemi, bylo by tam za nějaký čas, jak v Čechách říkáme, přebuchtáno. Navíc, vy i vaši potomci budete žít i několik set, možná i tisíc let, kdežto lidé dnes žijí průměrně tak osmdesát let. To ale znamená, že po několika generacích by na Zemi bylo mnoho nezadaných žen. Někteří lidé považují takový vývoj za katastrofu. Já si ale myslím, že lidská společnost by se s takovým otřesem vypořádala přirozeným vývojem.“

Tefirky skoro visely Pepkovi na ústech. O tomhle se tady zatím moc nemluvilo.

„Jestliže chceme, aby světy, kde žijí lidé i tefirové, žily v přátelství a spolupracovaly, není myslitelné, abychom zabránili migraci a vzájemným sňatkům, Představuji si to tak, že budou muset vzniknout nové společenské konvence a jim odpovídající zákony, které tyto skutečnosti legalizují. Takže tím chci říct, že když se s některým mužem budete vzájemně milovat, není nutné abyste spolu žili v Oáze.“

Hodně obličejů v sále se rozjasnilo. Takhle to už nebylo o napjatých nervech a úzkostných pocitech. V sále to hučelo jako v úle. Proto Olda použil všesměrovou telepatii.

„Dnes je pondělí. Takže sraz tady ve čtvrtek v devět hodin ráno.“

S tím se adeptky rozešly.

Problém v Japonsku

Do Japonska se Mariuk i Xapho těšily. Yazatap je na cestu vybavila znalostí japonštiny. Nejprve se zastavily v kanceláři Vávra Interstellar, kde jim předala úřednice dost dlouhý seznam uchazečů. Potutelně se přitom usmívala.

„Jestlipak máte také takové zájezdy pro ženy?“

„To je těžké. U nás je žen velký nadbytek, protože tam, odkud jsme přišly, ani žádní muži nebyli. My dvě jsme měly štěstí a chlapa jsme si našly, ale s ostatními to není valné. Proto tyhle zájezdy pořádně. Kdybyste se ale chtěla k nám podívat, rádi vás tam vezmeme, až někdy nebudete mít službu.“

Dívka se zapýřila: „Když na mě jsou zájezdy pana Vávry moc drahé. Starám se o rodiče a každý jen je nám dobrý.“

„Tak to uděláme takhle: My sem teď budeme pár dnů chodit. Dohodněte si s kolegyní službu tak, abyste měla dva dny volna a my si vás večer odvedeme a za dva dny zase vrátíme sem. O peníze se nestarejte, berte to jako zaměstnaneckou výhodu. Nezapomeňte plavky, i když u nás nejsou povinné.“

Ďáblice vzaly seznam s adresami uchazečů a odešly.

Psychotesty měly stejnou formu i účel jako v Evropě. Zajímavé ale byly dost odlišné myšlenkové pochody uchazečů. Japonci byli i v myšlenkách uzavření a těžko se z nich dostávaly jejich pravé pohnutky. Ďáblice musely změnit některé otázky testu, aby tak přinutily uchazeče upřít myšlenky i do temnějších koutů myšlení. Stejně ale procento vyřazených bylo nižší než v Evropě.

Když večer přišly Mariuk a Xapho do kanceláře předat seznam schválených uchazečů, seděla tam jiná dívenka než ráno. Předala jim ale vzkaz, že si vyměnily služby tak, aby Naomi měla ve čtvrtek a v pátek volno.

„Dobře, vzkáže jí tedy, aby na nás zítra večer počkala.“ řekla Mariuk. Dívenka ale na ní koukala s nevyslovenou prosbou v očích. Mariuk to pochopila. „A jestli budete mít pak v sobotu a v neděli volno, můžeme s sebou vzít i vás.“ Dívenka se jen uklonila, ale v oku se jí zaleskla slzička.

„Zajímavý národ, tihle Japonci“ pomyslely si v telepatii Mariuk i Xapho.

„Zítra budeme mít návštěvu z Japonska“ hlásily ďáblice sotva přišly domů. „Musíme pro ni připravit návštěvní pokoj.“

Protože se ale jednalo o zaměstnankyni Oty Vávry (i když její šéf byl podřízeným ředitele Vávra Interstellar, a teprve ten byl prímým zaměstnancem Oty Vávry), Otu o její návštěvě informovali. Ota se s ní chtěl setkat.

Když druhý den Naomi přivedly ďáblice do Oázy, byla úplně mimo sebe. U večere seděla strnule a nevěděla, kam se dívat. Pepek už to nevydržel a oslovil ji směrovanou telepatii:

„Tak holka, co ti schází, že jsi jako zařezaná. U nás bys se takhle upejpat neměla. Objednám ti jídelníček v japonštině, a ty se nejdřív pořádně najíš. Pak půjdeme na procházku a ty mi povíš, co tě trápí.“

Naomi ale vůbec nevěděla, co se s ní děje. Telepatii jí nikdy nikdo neoslovil. Ale ten mladík naproti se na ní tak hezky usmíval, že mu to prostě musela oplatit. Nazdařbůh v nabídce robocentra ukázala na nějaké jídlo. Pepek se zasmál už skoro nahlas a objednávku uskutečnil. Na stole se objevil zmrzlinový pohár se šlehačkou. Pepek ho posunul před Naomi, která krásně vykulila oči, ale pak se do zmrzliny s ovocem pustila. Nejdřív jí bylo jedno, co vlastně jí, ale pak si uvědomila, že jí to chutná. Jak tála zmrzlina, roztála i křeč v obličejí Naomi.

„Yazi, půjč mi prosím tu jazykovou čelenku. Potřeboval bych se pobavit s Naomi“ poprosil Pepek. Yazatap se na něj

pobaveně podívala a pak ho pozvala k sobě. Nasadila mu čelenku a počkala, než mu japonština vleze do hlavy. Pak se ho zeptala, o čem si chce s Naomi povídat.

„Zdála se mi taková nesvá, tak jsem se jí podíval do myšlenek. Nevím, jak se až tady dozvěděla, že Mariuk a Xapho jsou ďáblice. Myslí si, že ji odnesly do pekla a že už se nebude moct vrátit.“

„No, jestli si Japonci představují peklo jako Oázu, tak nevím, jakou mají představu o nebi. Ale asi bys ji měl uklidnit.“

Když se Pepek vrátil do jídelny, seděla Naomi ještě strnule u stolu. Vzal ji za ruku a vyvedl ji ven na vzduch. Promluvil na ni japonsky, sám se divil, jak mu to jde.

„Jak se ti u nás líbí?“

Naomi jen nesměle kývla hlavou, ale pak se rozplakala. „Já tady nechci zůstat, já musím domů, mám tam nemocné rodiče a musím se o ně starat.“

„A proč bys se k nim nemohla vrátit?“

„Když Xapho a Mariuk jsou ďáblice a u nás se říká, že koho odnese ďábel, ten už se nikdy nevrátí.“

„A jak si poznala, že jsou ďáblice?“

„Je to na nich vidět, za ušima mají takovou bulku, kterou se ďáblové baví.“

„Aha, tak ty´s je poznala podle mgýčna. To se jim zatím asi nikdy nestalo.“

„Ale co se mnou bude?“

„Co by bylo. Teď tady s námi prožiješ dva dny, jak jsi si naplánovala, a v sobotu ráno tě holky zase vezmou do kanceláře a večer sem vezmou tvoji kolegyni taky na dva dny. Nevím, jestli jsi si všimla, že tady není žádné peklo. Ďáblice jsou tady, protože už se jim v pekle nelíbilo a všechny slíbily, že na peklo zapomenou a budou žít jako lidé. Jestli si myslíš, že holky mají

dábelské schopnosti, tak jsi na omylu. To jsou andělské dary, které holky dostaly od nás za to, že slíbily, že budou hodné.“

„A ty jsi anděl?“

„Kdepak, normální člověk. I já jsem ty dary dostal. Nejdřív je dostal Olda, toho jsi viděla u večeře, od andělské holky, se kterou se skamarádil. Ten je postupně rozdal nám a pak přišel Příklad andělů, a ještě je nám i některým dáblicím zdokonalil. Když jim uvěřili andělé, měla bys jim věřit i ty.“

Naomi si otřela slzy. „Tak opravdu mě vrátí na Zem?“

„To víš, že jo. Mohl bych to udělat i já. Ale být tebou, tak bych tak nespíchal a nechal tvůj výlet sem proběhnout podle původního plánu. Můžeš se koupat v moři, slunit se a když budeš chtít, tak se můžeš i dozvědět, jak to s těmi dáblicemi, co jsou tady, vlastně bylo.“

„Tak já už se nebudu bát. Věřím ti. Budeš mi vyprávět?“

„To vyprávění by bylo hodně dlouhé a za dva dny bych to asi nestihnul. Kdybychom to ale udělali telepaticky, bylo by to rychlejší a měla bys to i s obrázky.“

„Ty jsi na mě mluvil u večeře tou telepatíí?“

„Jo. Vypadá to tajemně, ale nic nepříjemného v tom není. Ty ale telepaticky nemůžeš vysílat, protože ten dar nemáš. Přijímat to ale může každá inteligentní bytost.“

„Tak povídej – nebo telepati.“

„Dneska už ne, zítra ti budu vyprávět. Mimochodem – říká ti něco jméno Ota Vávra?“

„To myslíš našeho majitele?“

„Jo toho. Tak ten by se s tebou chtěl zítra setkat.“

Naomi se zase celá rozklepala. „Se mnou? Proč by takový pán chtěl mluvit s hloupou holkou jako já?“

„Ota je náš kamarád a vzájemně si pomáháme. Má zájem vědět, jak se daří pracovníkům v jeho kancelářích.“

Peppek teď v myšlenkách Naomi zaznamenal opravdovou úzkost. Co mu řekne? Že má tak mizerný plat, že se ani pořádně nemohou najíst? Že žije s rodiči v chatrném domku na pozemku pět krát čtyři metry, za který musí platit nekřesťanský nájem? Že vedoucí kanceláře se o ně stará jenom když přijde pro peníze od klientů? Že je někdy i bije, a dokonce sexuálně zneužívá? Ne, radši se s ním nechce setkat. Vždyť on o tom musí vědět a neřeší to.

Ten přívál vyděšených myšlenek Pepkovi vyrazil dech. Vždyť ta holka ani nežije a kdyby nebylo jejích rodičů, asi by už pomýšlela na sebevraždu. Tohle Ota určitě neví a bude to chtít řešit.

„Tak víš co? Když se Oty bojíš, řekneš to mě a já pak zvážím, jestli je potřeba něco změnit a když, tak to s Otou proberu.“
Přitom jí věnoval trochu andělské síly.

Naomi začala tak rychle mluvit, že jí Peppek chvílemi ani nerozuměl. To ale ani nepotřeboval, protože si to četl přímo v jejích myšlenkách. Vyzpovídala se během deseti minut a pak zase začala brečet.

„A co tvoje kolegyně, je na tom také tak?“

„My se vzájemně moc nesvěřujeme. V Japonsku to není zvykem. Ale řekla bych, že má taky nějaké velké trápení.“

„Tak víš co, já si o tom s Otou ještě před vaším setkáním promluvíím. Nebudeš mu vyprávět o svých starostech, ty on už bude znát, ale budete si spíš povídat o tom, jak to řešit. Ota by určitě chtěl, aby v jeho kancelářích byla pohoda. Nedobrá situace se přenáší na klienty.“

„Ale on mě vyhodí! U nás si na šéfy nikdo nesmí stěžovat! Jak já užívím svoje rodiče?“

„Neboj, nevyhodí. Slibuju ti to. A teď pojd' dovnitř. Dáš si čaj, chvíli můžeš poslouchat hudbu a pak se pořádně vyspíš.“

Peppek zavedl Naomi do návštevniho pokoje, stáhnul žaluzie, objednal jí čaj s uklidňujícími prostředky a pustil jí jednu ze Sibeliových symfonií. Popřál jí dobrou noc a odešel.

Past

„Oto, jsi ještě vzhůru?“

„My přece nechodíme spát se slepicema. Co máš na srdci?“

„Potřeboval bych ti něco říct, ale radši bych z očí do očí.“

„Tak přijď, dáme si spolu pivo.“

K Vávrovu domku to nebylo daleko a Pepek to vzal pěšky – klusem. Po tom, co slyšel, se potřeboval trochu vydýchat. Ota už ho očekával a na stolku se objevily dvě sklenice piva. Pepek si sedl a pověděl Otovi, co se dozvěděl od Naomi.

„Naprosto jí věřím, přečetl jsem si to totiž v jejích myšlenkách. Rád bych jí nějak pomohl, ale asi to závisí hodně na tobě.“

Ota nevypadal potěšeně. „Je pravda, že ta japonská kancelář moc nešlape. Myslel jsem, že to je dáno jejich mentalitou, ale pravá příčina bude asi tohle. Víš, že v Novém Německu jsme se všemi zaměstnanci dobrá parta a v tom spočívá tajemství úspěchu každého podnikání. Samozřejmě mi nejsou lhostejné ani osudy lidí v mém podniku. Jestli se děje to, co Naomi vyprávěla, je nejvyšší čas tam udělat pořádek. Zítra si o tom popovídám s ředitelem Vávra Interstellar a pak se asi vypravíme do Japonska. Jel bys tam se mnou?“

„Jasně. Rád bych věděl, jak to dáš dohromady, abych měl také pro Naomi nějakou potěšující zprávu. Až se dohodneš s ředitelem, dej mi vědět, kam mám přiletět.“

Když vypili pivo, Pepek se rozloučil a zaletěl rovnou do svého místa na posteli. Už na něj čekali.

U snídaně vypadala Naomi mnohem lépe než u večere. Bylo vidět, že z ní spadla tíha, která na ní včera ležela. Pepek se telepaticky obrátil na Salgiel.

„Naomi má asi nemocné rodiče. Co kdybychom se na ně podívali?“

„Tak jo, ale až bude Naomi doma. Asi někdy večer.“

„Já to pak s ní dohodnu.“

Pepek vzal Naomi za ruku a posadil jí do křesílka. Objednal japonský čajový obřad a začal telepaticky vyprávět. V telepatii jde vyprávění o hodně rychleji než ústně, ale stejně už byl čas oběda, když Pepek vyprávění skončil. Do vyprávění vložil i některé dojmy svých manželek, které získal telepatii.

Naomi seděla, ani nedutala a soustředila se na vyprávění. Čaj už dávno vystydl, ale Naomi jako by se bála pohnout, že vyprávění přeruší. Když Pepek skončil, Podívala se na něj zcela jiným pohledem než dříve.

„Tak ty jsi vlastně tohle všechno vybuodoval, zachránil tisíce dáblic a dábelkých dětí a staráš se teď o to, aby zapadly do normálního života. A ony to berou jako samozřejmost, ale zato zapoměly na dřívější nevraživost a chtějí vlastně taky pomáhat. A teď bys asi chtěl pomoci i mě. Ale já ti za to taky nemůžu nic nabídnout. Ledaže bys chtěl mě.“

„To by tě moje manželky hnaly! Nemysli si, i převychované dáblice se dovedou pořádně naštvat. O tohle přece nejde. Ale proč bys se měla trápit, když to není nutné? Jdi se radši vykoupat a já ti objednám něco dobrého k obědu.“

Ze Země se ozval telepaticky Ota Vávra. „Mluvil jsem s ředitelem Vávra Interstellar. Vedoucí Japonské kanceláře se mu jeví jako snaživý úředník, který pro kancelář dělá, co může. Sdělil jsem mu, že se tam dnes odpoledne podívám. Nebudu ale ředitele tahat s sebou, nestojím o příjemné popovídání u káfička s panem vedoucím. Radši bych ho viděl v akci. Jak to ale zařídit?“

„Mám nápad. Domluvíme se na něj s Naomi. Ona mi snad už pevně věří a bude ochotná spolupracovat na testu. S její kolegyní by to asi nešlo. Zítra tedy bude v Japonské kanceláři ve

službě Naomi a Mariuk se obrátí na pana vedoucího se žádostí o pomocnici pro organizování průzkumu s tím, že ji dívka v kanceláři sdělila, že nikoho nemá. Uvidíme, co se bude dít.“

Pepek vysvětlil Naomi, co chtějí vyzkoušet. Ta ale měla strach. „Určitě mě bude bít za to, že jsem neposlala kolegyni. Asi si jí zavolá a bude jí bít taky. Není to zrovna příjemná zkouška.“

„Já se někde schovám a kdyby tě chtěl opravdu bít, tak zakročím. Neboj.“

„Ale u nás se nikam neschováš, kancelář nemá žádné oddělené prostory!“

Pepek se jen usmál a pak se zneviditelnil. „Tak jsem schovaný, nebo ne?“ Naomi sebou cukla, lekla se. Pak se Pepek objevil a Naomi už neprotestovala.

Ráno se Pepek domluvil s Xapho a vzal Naomi do kanceláře. Ta požádala kolegyni, aby jí přenechala místo, a vysvětlila jí, k jaké zkoušce se chystají. Měla strach, ale rychle odešla a nechala v kanceláři Pepka s Naomi. Za chvíli se ozval telefon. Volal pan vedoucí, proč neposlala k Xapho svoji kolegyni. Naomi řekla, že neví, kde je. Na to se vedoucí rozčílil a řekl, že přijde.

Když vedoucí přicházel, Pepek se zneviditelnil. S údivem zíral na vedoucího, který mu červeně zasvítíl. Ještě, že si vzal přívěsek s indikátorem označených. Napojil se na Otu a všechno mu telepaticky předával. I pro Otu to bylo překvapení.

Jen vedoucí vešel do kanceláře, začal křičet. Vedoucí neurvale Naomi chytil a řekl, že ji potrestá. Vyhrnul jí tuniku, ale místo aby jí udeřil, rozepnul kalhoty a chtěl do ní zasunout svůj ztopořený úd. To už ale Pepek na nic nečekal a zviditelnil se.

„Přeji vám dobrý den.“

Vedoucí na něj vykulil oči. „Co tady chcete? Kde jste se tu vzal?“ zakřičel na něj a snažil se tunikou zakrýt své pohlaví.

„Chtěl bych se informovat na nějaké zájezdy.“

„Teď máme zavřeno. Přijďte za hodinu.“

„Proč máte zavřeno? Normálně bývá kancelář touto dobou otevřená.“

„Do toho vám nic není. Zavřeli jsme z provozních důvodů.“

„Tohle jsou ty vaše provozní důvody?“ řekl Pepek a strhnul tuniku, která vedoucího zakrývala.

Vedoucí zrudnul a vrhl se na Pepka. Ten mu ale zmrazil nohy, takže se vedoucí natáhl jak široký, tak dlouhý, na podlahu břichem dolů. Zařval a chtěl vstát, ale jaksi mu to nešlo. V tom vstoupil do kanceláře pan Vávra.

„Co se tady děje?“

Vedoucí hned Otu nepoznal a zařval „Vypadněte.“

„O totéž jsem chtěl požádat já vás“ řekl Ota „A už se sem nikdy nevracejte.“

Vedoucí Otu poznal a strachy oněměl. Pepa na nic nečekal a šoupl toho homunkula do brány na Rafaelův arest.

„Musím se vám slečno omluvit“ obrátil se na Naomi Ota „Bylo to pro vás jistě velmi nepříjemné, ale takhle nemusím nikomu nic vysvětlovat, Pepek má tefirský záznamník a tam to všechno je. Budu se snažit vás přiměřeně odškodnit.“

Naomi Otu neznala, ale pochopila, že přišel sám pan majitel a padla na kolena.

„Tohle tu nebudeme zavádět“ řekl Ota, vzal dívku za ramena a zvedl ji ze země. „Pepek už mi o vás všechno pověděl, takže nemusíte nic vysvětlovat.“ Vzal telefon a chvíli mluvil s ředitelem kanceláře německy. Pak se obrátil na Naomi.

„Uvolnilo se místo vedoucího zdejší kanceláře. Měla byste zájem do toho místa nastoupit?“

Naomi nevěděla, jestli se jí to jen zdá, nebo je to skutečnost. Probral jí Pepek otázkou: „Nebo máš už něco lepšího?“

Rychle zavrtěla hlavou. Pak chtěla Otovi políbit ruku. Ten to ale odmítl a pak řekl: „Ředitel připraví vaši pracovní smlouvu. K této funkci patří i služební byt. Jestli vám bude vyhovovat ten po bývalém vedoucím, můžete se nastěhovat, jakmile podepíšete smlouvu. Plat budete mít zatím stejný, jako váš předchůdce.“

Pepek prošel do Rafaelova arestu, odmrazil novému vězni nohy, vzal mu klíče a předal mu vězeňský domek. Nic mu nevysvětloval a odešel zpět na Zem.

„To bych nevěřil, koho jsme to zaměstnávali. Než jsme vyhubili ďábly, byla vlastně tahle kancelář v jejich službách,“ poznamenal Ota.

S Naomi pak šli prohlédnout služební byt. Měl tři prostorné pokoje a luxusní kuchyň i příslušenství.

„Pan vedoucí si nežil špatně.“ řekl Ota.

Pepek otevřel bránu do Bykyle a objednal si velký kontejner. Všechny věci bývalého vedoucího do něj naskládali a Pepek šoupl kontejner za nový vězeňský domek v Rafaelově arestu.

„Ať si to ten všivák užije!“

Pak Pepek znovu otevřel bránu do Bykyle a objednal u robocentra vymalování, nové záclony, a pár dalších maličkostí.

„Tak, domácí paní, můžeš se nastěhovat,“ obrátil se k Naomi.

„A teď bych se šel podívat, jak si žijí zaměstnanci zdejší kanceláře. Naomi, pozvete nás?“

„A ... ale my nemáme uklizeno“ vymlouvala se Naomi.

„Uklidíte si až tady“ řekl Ota a rázně vykročil, aniž čekal na další výmluvy.

Chudobné obydlí Naomi a jejích rodičů bylo v ostrém kontrastu s bytem, který obýval vedoucí kanceláře. Tři postele, stůl a dvě židle, to bylo všechno, co se na plochu malého domečku vešlo. I tak nájem za toto obydlí spolkl polovinu platu

Naomi. Oba rodiče leželi na lůžku a bezzubými ústy žmoulali kukuřičnou placku. Nevypadali zdravě. Pepa se s Otou dorozuměl a každému dali jednu dávku andělské energie.

„Asi toho na stěhování moc nemáte. Nábytek tu nechte, obstaráme vám lepší. Vezměte si jen svoje osobní věci.“

Moc toho nebylo, vešlo se to do dvou tašek. Nájemní smlouvu vypověděl Ota telefonicky. Oba rodiče Naomi se po dávce andělské síly zvedli z postelí a k nemalému údivu Naomi křepce kráčeli za ní. V novém bytě ještě Pepek pořídil podle přání nových obyvatel nábytek.

„Naomi, víš, kde bydlí tvoje kolegyně?“ zeptal se Pepek. Ta zavrtěla hlavou. „Zavolejte jí. Snad vám to řekne“ požádal Ota Vávra.

Služební telefon naštěstí musely obě zaměstnankyně mít, a tak nebyl problém se spojit. Seliko ale hrůzou málem omdlela, když jí řekli, že k ní chce zajít sám pan majitel cestovky. Adresu ale nemohla zapřít. Když přišli, klečela u malé postýlky, v níž spal asi dvouletý chlapec.

Ota pozdravil a podíval se do postýlky. „To je hezký chlapec, a kdepak je tatínek?“

Seliko jen zavrtěla hlavou a rozplakala se. Ota litoval, že se takhle nevědomky dotkl jejího citlivého místa. Rozhlédl se po příbytku a zjistil, že Seliko je na tom podobně jako dříve Naomi.

Pepek kontaktoval Otou telepaticky. „Ten chlapec je jejího šéfa. Ale není to dítě lásky. Otěhotněla, když ji jednou znásilnil.

Neměla ale peníze na potrat a dítě před šéfem tajila, bála se, že by ji vyhodil. Její sousedka má naštěstí také malé dítě, takže jí chlapečka pohlídala, aby mohla chodit do práce. Ale musela jí za to dávat nějaké peníze. Když zaplatila nájem a za opatrování dítěte, zbylo jí jen tak-tak na nuznou stravu.“

Ota chápal, že tohle mu Seliko nikdy nebude vyprávět. Situace s dítětem ale neměla jednoduché řešení. Ota zašel za sousedkou. Byla vdaná a byla s dítětem doma. Peněz ale měli také málo a byla ráda, když jí sousedka dala alespoň pár jenů za hlídání chlapečka.

„Myslíte, že to budete moct takhle dělat alespoň do doby, než půjdou děti do školky, kdyby vám sousedka dávala dejme tomu dvakrát tolik co teď?“

„To by mi docela bodlo. Nerada bych dávala dítě do jeslí. Jsou ostatně tak drahé, že by na to stačil tak můj plat. Nemám naději na dobře placené místo.“

„Možná bychom to mohli udělat ještě jinak. Najmeme vás jako externí spolupracovníci, která nám bude pomáhat s korespondencí. Práci budete moct dělat doma a nebude jí tak moc. Dáme vám sem počítač s internetem. Dostala byste plat jako za polovinu pracovní doby v naší kanceláři. Měli bychom ale nepsanou dohodu, že budete za tyto peníze hlídat dítě Seliko, když bude v práci. Tak by to mělo platit, dokud mu nebudou tři roky.“

„To by se mi líbilo. Práce doma by mi nevadila. Byli bychom na tom určitě líp než teď.“

„Takže jsme domluveni. S vedoucí kanceláře to zařídím.“

Ota se vrátil k Seliko. Řekl jí, jakou dohodu navrhl sousedce. Kromě toho jí o polovinu zvednou plat. Seliko nemohla radostí ani promluvit. I ona chtěla Otovi políbit ruku, což Ota nedovolil. Pak se všichni sešli v kanceláři.

„Doufám, že vytvoříte dobrý kolektiv, do kterého asi brzy přibudou i další pracovnice nebo pracovníci. Problémy je třeba řešit a ne tutlat.“

Ota s Pepou zašli ještě zpátky do bytu k Naomi. Ota jí vysvětlil, co dohodl se Seliko. „Asi budete muset najmout ještě

jednu sílu místo sebe v kanceláři. Vy se budete muset školit a budete muset víc cestovat. Seliko na to sama nestačí.“

Pepa dostal nápad: „Salgiel, mohla bys dát Naomi andělskou paměť a telepatii?“

„Co tě to napadlo? To budeme každému dávat na potkání?“

„Ne, ale Naomi teď dostala na starost japonskou kancelář Vávra Interstellar a je toho hodně, co neví a co se bude muset naučit. Třeba by jí to pak mohl Ota předat paměťovou pihou?“

„Tak dobře. Vypěstuješ štěpy?“

„Dobře, za týden se ti ozvu.“

Pepek se obrátil na Naomi: „Budeš se muset hodně učit a hodně věcí si pamatovat. Chceme ti dát něco, co by ti pomohlo. Za týden bych pro tebe přišel a Salgiel by ti implantovala andělskou paměť a telepatii.“

Pak sdělil Otovi: „Část svých zkušeností bys jí mohl předat paměťovou pihou.“

Konečně se dočkaly

Transport a ubytování rekreantek na Andělském světě si vzal na starost Olda s Jarčou a Máňou. Ve čtvrtek ráno přivolal Olda airbus na hřiště před pomníky. V osm hodin už se rekreantky scházely, takže do devíti spolu rozprávěly a nastupovaly do airbusu. Některé z nich už v rekreačním středisku byly a vyprávěly spolucestujícím, jak to tam vypadá. Každá si opatrovala žeton s číslem pokoje jako oko v hlavě.

„Po příjezdu si každá uklidíte svůj pokoj, a navíc ještě pokoj pro jednoho muže. Nenajali jsme partu uklízeček. Pak už si každý bude svůj pokoj uklízet sám.“ upozornila tefirky Máňa.

Olda nasadil maximální rychlost, takže ve středisku byli během půl hodiny. Nový plot a elektrický ohradník fungoval, nic nebylo poškozeno. Dívky se rozběhly do svých pokojů a zkoušely jejich vybavení, některé se natáhly na postel, jiné se dokonce sprchovaly. V půl jedenácté si je Olda svolal na hřiště.

„Jak jste jistě zjistily, je tady řada sportovišť i turistické trasy. Snažili jsme se v prostoru, který vytvořila příroda, zřídít to, co by hosty i vás mohlo zaujmout. Budte připraveny na to, že kluci, kteří přijedou, ty sporty většinou znají a někteří jsou v nich i dobří. Bylo by dobře, kdybyste se naučily jejich pravidla a alespoň trochu se je naučily hrát. Kluci vám určitě rádi poradí, jak se zdokonalit, ale učit úplně nemehlo, které to nikdy nedělalo, nebude nikoho dlouho bavit. Každá máte v pokoji video přehrávač a disk, kde jsou vysvětlena pravidla a jsou tam také praktické ukázky, jak se to hraje. Tak si to projděte a vyzkoušejte na hřišti. Také byste měly umět jezdit na kole. Chlapi určitě zaujmete nějakými zajímavými příhodami z Oázy, Pegsda, nebo i z Geheny. Nesmí to ale být moc dlouhé. Každé

vyprávění by mělo mít nějakou zajímavou pointu. Tak si něco připravte. Večer mi něco povíte.“

Jarča a Máňa zbystřily: „My tady budeme dneska spát?“

Klidně bychom mohli spát v pokojích kluků. Jsou ještě volné. Nechal bych ale postavit domek pro správce. Určitě nějakého musíme najít. Tam bychom mohli spát. Dáme ho na hranici plotu vedle kuchyně.

Už odpoledne se tefirky pilně učily pravidla a zkoušely si hrát volejbal, tenis, minigolf, některé i fotbálek. Byla u toho legrace a holkám se to líbilo. Některé se trochu odřely, když spadly s kola, ale náladu jim to nezkazilo. Máňa a Jarča jim pomáhaly radou, někdy i podporou. Večer se sešly v jídelně a po večeři si ještě vzal slovo Olda.

„Je hezké, že spolu dobře vycházíte. Líbí se vám tady?“

„Líbí, moc. Taková hřiště bychom mohly zřídit i na Oáze. Sestavily bychom týmy a hrály bychom ligu.“

„Výborný nápad. Doporučuji. A co sportovní náčiní?“

„Robocentrum poskytuje všechno, co potřebujeme.“

„Náčiní vracejte do půjčovny. Když něco potřebujete, podívejte se nejdřív, jestli je to v půjčovně. Jen jestli se něčeho nedostává, objednejte nový kus u robocentra. Ani tady by se nemělo plýtvat.“

„Už jsme se byly koupat v moři. Jsou tam nádherné korály a rybičky. Nejsou tu žraloci?“

„V ústí zálivu je bariéra, ta je sem nepustí. Mezi korály jsou ale někteří živočichové, kteří jsou jedovatí, ale nejsou agresivní. Pokud plavete mimo písek pláže, noste vždy ploutve nebo boty do vody, vyhnete se nepříjemnostem.“

„Já jsem prvně v životě seděla na kole. Párkrát jsem spadla, ale teď už mi to jde.“

„V následujících dvou dnech byste si měly projet cyklostezky a projít pěší trasy. V prvních dnech byste měly pány informovat a případně s nimi chodit. Kdyby ale chtěli chodit mimo stezky, varujte je, že jsou tady hadi a štíři, někde jsou i zalezlá velká zvířata. Je třeba mít alespoň pořádné boty. Není doba páření, takže zvířata nebudou sama útočit. Ale ať je nikdo nedráždí!“

„To abychom se bály chodit po lese?“

„Nebojte se, zvířata se budou držet stranou cest, a když něco přes cestu přeběhne, budete nakonec rády, že jste viděly něco zajímavého. Pro všechny případy ale noste s sebou vysílače elektrického náboje, které by příliš zvědavé obyvatele lesa spolehlivě zaplašily.“

„Slyšela jsem, že jsou tady i skály pro horolezce.“

„Na skalách mysu, který sousedí se zátokou, jsou některé zajímavé výstupy. Zapustili jsme tam jisticí kruhy. Samy to ale bez instruktáže nezkoušejte. Možná vás některý rekreatant povede.“

„A jak se chytají ryby?“

„V řece většinou s prutem. My jsme to u řeky moc neobhlíželi. Jestli ale někdo bude mít zájem, bylo by možná šikovné postavit tam malou lávku, aby rybáři nemuseli stát v blátě. Robocentrum tam určitě ještě funguje, tak případně něco šikovného vymyslete.“

„Mám ještě jeden návrh,“ pokračoval Olda. „Budete tu dva týdny v prostředí, které je i pro vás nové. Bylo by lépe, kdybyste si zvolili mezi sebou nějakou náčelnici, která bude s vámi řešit drobné problémy a budou-li větší problémy, bude se obracet na mě nebo někoho jiného z naší rodiny. Měla by mít jednak možnost vytvořit bránu, jednak by měla mít i jisté zdravotní vzdělání. Já bych vám doporučil Romulu, ale je to na vás.“

Romula vstala, aby všechny věděly, která z nich to je. Holky už se trochu poznaly a věděly, že Romula je šikovná a příjemná dívka. Proto s ní bez váhání souhlasily. Byly rády, že se této funkce Romula bez reptání ujala. Ne všechny věděly, že je to bažinačka, má tedy slýrib a xeri a zná metodu, jak proniknout člověku do vědomí. To ale Olda nehodlal uvést ve všeobecnou známost.

„Kromě yvora a vysílače elektrického náboje tady žádná z vás nemá žádné zbraně. Nemůžeme vyloučit, že budete muset vzdorovat vážnějšímu nebezpečí. Proto Romula jako jediná dostane nabitý eldyf. Použila by ho ale jen v případě, že bude někomu hrozit vážné nebezpečí nebo smrt. V žádném případě neříkejte chlapům, že ho má. Bude zamčen ve speciálním trezoru.“

Romula převzala eldyf. Bylo vidět, že ho nedrží v ruce poprvé.

A teď si budeme vyprávět. Která chcete začít? Žádný zájem? Tak já vám povím, jak jsem se seznámil s Bísíájou. Třeba pak napadne něco jiného i některou z vás.

A Olda vyprávěl příběh hodně zestručněný, aby to netrvalo moc dlouho. Tefirky se uvolnily a vyprávěly své zážitky. Některé příběhy byly plné boje, ale jiné vyprávěly legrační příhody s dětmi nebo zážitek, když tefirka poprvé pracovala s idarchonem. Olda měl dobrý pocit uvolněné domácí atmosféry.

Odveta

Po návratu z Japonska svolal Pepek veřejnou telepatickou diskusi k dalšímu postupu vůči Hyriome. Nešlo teď už jen o to odvézt bomby ze země Fedibajů. Bylo také nutné zabránit tomu, aby si sůvičky dovezly nové bomby ze Země, kde jich je nepočítaně. Protože Hyriome neměly orgány podobné slýribu, bylo nutno jim zabránit v budování nových konvertorů a postupně ničit nebo alespoň zablokovat ty, které nyní používají. Zároveň tak oslabit jejich sílu tím, že na ně nebudou pracovat tvorové v kolonizovaných zemích.

„Myslím, že konvertory jsou vybudovány vždy tak, aby mohly být skryté pod zemí, to je pro směr dolů. Tím je umožněn i přesun nahoru ze světa, kde žádný konvertor není“ řekl Vítek.

„Musíme konvertory najít a vyřadit je z provozu. K tomu je důležitá mapa kolonizovaných světů, kterou si zapamatovala Mariuk při první návštěvě v hlavním stanu armády Hyriome.“

„Jakmile Hyriome zjistili, že je tam pozoruji, rychle tenhle plán ukryli. Naštěstí ale umím andělské kreslení a plán světů kolonizovaných Hyriome jsem přesně namalovala. Na něm je vyznačen i směr, kterým jednotlivé vazby vedou. Z toho je také poznat, na kterém světě by měl být umístěn konvertor. Chybí ale informace, kde je konvertor na tom světě umístěn.“

„Zjistit, kde se nacházejí konvertory pro brány do kolonizovaných světů není lehké. Konvertor může být ukryt kdekoli na celém světě. Dokud ho nikdo nepoužije, je němý a nikdo o něm neví. V tom krátkém čase, kdy je brána otevřená, by musel být konvertor zaměřen.“

Před Vítkem a Pepkem by tak stál další komplikovaný technický problém. Musel by se řešit ve dvou kolech. Při prvním otevření brány se musí zjistit přibližně místo, kde konvertor je.

Pak by se zaměřil ze tří bodů v jeho blízkosti a zjistilo by se jeho přesné umístění i hloubka, ve které se nachází.

„Lehko se to řekne, ale někdo se musí na ten svět s konvertorem dostat, rozmístit tam síť snímačů signálu konvertoru a pak vyhodnotit záznam snímačů. Na základě vyhodnocení si pak tipnout, kde konvertor asi je, a do jeho blízkosti umístit tři směrové snímače, které při dalším otevření brány vyhodnotí přesnou polohu konvertoru. A nakonec vzít správnou nálož, proměnit se v ducha, projít do konvertoru, tam se proměnit do normální hmoty, nastavit rozbušku, proměnit se v ducha a konvertor včas opustit. A tohle udělat na čtyřech světech, které jsou konvertorem spojeny se světem Hyriome, i pro další cesty, kterých Hiriome dosud nepoužívají, ale použít by je mohly.“ mračil se Pepek. „Byl by to podobný problém, jako izolace Sibérie, ale v tomto případě doufáme, že jde jen o přechodné opatření. Pokusíme se ho řešit pomocí aforxity vesmírů. Trvalé řešení to ale není.“

„Druhá cesta je dopravit lithiové nebo torzní bomby na svět Hyriome a zničit tento svět i se všemi jeho obyvateli.“

Do takové genocidy se ale nikomu nechtělo.

„Tercia non datur?“ Vstoupila do diskuse Tabris. „Opravdu jsou jen cesty neřešitelná a genocida? I když mají Hyriome pocit nadřazené rasy – nebyly jsme my také takové? Opravdu nejde, jak říká Pepek, odtrhnout tu rostlinu od prohníklých kořenů a zasadit ji do zdravé půdy? Takové přesazení je vždy bolestné a některé výhonky odumřou. Ale rostlinka může žít a najde si nový smysl života.“

„Máš nějakou představu, jak to udělat“ zeptala se Yazatap.

„Ty bytosti neztratí svůj pocit nadřazenosti, dokud si nesáhnou na dno. Znamená to, že jim musíme vzít jejich nejsilnější zbraň, schopnost ovládat jiné bytosti, a prosadit náš

zájem. My jim musíme nastavit zrcadlo a najít prostředek, kterým je třeba budeme ovládat tak, jak ony teď ovládají všechny bytosti, které porobili. I když jsme se zařekli, že nebudeme psychických útoků používat, v tomto případě uděláme výjimku a nasadíme je v plné síle.“

„Jak to ale uděláme? Vždyť víme, že ti, co byli pod jejich psychickým vlivem, ztráceli vědomí. Jejich síla je strašná“ ozvalo se z davu.

„Já bych to neviděl tak strašně“ ozval se Pepek. „Víme, že na lidi s Idarchonem ty psychické údery působí daleko slaběji, že se jim lze nějak ubránit. Dále víme, že proti nim účinkuje xeri a konečně víme, že proti sůvičkám i jejich služebníkům můžeme použít zmrazení, které nablízko vyřadí i generátor nevodivosti kovů. Kód, který by úplně eliminoval psychické působení Hyriome však dosud nemáme. Očekávám, že tým, který na tom usilovně pracuje, rozluští kódy psychického působení Hyriome a pak je budeme tlačit jejich vlastní zbraní.“

„A co budeme dělat, aby proti nám nepodnikly další útoky? Taky určitě přemýšlejí, jak na nás.“

„Měli bychom jim zablokovat všechny brány. To bohužel pomocí slýribu dokážeme jen na krátkou dobu. Potřebujeme vybudovat konvertory, které by brány držely delší dobu, jako to udělal Ernst Norden hlavonožcům. Zvládnul bys to, Oto?“

„Myslím, že továrny v Novém Německu by byly schopny potřebné součástky dodat během několika týdnů. Vaše robocentra by to ale asi zvládla daleko rychleji. Vyrobil bych konvertory na Bykyle, tam máme konvertory i předlohu.“

„Máme problém v tom, že ze světa Hyriome dva používané směry jdou dolů, takže konvertory jsou u nich. Kdybychom tam ale postavili ty naše, určitě by nám je hned rozbili. Potřebovali bychom proto umístit na ty protější světy konvertory nahoru, což

asi nebude tak snadné“ prohlásil Olda. „Sůvičky budou i na těch protějších světech a ty nápadné stavby by nám určitě nechaly rychle zlikvidovat. Máš recept, Pepku?“

„Nezbude nic jiného, než ty stráže Hyriome zlikvidovat a postavit k těm věžím naši hlídku, aby je nezlikvidovaly ty bytosti, které byly před tím ovládány Hyriome. Možná se s nimi domluvíme, takže pak už by to ohlídky samy, když budou vědět, že se tak brání proti sůvičkám. Je ale možné, že jim sůvičky poskytovaly výhody, které jim teď budou chybět.“

„Bude třeba je vyzpovídat a poskytnout jim alespoň to, co ztratí od sůviček, nebo něco lepšího. Mohl by tam ale být problém obdobný homunkulům na Zemi. Nepředstavujme si to tak jednoduše.“

„Musíme přihlédnout i k dalším směrům, které vedou od Hyriome na světy, které sice nevyužívají, ale mohly by nám přes ně proniknout do těch svých světů, nebo i k nám, oklikou“ podotkla Yazatap.

„Projdu tam“ ozvala se Mariuk „a doplním tu mapu o ty dosud nevyužívané průchody a jejich směr. Snad jich nebude tak moc.“

„A nezapomeň i na měsíce, jsou to někdy zákeřné cesty.“

„Musíme pak zjistit, jestli ty nepoužívané průchody vedou na pusté světy, nebo je tam život, který by našim konvertorům mohl uškodit“ připomněl Olda. „S tím by mohli Mariuk pomoci zpravodajci.“

„Ano, stejně jsem se tam chtěla podívat“ ozvala se Adélka.

„Všechny informace se budou sbíhat u Kryštofa“ oznámil Pepek. „Oto, máš podklady pro konvertory nahoru?“

„Nikdy jsme je nedělali. Vždycky jsme šli po proudu s tím, že když se okruh uzavřel, mohli jsme pak přistupovat i z druhé strany.“

„Myslím, že v knihovnách těch výzkumných vimaanů, které jsme ukradli na Geheně, by plány konvertoru nahoru mohly být“ přihlásila se Yazatap. „Podívám se.“

„Takže akční plán.“ shrnul debatu Pepek. „Víťa s Otou budou připravovat nejdříve konvertory dolů. Ty umístíme na světech, kam jde spojení nahoru ze země Hyriome, a to i na dosud nepoužívaných průchodech, které doplní Mariuk. Konvertory na ty světy přemístím já pomocí svého slýribu a Ota se svými syny je pak umístí tak, aby se k nim Hyriome nedostaly a rovnou vytvoří brány k sůvičkám. Musí být tak malé, aby jimi sůvičky nemohly nic protáhnout. Yazatap najde plány konvertoru nahoru a Víťa je pak naprogramuje včetně nosné konstrukce v robocentru. Až bude vyrobeno dost konvertorů dolů, začnou robocentra vyrábět konvertory nahoru. Musí být vyrobeny v takových dílech, které se dají přenést slýribem.“

Pepek se zamyslel a pak pokračoval: „Potom nastane nejobtížnější část operace. Smontovat konvertory nahoru a ubránit je proti Hyriome. Jejich strážce na těchto světech budeme muset zabít. Je ale jasné, že jakmile začneme montovat náš konvertor nahoru, nastane u sůviček poplach, a napřou všechny síly k tomu, aby nám to znemožnily. Budou svojí branou na ten svět posílat posily, asi i bomby. Těžko bychom tomu zabránili, můžou se vynořit kdekoli. Montáž konvertoru, zvláště v podmínkách, kdy na nás budou dotírat sůvičky a jejich služebníci, potrvá několik dní. Tak dlouho bránu slýribem nikdo neudrží.“

„Měl bych řešení“ přihlásil se Vítek. „Namontujeme ten konvertor, který nemusí mít velký výkon, do airbusu. S airbusem bych nalétl do výšky, kde musí být konvertor nahoru, a zaparkoval bych ho tam. Pár dní tam vydrží. Jde jen o to, aby ho neseštelili. Tohle můžeme udělat bleskově, aby sůvičky

nemohly udělat žádná protiopatření. Pak se můžeme vypořádat s ostrahou a stavbu stálého konvertoru provést už v klidu. Zmražené sůvičky bychom mohli prohodit tou provizorní branou na nějaké odlehlé místo světa Hyriome. Tam by je některý náš duch mohl odmrazit, abychom je nemuseli zabíjet.“

Tenhle plán se líbil. „Jestli to dokážeš, bylo by to fajn. Je tu ale ještě jeden možný zádrhel. Jestli sůvičky zjistí, že jim blokuje brány, mohly by ty svoje nechat trvale otevřené. Nevíme, jak dlouho by to mohly vydržet.“

„Optimální by bylo spustit všechny naše brány najednou. U těch nepoužívaných bychom instalovali všechny konvertory v definitivní podobě, na ty dvě používané nahoru bychom potřebovali dva konvertorové airbusy.“

Peppek pak dokončil akční plán: „Podle toho, co zjistí Mariuk a Adélka, by přípravy mohly trvat dva až tři týdny. Mezi tím musíme připravit, vybavit a secvičit posádky, které budou operovat na těch protějších světech. Budeme muset všem dát xeri, procvičit si používání yvoro a alespoň některé tefirky musí mít i slýrib. Nebude to tam procházka růžovou zahradou. Posádky si vezmu na starost já, ale budu asi potřebovat více implantátů. Tam, kde se budou stavět konvertory nahoru, musí hlídkovat dva vimaany s indikátorem neviditelných letounů. Zároveň musíme zabránit tomu, aby se stalo něco podobného jako Maryně na Sibérii. Taky se musíme postarat o to, aby se nám nevzbouřili obyvatelé světů, které přestanou ovládat Hyriome.“

První rekreati

V neděli ráno si Xapho objednala airbus, proletěla s ním na Zem a přistála na pozemku německé kanceláře ve Stuttgartu. Doprovázela ji Jarča. Spolu vítaly cestující na palubě.

Airbus byl vybaven scannerem pro kontrolu cestujících používaným běžně na letištích, scannerem očí pro identifikaci cestujících, a rentgenem pro kontrolu zavazadel.

„Tak pánové, doufám, že víte, co se smí a nesmí nosit do letadla. Zavazadlo dejte na pás a vyndejte všechno z kapes. Náš skener si vát prohlídne, aby za letu nedošlo k žádnému překvapení.“

Cestující měli pouze svá osobní zavazadla, v nichž nesměly být žádné zbraně, tekutiny, ani jiné předměty zakázané v osobních zavazadlech cestujících letadly.

„Z toho vozíčku si přesedněte na náš vozík, který vás dopraví na vaše sedadlo. Váš vozík na vás bude čekat zase při příletu.“ obrací se Jarča na nechodícího cestujícího.

„Jak to, já jsem na svůj vozík zvyklý a bez něj se neobejdu. To přece nejde, abyste mi ho nevzali s sebou!“

„Je mi líto, ale při pohovoru jsme vás na to upozornily. V rekreačním středisku na vás už čeká jiný vozík, který jste si objednal. Jestli jste na to zapomněl, tak vám rychle opatříme jiný. Výjimky nepřicházejí v úvahu.“

Cestující se mračí, ale pak přesedá do vozíku instalovaném v airbusu, který ho odváží k sedadlu pro tělesně postižené.

„Pro vás máme připravený pokoj v přízemí, vezměte si tady žeton s číslem 2.“

Jarča se obrací k dalšímu cestujícímu.

„Nezapomeňte si vytáhnout žeton s číslem pokoje, kde budete bydlet. Tu lahvičku s nápojem mi tady nechte a vyberte si

jiný nápoj v naší lednici. Až na vás přijde řada, nasadte si čelenku, která vás naučí tefirštinu. Budete to potřebovat, abyste se domluvil s děvčaty.“

Kontrola cestujících a zavazadel zabrala asi hodinu. Pilotovala Xapho a Jarča se ujala úlohy stewardky. Nabídla všem nápoje a kávu. Let trval jen hodinu. Přátelé, kteří jeli na zájezd spolu, si vzájemně žetony vyměňovali. Divili se, že všechny pokoje mají jen sudá čísla.

„Ještě vás upozorňuji, že na pokojích nejsou lednice. Chlazené i teplé nápoje si vyberte v jídelně. Budou tam nápoje pozemského i nepozemského typu, omezení je jen na alkoholické nápoje, abyste se nám neopíjeli. Není to ale moc přísné, nebojte se.“

Horákovi to vymysleli takhle, aby donutili rekreanty k většímu pohybu a tím i většímu kontaktu s ostatními. Jezevci, kteří se po návratu z procházky zamknou ve svém pokoji s vychlazenými nápoji ve své lednici, nebyli vítáni.

Tefirky v rekreačním středisku měly rozdělené služby, skupiny po deseti se střídaly po dvou dnech. U výstupu z airbusu čekaly tefirky, které měly službu první den. Předaly rekreantům připravené zdravotní pomůcky a uvedly je do jejich pokojů podle vylosování. Příchozí zvědavě prohlíželi uspořádání střediska a pokukovali po lepých děvčách, které je obsluhovaly, i po těch, které sportovaly na hřištích. Zdálo se, že byli mile překvapeni.

Nově příchozí se převlékli a rychle vyrazili na průzkum do půjčovny sportovních potřeb. Jiní se jen zamíchali mezi dívky a za chvíli už s nimi hráli fotbálek, volejbal, minigolf nebo tenis. Na kurtech se střídali, a přitom se příjemně bavili. Muži zjistili, že tefirky nejsou žádné netýkavky, ale muselo to být v mezích slušnosti. Všichni se bavili tefirštinou a ani jim to nepřišlo.

O některé sportovní potřeby vznikla strkanice.

„Pánové, doufám, že se nám tady nepoperete. Jestli jste zatoužili po nějaké sportovní potřebě, která je už rozebraná, tak mi to řekněte, já vám objednáám další. Nebude to trvat ani minutu.“ hlásila tefirka, která měla službu v půjčovně. Zájem byl hlavně o ploutve, brýle se šnorchem a o jízdni kola.

„Kam se tady dá jezdit?“ ptali se muži. Tefirky jim ukázaly plánek cyklotras a ochotně se nabízely, že je doprovodí. Někteří ale vyrazili sami, aby si dokázali svou tělesnou zdatnost. „Však oni se vyřádí a rádi přijdou do společnosti“ ujišťovala zklamané tefirky Jarča. Jiní muži ale společnost tefirek neodmítli a vydali se s nimi na projíždku vycházkovým tempem.

„Zdá se, že bude pohoda“ telepatila Jarča na Xapho. „Měli bychom se ale podívat na ty, kteří mají nějaký problém s pohybem.“

Oba seděli na vozíku a pozorovali fotbálek.

„Rády bychom vám trochu pomohly s vašimi problémy“ oslovila je Jarča. „Dodáme vám trochu více energie.“

„Jo, holka, to už zkoušeli jiný. Měl jsem blbou bouračku a obě nohy mám tak akorát jako nucenou přítěž. Už je to čtyři roky a svaly už zhadrovatěly. Ale sex – to bych ještě mohl. Jenže která by šla s mrzákem.“

Zatím co invalida mluvil, postavily se Jarča se Xapho do kříže a poslali na něj pořádnou dávku andělské energie.

„Co to bylo. Jako by ve mně něco vzplálo. Takové vnitřní teplo – co to se mnou vlastně děláte?“

„Já myslím, že vám tady můžeme pomoci“ řekla Xapho. „Chvilku to asi potrvá a ochablé svaly už asi budete muset cvičit sám, ale uvidíte, že pookřejete.“

„Hele, já jsem s jednou nohou fakt pohnul! To se mi snad jenom zdá.“

Pak ale zblednul. „Prý jsou tady mezi vámi ďáblice. Ale já jsem nikomu nic nepodepsal. Moji duši nechte na pokoji!“

Holky se rozesmály. „Co bychom dělaly s vaší duší. Jen si ji pěkně nechte. To, co jsme s vámi dělali, pochází od andělů, ne od ďáblů.“

Invalida koukal střídavě na obě a nevěděl, jestli si z něj dělají legraci, nebo to myslí vážně. Cítil ale, že do chromých nohou se mu vrací cit.

„Vy jste to vážně dokázaly?“

„Ještě to nebude ono, ale zítra dostanete ještě jednu dávku a pak už musíte cvičit. Než pojedete domů, tak se přihlaste o třetí dávku a už by to mělo zůstat v pořádku. Vezmou si vás ale na paškál jiné ďáblice. My pojedeme domů.“

„Co vám za to ale dám? Já teď žiju jen z důchodu a vlastně nic nemám.“

„Nic od vás nečekáme. Ale ty holky, co jsou tady, jsou všechny volné a třeba by se vám některá líbila.“

„Mě se líbí všechny. Ale kdo by stál o invalidu.“ Zarazil se ale. „Vlastně no jó – já třeba už budu zase chodit! To by ... A vy byste o mě nestály, když budu zase zdravej?“

„My ne, už jsme vdané. Ale u těch ostatních nebudete bez šance. Tak koukejte cvičit, ať jste zase fit!“

Druhý invalida na ně smutně koukal a skoro brečel.

„Copak Karel, ten měl nohy sice chromé, ale aspoň je měl. To já nemám jednu nohu od stehna až dolů a druhou jenom od kolene. Spadnul jsem pod vlak. Chtěl jsem naskočit, když se rozjížděl, ale byla námraza a nevyšlo to.“

„Tak ukažte, jak jste dopadl“ řekla Xapho a strhla z invalidy deku. Nebyl to pěkný pohled. Pravá noha byla jen pahýlem, který čněl z rozkroku jen na dvě pěsti daleko. Levá končila kolenem.

Holky se na sebe podívaly. „Tohle vám hned tak nedoroste. I u nás by to bylo tak na čtvrt roku.“

„U vás? Kde to je? Tam by to mohlo dorůst?“

„Žijeme na jiném světě. Říkáme mu Oáza. Nejde o to, jestli tam nebo tady. Tady ale nemůžete tak dlouho zůstat.“

Invalida dvakrát polkl nasucho. „A vy byste mě tam k vám nevzaly?“

Holky mlčely. Tedy ono to tak vypadalo, ale zatím pilně komunikovaly se Salgiel.

Invalida přiškrceným hlasem řekl: „Zdědil jsem nějaký prachy. Není to zas tak moc, ale dal bych vám to všechno!“

Xapho se vytrhla z telepatie. „Ptala jsem se, jestli by vás u nás vzaly na marodku. Asi by to šlo. Musel byste ale v klidu ležet. Ty dorůstající končetiny jsou zprvu strašně křehké, nesmí se zatížit ani trošku. Peníze si nechte. Budete je jistě potřebovat. My to pro peníze neděláme. Je škoda, že kliniku doktora Alexijeva zničili. Takových jako vy bude určitě na Zemi dost.“

„Alexijev – to byla nějaká katastrofa asi před pěti lety!“ vzpomínal invalida.

Jarča vybuchla. „Pěkná katastrofa. Dáblové tam hodili lithiovou bombu s přídavkem kobaltu. Já jsem tam nebyla jen náhodou. Pak už se ale léčit nedalo. Jestli budete u nás ležet, tak vám to někdo může vysvětlit podrobně.“

„A ty dáblíce, co jsou tady, už sem žádnou bombu nehodí?“ ptal se šeptem Xapho.

Ta se usmála: „Já jsem přece taky dáblíce. Připadá vám, že mám nějaké špatné úmysly?“

Invalida rozpačitě vrtěl hlavou: „Je to nějak moc složitý. Promiňte mi to, nechtěl jsem se vás dotknout.“

„Je toho hodně, co by stálo za vyprávění. Teď ale půjdeme na večeři. Jak vám mám říkat?“

„Pokřtili mě na Vincenta, ale všichni mi říkají Vinci. A Jak říkají vám?“

„Já jsem Xapho a tohle je Jarča.“

Karel, který dosud zaraženě poslouchal, se najednou zvedl na nohy, ale zavrával a upadl by, kdyby ho Xapho nechtyla do náruče.

„Opatrně, tak rychle to zase nepůjde“ Karel byl ale radostí bez sebe.

„To je něco! A nechtěla byste mě takhle chytat častěji? Ta zóna dopadu stojí za to!“

Xapho se zamračila: „Už jsem vám řekla, že jsem vdaná. Zkoušejte to někde jinde.“

„To přece není tělesná vada“ pokoušel se Karel laškovat. Ale Xapho pro to neměla pochopení. Neřekla nic, chopila se Vincentova vozíku a zamířila k jídelně.

S jídlem byli všichni spokojeni. U stolů už seděli muži s tefirkami, s nimiž trávili odpoledne, a většinou se dobře bavili.

Po večeři zašla Xapho za Romulou. „Tak jsme jednomu invalidovi dodali energii a už se pokouší vstát. Když mu zítra dáte druhou dávku energie, bude už asi chodit. Ale bacha na něj! Nějak se mu zapalují lýtka!“

Romula se zasmála. „My si ho zkrotíme, neboj. Ale vy si chcete toho druhého invalidu odvézt?“

„No jo, on prakticky nemá jednu nohu a druhou jen napůl. Tady by s ním stejně nic nebylo. Salgiel ho vezme na marodku. Bude to trvat čtvrt roku, než mu to doroste. Škoda, že jsme nevzali někoho jiného!“

„Tak mu to přej. Příště ale až přijde někdo takhle postižený, měli bychom ho vzít rovnou do Oázy, aby tady nebyla zbytečně prázdná místa.“

„Tak že bychom zase rozjeli medicentrum?“

„Kdo ví, možná za nějaký čas, až to vyřídíme s Hyriome...“

„Olda už by klidně mohl dělat váženého přednostu“ zasmála se Xapho.

Vězení pro Hyriome

Adélka se proměnila v ducha. Poletovala s tefirským záznamovým zařízením nad městem sůviček, a hlavně sledovala dění v hlavním stanu armády Hyriome. Horečně sháněli někoho, kdo by uměl opravit vyřazené atomové bomby. Protože v jimi ovládaných světech nikoho takového neměli, rozhodli se připravit invazi na Zemi a nějakého odborníka na atomové bomby odtud přivést, pokud možno s dalšími bombami. Tyto plány jim ale museli zkrřížit obyvatelé Oázy.

Marjuk dokreslila do mapy spojení světů s Hyriome další nepoužívané směry. Z nových směrů byly dva nahoru a dva dolů, měsíční spoje byly dva. Jeden dolů, druhý nahoru. Brány směrem ze světa Hyriome dolů vedly do světa, kde pro sůvičky pěstovali plodiny tvorové podobní velkým hnojným červům se dvěma končetinami, na nichž mají tři výběžky, které používají jako prsty. Horákovi předpokládali, že této civilizaci předali Hyriome technologie, které okopírovali ve světě Fedibajů. Tím pozvedli produktivitu jejich práce, takže se i ti „červi“ měli lépe a byli vlastně sůvičkám vděční. Poslední brána vedla do pustého, nehostinného světa, přes který ale sůvičky chodily do světa Fedibajů. Takže Vítek s Otou měli úkol zhotovit pět konvertorů dolů a pět nahoru. K tomu ještě dva konvertory nahoru v provedení airbus pro přechodné brány, které by zablokovaly používaná spojení do světa červů a od sůviček směrem do světa Fedibajů.

„Kdyby se nám podařilo postavit konvertor nahoru v tom horkém a nehostinném světě, nemusíš dělat druhý konvertorový airbus“ řekla Vítkovi Marjuk. „Je tam ale teplota až 60 stupňů.“

„Vydrží to torzní baterie?“ ptal se Vítek Oty.

„Žádné nízko tavitelné hmoty tam nemáme. Nanejvýš to může mít vliv na životnost, ale pár let by to mělo vydržet.“

Náhle Ota dostal nápad: „Proč bychom vlastně sůvičky do toho horkého světa nepustili? Ať tam klidně vlezou. Teď tam ale nechodí a my můžeme místo náročného konvertoru nahoru instalovat dobře ukrytý konvertor dolů a zablokovat tak až tu bránu do světa Fedibajů.“

„Je pravda, že pro první chvíli to stačí. V budoucnu ale musíme dohlédnout, aby tam nepostavili konvertor na jiné světy.“

„A kdo by jim ho stavěl, když nebudou mít mravence? O tohle bych strach neměl.“

Na poradě tenhle návrh prošel.

Adélka poletovala mezi světy, kde žili služebníci sůviček. Zjistila, že kentauroi byli válkami s Firhoi a Bykyle zdecimováni, takže na jejich světě žije jen málo dospělých. Kentauroi jsou všežravci. Zabití protivníci ve válkách jim chutnali, ale na svém světě už mnoho zvěře neměli. Pěstovali rostliny, které je v nouzi mohly uživit. Adélka navrhovala, že budou-li odtrženi od sůviček, měli by jim učedníci věnovat salámovníky a masohrušky. Dokázali by je pěstovat a určitě by jim plody chutnaly. Odtržením od Hyriome by tedy takhle spíš získali. Otázkou je, jestli nejsou příliš divocí a nebudou se vybíjet navzájem. Do toho už ale učedníci zasahovat nebudou.

Mravenci se živilo původně rostlinnou stravou. Od sůviček teď likvidovali ústrojné odpady, které byly součástí jejich stravy. Dost se rozmnožili, takže needuživé rostliny na jejich světě by asi brzo zlikvidovali a nastal by hlad. Adélka navrhla, aby jim Horákovi postavili na jejich světě několik robocenter se zjednodušeným programem na výrobu ústrojné výživné hmoty. Horákovi to přijali jako dobrý nápad.

Červí pěstitelé by vlastně za současné situace nepotřebovali nic. Měli vysokou nadprodukcí potravin, takže hlad by jim nehrozil, kdyby

„Jakou mají ti červi inteligenci? Není jejich pracovní aktivita závislá na psychickém působení sůviček?“ to byly otázky, které se Adélce honily hlavou. Co když bez psychické stimulace přestanou pracovat? Pak by kultivované plodiny záhy přemohl plevel a většina červů by zahynula hlady. Nehledě k tomu, že červi měli na svém světě přirozené nepřátele, které sůvičky hubily.

„Budeme to muset pořádně prozkoumat a asi to bude chtít dost naší péče“ byl závěr, který si udělala Adélka a Horákovi s ní souhlasili. „Možná, až sůvičky zkrotnou, mohli bychom jim tenhle svět vrátit“ napadlo Soňu. „Jinak by zahynuly hlady, a tak daleko snad jít nechceme!“

Komando, které dešifrovalo psychické frekvence, se skládalo především z tefírek, které přišly z Ar-Baal-Thärke s Otheal. Tyto specialistky totiž podobně jako specialistky na bomby, k nimž patřila Selenee, nelétaly do bojových akcí, takže nebyly mezi sestřelenými na Pegsda. Otheal o svých specialistkách ale věděla a oslovila je. I když původně byly spíš v opozici, protože odchod z Ar-Baal-Thärke považovaly za zradu kmene Baalů, vývoj následujících událostí je přesvědčil, že se Otheal rozhodla dobře. Takže teď byly ke spolupráci ochotné a když slyšely, jakému nebezpečí mají zabránit, vrhly se na problém jako lvice. K plnění tohoto úkolu dostaly dokonce slýrib, aby mohly volně přecházet mezi světy a ověřovat své výsledky v praxi.

V den, kdy Víťa s Otou oznámili dokončení práce na konvertorech, Otheal hlásila, že rozluštily psycho rezonanční frekvence Hyriome. Přišly také na řešení, jak tyto frekvence neutralizovat. Využily zařízení, které se dříve používalo pro

komunikaci s hlídkujícími duchy na Geheně. Tohle zařízení dokázalo vyslat dostatečně silný signál na frekvenci ovládní Hyriome, kterou dokonale zmátlo přenášené povely. Lidi i tefiry bez idarchonu z toho sice trochu bolela hlava, ale signály velitelů sůviček už nikomu, ani sůvičkám, nemohly nic nařizovat. Yazatap s Pepkem za tefirkami, které na to přišly, osobně zašli, aby jim poděkovali. Tohle zařízení budou potřebovat hlavně ve světech Fedibajů a kentaurů.

Manželství na zkoušku

Zájezd německých mužů na Andělský svět dopadl dobře. Tefirky se naučily pohybovat mezi muži, řada jich sice přišla o panenství, ale nelitovaly toho, muži k nim byli pozorní a někteří i něžní.

Šest mužů se se svými novými známostmi dohodlo na návštěvě v Oáze. Oči měli navrch hlavy.

„Tady je ale ženských. Kde máte nějaké chlapy?“ divil se jeden z nich.

„No pár chlapů tady je, ale ženské jsou zatím v drtivé převaze. Točí se ti z toho hlava?“

„Na Zemi se kluci za hezkými holkami otáčejí, ale tady bych si vykroutil hlavu.“

„A pět by ti jich nestačilo?“

„No, to bych se musel doopravdy snažit abych to zvládnul. To by mě asi zničily, jestli jsou všechny náročné jako ty.“

Tefirka se směje. „Máme tady takové holčičí rodiny, kde je až pět ženských a několik adoptovaných dětí – tedy taky jenom holek, protože na Geheně byly už jenom ženské. Tam sex bylo slovo neznámé. Ale doufám, že jsem ti dokázala, že po téhle stránce jsme nezdegenerovaly.“

„Nestěžuju si. Ale být v tomhle prostředí věrný jedné ženské, to by snad bylo nad síly normálního chlapa.“

„Tak vidíš, zákony Gubirufa se ti budou líbit.“

„Co to je?“

„No, u nás je zákon, že v rodině může být na jednoho chlapa až pět ženských. Ale není to jako muslimský harém. V rodině mají všichni stejná práva.“

„Ježíši, to by mě ty ženské asi zatlačily do kouta!“

„Řekla bych, že pořádný chlap si svoje výsadní postavení dokáže uhájit. A jak jsem tě poznala, tak bys to dokázal. Všechny ženské tě budou respektovat, když budeš opravdu chlap.“

„A ty bys mě do takové rodiny chtěla zavést?“

„Neber to jako povinnost. Můžeme zatím zůstat spolu a postupně přibírat další tefirky, které se ti budou líbit. Já bych ale byla ráda, kdybys se podíval na ty, se kterými tady bydlím. Už jsme si na sebe zvykly a rozumíme si. Pak se rozhodneš.“

„A tobě by nevadilo, kdybych vás střídal místo abych se věnoval jen tobě?“

„Možná, že by se mi líbilo, kdybys byl jenom můj. Jak jsem tě ale poznala, stejně bys to nevydržel. Vždyť i na rekreaci jsi si dvakrát odskočil k jiné.“

Chlap zbledl. „Jak jsi se to dozvěděla?“

„To víš, tefirky si všechno poví. Ale u nás se to nepovažuje za špatnost, když má chlap více ženských. Když si na rekreaci vybíráš, tak můžeš zkusit ledacos. Ale jsem ráda, že jsi zůstal u mě. Tady už to ale takhle nejde. Jestli si mě budeš chtít nechat, tak už ti do toho budu taky mluvit. Do rodiny můžeme vzít další ženy, ale maximálně může být pět žen. Ty ostatní ale budou už pro tebe tabu. Neber to jako vyhrůžku, ale víš, co na Zemi můžeš vytrpět od jedné podvedené ženské. A teď si představ, že jich bude pět.“

„Tím chceš říct, že když budu chtít obtáhnout nějakou jinou, tak ti to musím předem hlásit, abychom ji přijali do rodiny?! To si nedovedu představit. Tobě by to nevadilo?“

„Asi by mi vadilo, kdyby to byla nějaká nesnášenlivá ženská. Ale prozradím ti ještě něco. Když budeš chtít zůstat na Oáze, určitě dostaneš telepatii. A v rodině je zvykem se telepaticky propojovat. A přitom se všichni mohou dozvědět, co si ten druhý

myslí. A nejen to. Můžeš při tom splynutí hájit svoje názory a přejímat názory jiných, když je ani sám před sebou neobhájíš. Takže tajná nevěra – to nepřichází v úvahu.“

„Je to hrozný krok do neznáma. Bojím se, že to bych nezvládl.“

„Máme tady institut manželství na zkoušku. Jestli se tak dohodneme, všechny ženské budou brát Brudete a během jednoho roku se ty i každá tefirka musí rozhodnout, jestli do toho půjde nebo ne. Ale to telepatické spojení bychom v rámci toho měli vyzkoušet, takže stejně budou všichni vědět všechno, co se o ostatních budou chtít dozvědět. Takže teď víš všechno, co musíš vědět, než do toho půjdeš. Než se ale budeš rozhodovat, chtěla bych tě uvést do naší skoro rodiny.“

„Tak jo, abych pravdu řekl, z toho, co jsi mi řekla, se mi trochu klepou kolena, ale možná, že bych do toho šel. Tak mě veď, Siréno moje sladká.“

Oba se rozesmáli a pak vstoupili do domku, k němuž při rozhovoru došli.

V hale nejdříve narazili na tři holky ve věku deset až dvanáct let, které běžely ven. Zastavily se jako zmrazené a koukaly na příchozího. Pak spustily:

„Jé Garbino ahoj, ty už jsi doma? Jak bylo? Přivedla jsi nám tatinu? Bude s námi bydlet?“

„To ještě nevím. Až jak se mu u nás bude líbit.“

„Jé, tak to jsme tady měly rozvěsit nějaké girlandy, aby se mu tady líbilo.“

„No, na tom asi tolik nezáleží. Hlavně, abychom se mu líbily my. Kde jsou ostatní maminy?“

„Šly se vykoupat. My jsme si ještě chvíli malovaly obrázky a teď běžíme za nimi.“

„Víte co? běžte za nimi, ale vezměte jim něco na sebe. Tady Hynka by asi zaskočilo, kdyby sem vrazily tak, jak se koupou.“

Holky se zasmály a zaběhly do zadních pokojíků pro šortky a trička, se kterými vyběhly z domku.

Garbina se zasmála. „Asi by tě trochu rozhodilo, kdyby sem vběhly čtyři nahé kočky, ne?“

„Vy se tady koupete bez plavek?“

„No jo, na rekreaci jsme chodily v plavkách, když tam byli chlapi. Tady jsou ale skoro samé ženské, takže plavky jsou zbytečný kus oděvu. A těch pár chlapů, co jsou tady, si už taky zvyklo a přestalo je to vzrušovat.“

„Nevím, jestli si taky rychle zvyknu. Asi bych musel zavírat oči.“

„Ale tady by to nikomu nevadilo. Holky se rády podívají, když je na co. Snad bys se nestyděl?“

„Bylo by to pro mě dost nezvyklé. I když na Zemi jsou taky nuda pláže a chlapi se tam většinou nevzrušují.“

Garbina se zvonivě zasmála. „A nechtěl bys toho svého oře zklidnit, než ostatní přijdou? Já jsem připravená.“ Popadla Hynka za ruku a zavedla ho do svého pokojíku.

Když asi za deset minut přišly ostatní obyvatelky domku, bylo z pokojíku Garbiny slyšet jásavé duo. Za chvíli Garbina trochu nejistým krokem vešla do haly následovaná mírně zpoceným Hynkem.

„Ahoj holky, už jsem zase doma. Přivedla jsem vám ukázat Hynka, s nímž jsem se na rekreaci sblížila.“ Při těch slovech Hynka popadla za vlasy a vláčným polibkem ho políbila.

„Jak se vám líbí?“

Potom, co před chvílí slyšely, seděly ostatní tefirky na pohovce, rychle dýchaly a svíraly ruce v pěst. První se

vzpamatovala Xara a chraplavým hlasem pronesla: „Dobrý, a budete tady s námi bydlet?“

„Nejdřív si vás musí prohlídnout a možná i vyzkoušet. Pak bychom snad mohli založit rodinu na zkoušku. Jestli budete souhlasit. A teď by určitě nic nenamítal, kdybyste mu každá dala pořádnou pusu.“

Xara vyskočila, objala Hynka a vášnivě ho políbila tak, jak to předvedla Garbina. Po ní to udělaly i ostatní tři tefirky.

„Teda holky, vy jste mě zaskočily. Připadám si jako v ráji. Asi tu rodinu na zkoušku беру. Myslím, že když mě budete všechny milovat tak, jako Garbina, budu muset brát nějaké posilující prostředky, ale snad to vydržím. Opravdu se mi všechny líbíte, i když jste každá krásná trochu jiným způsobem.“

Holky se šťastně rozesmály. Garbina si Hynka úkosem přeměřila a pak povídá „Zdá se mi, že tvůj oř je už zase připraven na nový steeplechase. Co kdybys zkusil skočit přes čtyři překážky? Zdá se mi, že doskočiště jsou už vlahá.“

Hynek se na Garbinu nevěřícně podíval, ale pak se nechal odvést do jejího pokojíku, kam za ním vklouzly i ostatní tefirky. Garbina se tiše postavila do rohu a prsa se jí vzdouvala pýchou. Její pootevřená ústa jako by říkala: „Tak co holky? To jsem to zvládla!“

Správce

Na přání Oty Vávry se vedoucí Stuttgartské kanceláře Vávra Interstellar rozhlížel po vhodném správci nového rekreačního zařízení. Náhodou padl jeho zrak na pracovníka, který zrovna spravoval odpad dřezu. Pana Ritze znal jako spolehlivého pracovníka, nebylo to poprvé, co v kanceláři dělal něco na údržbě. Věděl, že starší manželé Ritzovi byli v nezáviděníhodné situaci, protože při reorganizaci textilní továrny přišli o místo a předčasný důchod jim nestačil ani na nájemné domku, který obývali. Přivydělávali si drobnými službami. Starší pán byl šikovný všeuměl, který si věděl rady s každou prací při údržbě. Paní prala prádlo a uklízela.

Nabídka na správcovství rekreačního zařízení na Andělském světě pana Ritze zaskočila, ale v jejich situaci jim přišla jako na zavolanou. Stěhování na jiný svět nebylo ale pro ně lehké rozhodnutí.

Když pan Ritz přišel domů, voněla po celém domku hovězí pečeně. Přišel k manželce a pohládl jí.

„Krásně to voní. To je dneska nějaký svátek, že máme tak královskou večeři?“

Paní Ritzová se rozplakala. „Tam, co jsem byla, mi řekli, že už nemám chodit, že si koupili automatickou pračku. Takže mám zase o zákazníka míň. Na zlost jsem koupila tohle maso. Asi je to už naposledy, těžko si to budeme moct dovolit.“

„Uschi, byl jsem v kanceláři Vávra Interstellar spravovat odpad z umývadla. Najednou mě oslovil pan vedoucí:

„Tohle by mohlo být něco pro vás. Na jednom rekreačním zařízení, které bude celoročně v provozu, sháníme správce, lépe řečeno správce a uklízečku. Majitelé nabízejí pěkné ubytování a

stravu a k tomu slušný plat dva a půl tisíce Euro měsíčně pro každého.“

Když mi řekl tu cifru, cuknul jsem s sebou, až jsem se praštil o to umývadlo do hlavy.

„A kde to je? v Německu?“

„Ne, je to dost daleko, ale hlavně na jiném světě. Naše kancelář tam nabízí zájezdy. Je to ale úplně nové letoviště a potřebují tam nějaký stálý personál.“

To mi sebralo dech. „To máme všeho nechat a odjet do nějaké divočiny?“

„Není to žádná divočina. Včera se odtud vrátil náš zájezd a všichni si libovali, jaká tam byla pohoda. Ostatně zeptejte se pana Schaffera mladšího, on tam byl.“

„Ty peníze mi nedaly pokoj, a tak jsem se u Schafferů cestou domů zastavil. To víš, jim se teď žije dobře, mají dost peněz, a tak si mohou jezdit po zájezdech. Ale přijali mě moc hezky, nejsou žádní hogo-fogo. Řekl jsem jim, co nám nabídli. Mladý Schaffer hned řekl, že kdyby tady neměl dobré zaměstnání, hned by to bral. Pak mi vyprávěl, jak to tam vypadá.“

„A nevymýšlel si?“

„Ne, ukazoval mi fotky a to nadšení, se kterým to vyprávěl, určitě nehrál. Je tam prý krásná příroda, pohodlné bydlení, výborná strava a lidé se tam dobře baví. Málem si tam namluvil nějakou holku, ale jí se nechtělo na Zem a on zase nechce na Oázu, tak z toho sešlo. To prostředí si ale moc pochvaloval. Jako v pohádce mu připadalo, že tefirky umí okamžitě vyčarovat cokoli, na co si vzpomenou. Nejsou to ale žádné čáry, je tam nějaké dokonalé technické vybavení, které to zařídí.“

„Willy, já mám z toho takový strach. Už dlouhá léta jsem nevytáhla paty ani za humna a teď taková dálka! Není to moc nebezpečné?“ starala se paní Ritzová.

„Vidíš, jak tady třeme bídu s nouzí. Nic radostného nás tady nečeká. A naše děti na tom taky nejsou tak dobře, aby nás trvale podporovaly. Já bych to zkusil.“

Nabídku přišla s Ritzovými projednat Máňa. Ukázala jim fotografie střediska i jejich ubytování.

„To ubytování vypadá líp, než tenhle náš pronajatý domek“ potěšeně vzdechla paní Ritzová.

„Kapacita zařízení je osmdesát rekreatantů, ale nebojte se toho. Dáme vám možnost ovládat robocentra, takže jednak byste mohli okamžitě mít všechno, co budete potřebovat, jednak by vám to ulehčilo práci. Pokoje si budou uklízet tefirky samy, na vás bude jen úklid společných prostorů.“

„Kdybychom při plném zaopatření dostávali ještě plat, který je dvojnásobkem naší penze a mimo to by nám zůstal i důchod na Zemi, tak bychom si zatím mohli držet nájem tohoto domku a pak bychom uviděli.“ poznamenal Willy Ritz, kterému se ta nabídka líbila, ale nechtěl svoji paní stavět před hotovou věc. Věděl, že to nemá ráda.

„Když bude rekreační středisko v pořádku umožníme vám až čtyřikrát ročně navštívit Zemi na deset dní.“ dodala Máňa.

„Nebojte se toho, nejsou tam žádné nebezpečné obludy a počasí je tam podobné jako na Mallorce. Vyzkoušíte si to, a když se vám tam nebude líbit, tak se vrátíte na Zem. Násilím vás tam držet nebudeme.“

Paní Ritzová se nešťastně podívala na Williho, ale pak řekla:

„Já se sice bojím, ale pomohlo by nám to v naší svízelné situaci a mohli bychom pak koupit pěkné dárky k Vánocům i k narozeninám dětem a vnoučatům. Tak to teda zkusíme. Nebudeme už otálet a odletíme. Tady to necháme tak, jak to je, a kdyby se nám tam nelíbilo, tak se zase vrátíme.“

Máně se Ritzovi líbili a byla ráda, že se dohodli. „Nemusíte si brát žádné vybavení do bytu, všechno tam dostanete tak, jak si budete přát. Přijedu pro vás pozítří v osm hodin ráno.“ řekla a prošla branou na Bykyle, kde ji čekal minibus.

„Moc času na přípravu teda nemáme“ postěžovala si paní Uršula. „Ale asi je to tak lepší. Nebudeme zatím nic odhlašovat ani rušit. Poprosím jen sousedku, aby se sem přišla občas podívat, jestli se sem někdo nevloupal nebo se něco neporouchalo, Zavřeme vodu i plyn, vypneme elektriku a snad nás nic nepostihne. Cennosti si radši vezmeme s sebou.“

Protože očekávala, že Ritzovi budou chtít s sebou vzít nějaké věci, Vyznačila si Máňa místo pro přistání minibusu v Bykyle tak, aby mohla otevřít bránu přímo v domku a měla to k minibusu co nejbliž. Nikdo cizí nemusí vědět, že Ritzovi odcházejí na delší dobu pryč. Protáhnout čtyři zavazadla a Ritzovi branou nebylo tak těžké. Pak Máňa protáhla minibus až na Andělský svět, takže celou cestu absolvovali tam.

Příbytek správce se Ritzům líbil. Když si prohlédla dobře vybavenou kuchyň a prostornou koupelnu, začala si Uršula prozpěvovat. Willy na Máňu mrknul. „Má dobrou náladu, líbí se jí tady.“

Hezky na ní zapůsobila i prostorná jídelna. Pak ale zrozpačitěla.

„Kdo a kde tady bude pro tolik lidí vařit?“

„Jídlo i mytí nádobí obstará služba tetírek přímo z robocentra. O to se nebudete starat. Jen tady vždy brzy ráno setřete podlahu a zkontrolujete, jestli není něco rozbité.“

Uršula na Máňu koukala nedůvěřivě. „Nedovedu si to představit.“

„Tak se posadte a dívejte se“ povídá Máňa a objednává tři kávy a sladké zákusky. Uršula leknutím vyjekla, když se před ní

na stole znenadání objevil talířek se zákuskem, hrníček s kávou a prostírání. Vylekal se i Willy, ale sledoval to potichu.

„Neříkejte, že vám cestou nevyhládlo. Dobrou chuť.“

Posléze manželé zjistili, že je to dobré a snědli zákusek a vypili kávu.

„A teď vám ukážu, jak to budete dělat vy.“

Sedla si k počítači a stručně je vyškolila.

„Pokud byste si dali implantovat telepatii, mohli byste to dělat jen příkazem ve vědomí jako já. Čím dřív to uděláte, tím líp. Nebojte se, naše lékařky už provedly tisíce implantací a nikdy se nikomu nic nestalo. Uvidíte, že kromě objednávání jídla to má i jiné výhody.“ potutelně se usmála. Pak se obrátila na pana Wilibalda:

„Zítra přijede Vítek a vysvětlí vám, jak to tady postavil. Celý objekt je jeho dílo, tak mu nebudu fušovat do řemesla.“

Ritzovi seděli u stolu jako zařezaní a tvářili se sklesle. Pak promluvil Wilibald:

„A vy si myslíte, že to tady zvládneme? Vždyť vůbec nevíme, co za těmi zázraky tady je.“

„Na to si zvyknete. My to taky někdy nevíme. Andělé ani mrzouti nám nenechali podrobnou technickou dokumentaci. Ale řidič přece nemusí vědět, co všechno běhá v motoru auta, pilot také neví, jak jsou konstruovány antigravitační motory. Naučit se používat robocentrum není ale těžké a uvidíte, že za týden už vám ani nepřijde, že by s tím byl nějaký problém. Ale řízení přes počítač je těžkopádné. Tak si tu telepatii nechte implantovat co nejdříve, je to i výborný prostředek pro komunikaci na dálku. A kdyby si to nechal implantovat třeba také váš syn, můžete s ním komunikovat kdykoli a kdekoli.“

Tohle paní Uršulu zaujalo. „A vy byste mu to dali?“

„Jistě. Ale musí se to dohodnout předem, ty implantáty se musí vypěstovat k přesnému datu.“

V rekreačním zařízení byli na řadě muži z Japonska, kteří měli přijet po týdenní přestávce. Olda s Máňou a Jarčou dopravili tefirky do rekreačního střediska Andělský svět zase s třídním předstihem. Během těch tří dnů se s životem na rekreačním středisku sžili i Ritzovi. Požádali i o telepatii a Salgiel jim ji implantovala přednostně.

Za nějaký čas se Ritzovi vypravili na Zem. Opustili pronajatý domek a přemluvili syna i dceru, aby si nechali implantovat telepatii. Pak už se přehlásili k trvalému pobytu na rekreačním zařízení Andělský Svět. Tím se stali jeho trvalou součástí a na Zem pak jezdili jen na návštěvu svých dětí tak dvakrát do roka.

Znovu léčíme

Xapho s Jarčou přivezly na Andělský svět zájezd z Japonska a pak odešly do Ameriky, aby otestovali zájemce o další zájezd. Tam bylo trochu více problémů. Když homosexuálové zjistili, že na zájezd nikoho z nich nevzali, chtěli cestovku žalovat. Xapho prohlásila, že v tom případě zájezd zruší. Chlapi, kteří už testem prošli, si to pak s těmi nespokojenci rychle vyřídili.

Mezi přihlášenými bylo i několik tělesně postižených. Po zkušenosti s Karlem, který se teď těšil na sňatek se třemi tefirkami, se holky dohodly, že pokud se jedná o problém, který se během pár dnů vyřeší, nebudou takové zájemce odmítat. Zájemci, který měl utrženou nohu, nabídli léčení na Oáze. Horákovi se ale dohodli, že zadarmo to dělat nebudou. Ať si zájemci požádají svoji pojišťovnu.

K velikému údivu Horákových přišel za Xapho a Jarčou delegát pojišťovny a zkoumal, co by takové léčení stálo.

„Po zkušenostech z dřívějšíka nejsme připraveni na léčení ve větším měřítku.“ sdělila po konzultaci s Oldou a Salgiel delegátovi Jarča. „Jednotlivé případy bychom ale léčit mohli a když to bude šlapat, bylo by lépe zřídit léčebnu na Zemi.“

„Vycházíme z toho, že ty živly, které zabraňovaly léčení naší metodou, ztratily svůj vliv. Jestli se to potvrdí, mohli bychom vyškolit lékaře a zdravotní personál pro léčebné ústavy na Zemi, které by pak mohly léčit větší množství pacientů.“ To bylo oficiální prohlášení pro pojišťovnu. Dohodli se, že pro zkoušky bude pojišťovna hradit jen „náklady na cestování a ubytování“, které stanovili na 5000 USD týdně. Olda se domníval, že za tyto peníze by se dala léčba zorganizovat i na Zemi. Pro pojišťovnu to byla obrovská reklama a za dva týdny získala dvacet tisíc nových pojištěnců.

S pojišťovnou se dohodli, a na Oáze postavil Pepa pro pacienty nový domek s pěti pokoji po dvou lůžkách. Do jednoho z nich přestěhovali Vincenta, kterému se již objevily zárodky obou chybějících nohou. Z psychotestů, které prováděly Xapho a Jarča v Americe, tam rovnou odeslali dva pacienty. Kromě osobního prádla a kartáčku na zuby si ale nesměli s sebou nic brát. Všechno dostali na Oáze nové.

Lékařkám na Oáze se přihlásilo několik ochotných pomocnic, které se o pacienty starají. Pacienti vyprávěli ošetřovatelkám o svých osudech na Zemi. Na oplátku se dozvídali neuvěřitelné příběhy, které tefirky zažily v Geheně, na Pegsda i na Oáze. Bažinačky vyprávěly o tom, jak dopadli pozemští ďáblové. Jeden z amerických pacientů o tom začal psát knihu, která později vyšla jako science-fiction a jen v Americe se prodaly dva miliony výtisků.

„Holky, vy se o nás staráte jako o vlastní“ libuje si jeden z pacientů. „Chybí nám tady ale zprávy, co se děje na Zemi. Nešlo by s tím něco udělat?“

„Zeptáme se. Zatím vám můžeme nabídnout nějaké video záznamy nebo knihy.“

„Pepku, ty přece máš program, který komunikuje mezi světy. Nešlo by ho napojit na nějaké zpravodajství a zobrazit to tady?“ otázal se Olda.

„Na přímé vysílání asi ne, ale kdyby to někdo stáhnul do počítače, mohli bychom to přenést jako soubor na nějaký zdejší počítač a kdokoli by si to pak mohl pustit jako video.“

„Kryštofe, máš na Zemi někoho, kdo by nahrával nějaké zpravodajské vysílání televize na počítač a nabídl nám soubory ke stažení?“

„Možná, že by nám CNN poskytla přístup k jejich zprávám. Určitě je mají nahrané. Mám ještě nějaké kontakty, tak to zkusím.“

CNN byla ochotná poskytnout své záznamy, ale požadovala oplátkou zprávy o Oáze, včetně zpravodajství o probíhajících válkách. Obyvatelé Oázy se dohodli, že zprávy poskytnou. Zpracování se ujal Kryštof. Oboustrannou komunikaci zajistil Pepek.

„Tak pánové, získali jsme pro vás přístup k záznamu zpravodajství CNN. Není to sice on-line, ale těch pár minut zdržení vás snad nezabije“ hlásil Olda pacientům. Ukázalo se ale, že o zprávy ze Země má zájem mnohem víc obyvatel Oázy, takže musel být založen lokální internet.

Naomi

Aby se Naomi rychle naučila všemu, co jako vedoucí cestovní kanceláře potřebovala, navrhl Pepek Otovi, aby nabídl andělskou paměť a telepatii také vedoucímu německé kanceláře Vávra Interstellar. Ten chvíli váhal, ale když si rozmyslel, jaké to pro něj bude mít výhody, souhlasil. Salgiel si raději oba přivedla na Oázu, kde jim zavedla nové orgány i s Tacuki, aby se to dobře hojilo. Do paměti jim rovnou vložili několik jazyků, včetně tefirštiny, informace o historii tefirek na Oáze, a o organizaci zájezdů do Andělského světa. Jakmile to bylo možné, dal se pak hned do pěstování paměťové pihy pro Naomi, která tak získala znalosti, které ředitel německé kanceláře nasbíral během svého dvacetiletého působení v kanceláři.

Naomi měla velmi příjemné jednání a se znalostmi potřebnými k řízení kanceláře, které tak rychle nabyla, také dostala neobvykle bohatou jazykovou výbavu. Kancelář pod jejím vedením šla rychle nahoru, byla teď skoro jedničkou na trhu cestovních kanceláří v Japonsku. Ota to s potěšením pozoroval a s ředitelem Vávra Interstellar se rozhodli se navštívit ji. Přivítala je v novém sídle kanceláře, kde byla i jednací místnost oddělená od prodejny.

„Je mi velkou ctí, že jste se oba přijeli na nás podívat. Vypadá to, že naše kancelář je respektovaná a řada atraktivních zařízení v Japonsku nám nabídla rekreační i poznávací pobyty. Přijala jsem dvě nová děvčata a myslím si, že dáme dobrý kolektiv.“

„To rád slyším“ poznamenal Ota Vávra.

„Ráda bych s vámi projednala nové možnosti, které mi byly nabídnuty. Hodně zájemců se ptá, jestli kromě zájezdů na jiné světy nabízíme i zájezdy na Zemi. Pokud by i ostatní kanceláře

byly připraveny nabídnout služby ve svých rajónech, mohli bychom vydělat dost peněz i v této oblasti.“

Ředitel se podíval na Otu, který souhlasně přikývl.

„Ostatní kanceláře tyto služby už nabízejí, ale zdá se, že konkurence je příliš velká, takže se spíš orientujeme na jiné světy. Jestli ale myslíte, že by se vaše kancelář mohla prosadit i v této oblasti, ostatní kanceláře jsou připraveny spolupracovat. O co by byl podle vás v Japonsku zájem?“

„Zákazníci mají zájem hlavně o přírodu odlišnou od té, kterou vidí v Japonsku. Myslím, že by to mohl být severovýchod Austrálie, Tropicke pralesy, Aljaška nebo Antarktida. Určitě by ale byl zájem i o poznávací zájezdy do Evropy, které by ale musely být podloženy důkladnou přípravou a písemnými faktografickými materiály, s nimiž bude propojen fundovaný výklad průvodce. Povrchní přehled, který poskytují ostatní kanceláře, nezanechá patřičný dojem.“

„Takže doporučujete se obrátit k zákazníkům s vyhraněným zájmem namísto široké veřejnosti, která má zájem spíš o povrchní informace?“

„Takových lidí, kteří mají hlubší zájem, není zas tak málo. Napadlo mě také, že bychom mohli uspořádat krátkodobé studijní pobyty, např. na téma zemědělských kultur nebo energetických zdrojů. Starší lidé jsou zvědaví na to, kam se svět ubírá. I když už to asi moc neovlivní, tak mají dobrý pocit, když si dovedou spojit kusé informace sdělovacích prostředků se svojí představou světa. A je dost takových, kteří si to mohou dovolit.“

Ota Vávra se zamyslel. „Tohle mi zavání dlouhodobou strategií. Je to ale zajímavý nápad a nebyl bych proti nějakému experimentu. Byl bych rád, kdybyste navrhla program nějakého zájezdu do přírody, který bychom pak upřesnili s nějakou institucí, která má k navrženému cíli blízko. Dále bych rád věděl,

jak by vypadal takový studijní pobyt na něco zajímavého v Japonsku. Asi by bylo vhodné se spojit s nějakým střediskem aplikovaného výzkumu. Byla byste ochotná do toho investovat svůj čas? Hradil bych s tím spojené náklady.“

Naomi nasucho polkla. Majiteli kanceláře se její návrhy líbí a chtěl by jí svěřit experiment, který míří do budoucí koncepce celé kanceláře. I ředitel zvedl nejprve obočí, ale pak Vávrovi ukázal vztyčený palec.

Naomi se usmála. „Když o tom sním, tak pro to také něco musím udělat. Dáte mi na to tak čtvrt roku času?“

Vávra přikývl a pak si na to Naomi podala s Vávrou i s ředitelem ruku.

„Kde je ta ustrašená dívenka, která se strašně styděla, když jí její vedoucí vyhrnul sukni?“ přemítal Ota Vávra. V té sebevědomé a vzdělané ženě, která s nimi mluvila, už ji skoro nepoznával.

Naomi měla jen jeden problém. Jak byla po nějakou dobu na Pepkovi závislá a poznala ho blíž, zamilovala se do něho. Zároveň ale cítila, že u něho nemá šanci, i když vztahy v jeho rodině moc nechápala. Nechápala, jak může být mnohonásobně šťastně ženatý. Nicméně v ní klíčilo semínko naděje, že když může mít tolik ženských nebo tefirek za manželky, mohla by mít i ona naději na malý kousek jeho přízně.

V době, kdy dostávala andělské a Xijtranské orgány, si hezky povídala se Salgiel, která se jí zdála ze všech Pepkových žen nejpřívětivější. Proto se rozhodla se jí svěřit. Netušila, že Salgiel v jejích myšlenkách už dávno přečetla, co ji trápí. Dokonce už to pustila do telepatické diskuse při společném sexu. Peppek z toho byl nešťastný. Měl Naomi rád, ale nemiloval ji. Nechtěl by jí ale působit bolest.

„Nech to na nás“ poradila Yazatap. „Já to s holkama nějak postupně vyřeším. Ty jsi jí sice v té dlouhé telepatické pohádce hodně sdělil, ale my ji budeme muset víc seznámit s tím, co jsme spolu prožívali, a tím jí přimět k postupnému přechodu její lásky k spíše sesterskému vztahu. Vždyť nám je také sympatická a můžeme jí mít za sestru všichni.“

„A nebude vadit, že nemáme šikmé oči?“ odlehčil diskusi Olda. „Já proti zvětšení naší rodiny tímhle způsobem nic nemám. Ale na tuhle postel už by se Naomi nevešla.“ Pak dělal, že chvíli přemýšlí a pak dodal: „Leda že by občas některá z vás jela na služební cestu.“

Nato nastala polštářová válka. Oldu málem holky pod polštáři udusily. „Dost, dost“ volal „nebo budu jezdit na služební cesty já a budu si tam hledat nějakou vyhřátou postýlku. Naomi by mě tady mohla zastoupit!“ To už se holky málem počůraly smíchy. K dovršení všeho hluk a smích slyšely ve svém pokoji děti a vtrhly do ložnice rodičů. Tím nabrala polštářová válka přímo gigantických rozměrů.

Zúčtování

Pro boj s Hyriome se Pepkovi hlásilo dost dobrovolnic. Za nejnebezpečnější pokládal misi ve světě kentaurů, kteří představovali stále velikou sílu i bez vlivu sůviček. Vůbec nebylo jisto, jak se zachovají, až je Hyriome nebudou psychicky ovlivňovat. Adélka, která se mezi nimi jako duch pohybovala, zjistila, že jsou divocí a když nejsou pod vlivem sůviček, neukáznění a hašteřiví. Proto Pepek pro tuhle misi vybíral jen plně vybavené a osvědčené bažinačky. Všech deset tefirek vybavil navíc eldyfy i samopaly (pro případ, že by Hyriome vyvolaly kovovou nevodivost). Psí telepatie jim umožňovala spojit se se všemi komandy na světech, které dosud ovládaly Hyriome. Velel jim Olda.

Silné komando sestavil i pro svět mravenců, kteří sice nebyli tak divocí jako kentauři, ale mohli se rozhodnout bojovat proti novým vetřelcům, když je už Hyriome nebudou ovládat. Komando sestavil z bojovnic, které se na Pegsda osvědčily v boji proti lidožroutkám. I tohle komando bylo vyzbrojeno eldyfy a samopaly, některé měly i slýrib, kdyby bylo třeba neočekávaně ustoupit. Velela jim Tabris.

Pepek nepočítal s aktivním odporem červů. Tam byla operace ovšem riskantní tím, že brána nahoru byla otevřena z konvertorového airbusu, který by byl snadným terčem pro letouny Hyriome. Proto tam budou dva plně vyzbrojené vimaany s indikátorem neviditelných letounů. Do jednoho si sedla Yazatap, do druhého posadila Hayyoth. Jakékoli letouny ihned rozpráší zizibadem, stejně jako agregát pro nevodivost kovů. Pozemní komando sestavil z bývalých vyzvědaček na Geheň. Vyzbrojil je také eldyfy a samopaly. Do čela tohoto komanda se postavil sám.

Na horký svět mezi světy Hyriome a Fedibajů nehodlal poslat žádné ozbrojené komando. Počítal s tím, že se Víťovi podaří konvertor dolů ukrýt v hloubce tak, aby ho Hyriome nenašly, ani kdyby tam vtrhli s velkou skupinou vojáků.

Všechna tři komanda byla secvičena. Mezi muži, kteří přišli do Oázy ze Země, byli takoví, kteří absolvovali vojenský výcvik. Ti ukázali tefirkám jak se plížit a vzájemně chránit. Tento způsob boje nebyl na Geheně obvyklý, protože při plížení by se dáblice rychle nalokaly radioaktivního prachu. V případě, že by hlídky Hyriome na světech, které nyní Hyriome ovládají, chtěly bojovat, byl by tento způsob boje nevyhnutelný.

K Pepkovu údivu se také přihlásil zástupce Poradní síně Firhoi.

„Belial Sarcha nás informovala, že jste vyhráli válku na Bykyle a teď se chystáte k odvetnému úderu, který by měl definitivně vyřídit Hyriome. Protože Hyriome jsou nebezpečím i pro nás, tážeme se, jestli vám můžeme něčím pomoci?“

„Nechceme Hyriome vyvraždit, ale dostat je do situace, kdy samy poznají, že nejsou nadřazeny nikomu, a dojdou k závěru, že je lepší žít v míru a spolupracovat než ostatní rasy utlačovat. Bude to mnohem těžší než jejich svět zničit bez náhrady, ale zkusíme to. S vámi bychom chtěli dohodnout, že v případě, že se nám to povede, nebudete s nimi dále bojovat a přijmete mír, který by vám samy měly nabídnout.“

„Stále nás něčím překvapujete. Na druhé straně známe vaše názory, které jsou pro nás v některých směrech pacifistické. Ale víme, že když je potřeba, dovedete i tvrdě bojovat. Přednesu v Poradní síni vaši žádost, ale věřím, že bude kladně vyřízena. Na druhé straně bychom rádi sledovali průběh vašeho boje, abychom měli jistotu, že výsledek odpovídá vašim záměrům. Ještě se vám ozveme.“

V Poradní síni zřejmě probíhalo jednání, protože zástupce se za chvíli přihlásil znovu.

„Nevadilo by vám, kdybychom na bojiště vyslali pozorovatele?“

„Nám by to nevadilo, ale nebude to tam procházka růžovým sadem. Anebo když jo, tak tam budou ostré trny. Bude to možná nebezpečné.“

„S tím musíme počítat. Případně se budou naši pozorovatelé bránit i svými zbraněmi.“

„Dobře, v duchy vás asi měnit nebudeme, ale když budete chtít, vezmeme vás do našich komand na světech kentaurů, mravenců i červů.“

„Co to je za světy?“

„To jsou světy, které Hyriome ovládají. Nazvali jsme je podle toho, jaké živočichy ze Země nám připomínají jejich obyvatelé.“

„Aha, tak vy už to máte dost prozkoumané.“

„Nejen to. Před jejich útokem na Bykyle jsme vyřadili jejich atomové bomby, takže nám je akorát přivezli pod nos, ale jen jako krásné suvenýry. Zkoušeli tři, ale pak je to přestalo bavit, takže ty zbylé jsou ještě ve světě Fedibajů, bohužel už vyhubených.“

„A jak se vám podařilo najít směr průchodu a projít tam?“

„Počkali jsme, až tam půjdou jejich generálové a prošli jsme tam s nimi.“

„Asi umíte být neviditelní. Ale i tak to je riskantní.“

„My jsme volili spíš přeměnu do formy duchů.“

„Duchů? Co to znamená?“

„To je přeměna do minus hmoty, která naší normální hmotou klidně prochází. Normálně jsou duchové v tomto stavu skoro neviditelní. Víme, jak se do toho stavu i nazpět dostat.“

„To by mohlo být docela užitečné. Naučíte nás to někdy?“

„Myslím, že bychom k sobě měli mít blíž než dosud. Přátelům to rádi dáme. Je to ale spojeno s menšími chirurgickými zákroky. Ale nic, co by vám ublížilo.“

„Teď ale k válce s Hyriome. Rádi bychom vyslali do každého vašeho komanda po jednom pozorovateli. Jeho role ale nemusí být vždy pasivní. Bude-li třeba, zapojí se do vašich akcí.“

„Dobře. Počítáme, že to bude tak za týden. Tak ať se připraví.“

Neprojdou

Konečně nastal den, kdy bylo všechno připraveno. Ota si k umístění konvertorů pozval své syny a pak s Vítkem a Pepkem zahájili akci přesunem konvertorů zajišťujících nenavštěvované světy. Pro jistotu začali konvertory, které byly pod zemí. Pak nainstalovali konvertory nahoru na měsíčním světě a dalších dvou nenavštěvovaných a neobydlených světech. Nakonec instalovali konvertory dolů na světě kentaurů a mravenců. Za dva dny to zvládli, i když skoro nespali. Konvertory ale nezapínali, bylo dohodnuto, že se zapnou až všechny najednou. Pak se chtěli před rozhodujícím úderem alespoň trochu vyspat. Nebylo jim přáno.

Mariuk hlásila, že to na světě Hyriome vře. „Pozor kluci, sůvičky se nějak šikují. Jejich generálové stupňují psychický tlak na vojáky a slibují jim, že svými psycho údery porazí každého nepřítele.“

Okamžitě byl vyhlášen poplach. Za dvě hodiny byli všichni na místech. Na místech však už byly i sůvičky ve světech, kam Hyriome měly brány.

Adélka zjistila, kde se ve světě červů nachází agregát navození nevodivosti kovů. Ten musí být vyřazen dříve, než do tohoto světa vlétne konvertorový airbus. To si vzala na starost Xapho, kterou povolali ze Země jako ducha.

„Hlásím, že jsem zmrazila stroj na elektrickou nevodivost i s jeho posádkou. Můžete začít.“

Konvertorový airbus vystartoval a otevřel bránu na svět sůviček, která vlivem aforxity vesmírů bránila Hyriome otevřít svoji bránu přes totéž rozhraní. Zároveň Víťa otevřel i ostatní připravené brány. Naštěstí sůvičky neměly v tom okamžiku

žádnou bránu otevřenou, takže se na Vítův povel otevřely všechny. Sůvičky byly v pasti.

Byl nejvyšší čas. Hyriome se valily k místu, kde se vstupovalo na svět červů, za kterým byla brána na Bykyle. Vedl je generál, který u předpokládané brány stiskl tlačítko ovladače. Nic se však nedělo, aforxita fungovala spolehlivě. Pátralo se po příčině, proč vojsko Hyriome nemůže otevřít bránu.

Ve světě Hyriome panoval zmatek. Bojové odhodlání sůviček vyvolané psycho útokem generála pomalu vyprchávalo. Několik jich skočilo do malého letadla, kam přibraly i četu mravenců. Mariuk se rozletěla za nimi. Neletěli dlouho. Vyskákali všichni z letadla a spustili mechanismus, který odsouval veliký kus skály. Mravenečci se vrhli na veliký stroj, který se pod skalou ukrýval. Zjistili ale, že konvertor funguje. Jen tu kýženou bránu nechtěl otevřít.

Ve světě červů vypukl mezitím poplach. Dost dlouho trvalo, než zdejší posádce Hyriome došlo, že někdo otevřel bránu nahoru stejným směrem. Marně pátrali po stavbě Babylonské věže. Pak objevily v odpovídající výšce konvertorový airbus úplně jinde, než se měla otevřít brána Hyriome. Nezáleželo na tom, na kterém místě hranice konvertor je umístěn, aforxita působila podél celé hranice. Pilotky zajišťujících vimaanů se teď musely mít na pozoru.

Náhle se ozvala v dálce silná exploze. Yazatap zjistila neviditelný letoun a hned ho sestřelila. Ke své hrůze ale zjistila, že letoun vypustil raketu, která letí na Vítkův konvertorový airbus. Nasadila maximální zrychlení, které už systém vimaanu nebyl schopen plně kompenzovat, a na vteřinu omdlela. Když se probírala, zjistila, že bude křížit dráhu rakety v nevelké vzdálenosti od airbusu. Štíty vimaanu by ten náraz a výbuch určitě vykryly. Šlo ale o to, aby se vimaan octl přesně v místě,

kde je raketa. Nesmí její dráhu přeletět před ní, ani za ní. Ale trefit se „tělo na tělo“ je prakticky nemožné. Yazatap musí raketu přesně zaměřit a sestřelit roduzem. Dokáže to ještě při té obrovské rychlosti?

Yazatap byla soustředěná snad více než při soubojích na Geheně. To všechno jí proběhlo hlavou v polovině vteřiny. Víc času na přesné zaměření neměla. Pak telepaticky spustila roduzem. Ohlušující exploze prozradila Yazatap, že se nezmýlila. Hluboce si oddechla a začala Vimaan brzdit. Vtom se ozvala druhá rána. Yazatap se lekla, ale to už jí Hayyoth telepatila, že sundala druhý letoun, než stačil vystřelit.

„Co jsi to prosím tě vyváděla? Tak rychle jsem nikoho neviděla startovat ani na Geheně! A pak ta rána! Co to bylo?“

„To jsem prosím honila samonaváděcí raketu.“

„A to jsi jí v té rychlosti trefila?“

„Asi jo, když to bouchlo u mě, a ne až v airbusu.“

„Tak to smekám. Nic takového jsem ještě neviděla. Holt tisíciletá praxe se nezapře. Já bych to asi nedokázala.“

Slova uznání od bývalé spolubojovnice Baalů Yazatap potěšila. Odpověděla ale: „Ale dokázala. Vždyť ty máš taky zkušeností habaděj.“

„Tak konečně jsme jednou zvítězily za správnou věc. Napadlo by tě to takhle tenkrát, když jsme se potkaly na Cifuri?“

„Asi ne Zprvu jsi se tvářila, jako že chceš Pepka zadupat do země. Tvoje stavovská čest ti nedovolila s Kanáncem ani promluvit.“

Hayyoth se tomu teď sama zasmála. „Měly jsme vysoké sebevědomí a zatím jsme jen bez duše opakovaly to, co nám vštěpovaly naše dobře ukryté kněžny. Chvíli to trvalo, než jsem se naučila dívat se na svět bez těch jedových brýlí. Dnešní

pohodu na Oáze už bych nevyměnila ani za generálské hvězdičky.“

„Kluci!“ zajásala Mariuk „Ukázali mi jejich konvertor. Zničíme ho a máme po starosti!“

Yazatap, jak byla v ráži, telepaticky volala na Vítu: „Nejsem sice kluk, ale zvětši mi na chvílku tu bránu, ať to vyřídíme!“

„Konvertor nemá moc velký výkon, ale snad to na chvílku zvládne.“

Modrý kruh s bílou blánou se zatřepotal a Yazatap proletěla dřív, než se kruh zase zmenšil do velikosti hrášku.

„Mariuk, holka zlatá, kde jsi?“

„Tady Yazi, poleť ke mně“

„Aha, už ten konvertor taky vidím. Už to zavírají. Uteč odtud, vezmu to zizibadem načisto.“

Skála už byla napůl zavřená, ale konvertor se po zásahu zizibadem rozprsknul jako přezrálý meloun, když spadne z balkónu. Po sůvičkách a mravencích, co tam stáli, nezbyl ani popel.

„Mají to za sebou. Je mi líto, ale hrozilo nebezpečí z prodlení.“ Řekla Yazatap, ale moc lítosti v hlase neměla. „Chtěli válku, mají ji mít. Jen ti mravenci jsou v tom nevinně.“

Sůvičky na světě červů nebyly připravené na přímý boj. To by tady měly stádo kentaurů. Přesto se semkly a byly připravené zaútočit psychicky proti nepříteli, jen co se ukáže. Peppek ale svoje komando zatím schovával. Zato Xapho v duchovité podobě neměla strach a všech osm zbývajících sůviček najednou přimrazila.

„Vítku, rozšiř na chvíli bránu, ty zmraženiny tam naházíme“ vzkázal Pepa.

„Jo už můžeš.“

Každá tefirka z komanda vzala jednu zmrazenou sůvičku – také ty dvě, co obsluhovaly generátor nevodivosti – a prohodila ji branou. Než se na druhé straně rozkoukali, brána měla zase velikost hrášku. Po zničení konvertoru Hyriome už ale nebyla potřebná. Vítkovi to za chvíli došlo, bránu zase vypnul a s vimaanem přistál.

„Jak jsi na tom, Mariuk? Můžeš ty sůvičky odmrazit?“

„Zavolala jsem si ještě Ramiel. Už je tady jako duch. Spolu je odmrazíme.“

Mariuk i Ramiel si při odmrazování užily i trochu legrace. Odmražené sůvičky se zmateně rozhlížely a nevěděly, kam se zařadit. V nastalém zmatku si jich ale nikdo nevšímal. Generálové totiž zjistili, že nejdou otevřít ani brány do světa kentaurů a mravenců. To už ale zmatek pomalu přecházel ve zděšení. Navíc Hyriome zjistily, že se nedostanou ani k atomovým bombám.

„Teda, to byl fofr“ vzpomatoval se pozorovatel Poradní síně. Za deset minut jste je vyřídili. Teď už jim zbyly akorát soví oči pro pláč. Tefirky se jen uculovaly. Byly rády, že nemusely ani zasahovat zbraněmi. I mravenci, kteří tu zbyli po sůvičkách, nevypadali bojovně.

Pepka napadlo, že by se mohl podívat do vědomí mravenců, když už nebyli ovládáni psychikou Hyriome. Zjistil v jejich vědomí totální zmatek. Bez příkazů Hyriome nevěděli mravenci vůbec, co mají dělat. Pepek zkusil vyslat telepatický příkaz. Jen zkusmo přikázal všesměrovou telepatii, aby se seřadili na cestě, která vedla do polí. Mravenci ho poslechli. Zkusil se zeptat, zda mu rozumějí. I když bylo jasné, že ano, nedostal telepatii žádnou odpověď.

Zkusil se ponořit do vědomí prvního mravence. Tam našel odpověď: To se rozumí, že mu rozumím. Ale nevím, jakou řečí to na nás mluví. Pepek na něj zkusil vyslat: „To je telepatie“

Mravenec se udiveně ohlédl. Pepek si přečetl v jeho myšlenkách: „To je podobné povelům od Hyriome. Tak konečně se můžu něčeho chytit.“

Pepek s údivem zjistil, že takhle vlastně může komunikovat telepatii i s tvory, kteří telepatii nemají. S radostí to sdělil ostatním Horákům. „Vždyť se takhle s nimi můžeme domluvit a třebaš budou ochotně spolupracovat.“

„Něco zkusím. Když to vyjde, tak nám to hodně usnadní další postup.“

Vyslal na mravence žádost: „Zaveď mě ke konvertoru na Bykyle – to je ten cizí svět, kam šly Hyriome minule. Určitě jste ten konvertor nedávno stavěli.“

Mravenec se hned rozeběhl. Pepek oslovil směrově jednu tefirku ze svého komanda a řekl jí, že mravenec ho snad zavede ke konvertoru na Bykyle. „Zatím tady počkejte, kdyby se něco dělo kolem zablokovaného průchodu ze světa Hyriome.“

Mravenec běžel tak rychle, že Pepek musel vzlétnout, aby mu stačil. Uběhl asi deset kilometrů a pak se zastavil před vysokou skálou. V jeho myšlenkách Pepek zachytil:

„Tak tady to je. Jsem zvědav. Jestli tu skálu umí otevřít.“

To Pepek sice neuměl, ale zavolal na Xapho, aby se do skály podívala a řekla mu, co v ní je. Xapho za chvíli přiletěla a proletěla do skály.

„Je tam nějaké veliké zařízení. Ale ta vrstva žuly před ním se asi těžko dá prostřelit.“

„Musí tady být nějaký pohon, kterým tu skálu ovládají. Telepatie sůviček musí jít na nějaké ústrojí, které jde snad spustit i ručně.“

Xapho pátrala po okrajích uzavřeného vchodu. „Už to mám, to musí být tahle páčka. Zkusím s ní očima pohnout.“

Skála se dala do pohybu. Mravenec si myslel: „Dost dlouho mu to trvalo, ale nakonec na to přišel. Je chytrý. Asi by se vyplatilo ho poslouchat. Třeba mi dá něco k jídlu.“

Pepka napadlo, že mravenci asi nejsou moc chytrí. Tím líp, snad s nimi bude snadná domluva. Zeptal se ho: „A co máš rád?“

„Nejradši ty sladké kořínky. Ale Hyriome nám je nedávají. Nesmíme je trhat.“

Pepek oslovil svoje komando: „Holky, neroste tam někde něco jako řepa?“

„Jo tady je toho celé pole.“

„Tak jich pár vytáhněte ze země a dejte každému mravenci jednu. Řekněte jim telepaticky, že Hyriome už nepřijdou. Jinak by se báli to jíst. My tam za chvíli přijdeme, tak tomu mému mravenci schovejte aspoň dvě.“

Když ale řepu trhali, vylezl z díry v zemi místní červ a telepaticky začal nadávat:

„To se nesmí trhat, to je jen pro Hyriome. Až přijdou, potrestají vás i nás.“

„Tak vida, my jsme se báli, že červi budou pitomí, a oni zatím telepatí.“ Pomyslela si Tefirka a odpověděla: „Hyriome už nepřijdou. Co od nich vlastně potřebujete?“

„Momentálně nic, ale na jaře osivo a benzin do strojů, které nám pomáhají obdělávat půdu.“

Mezitím přišel Pepek se svým mravencem. Místní řepa chutnala i lidem, tak se všichni i s mravenci dali do jídla. „Tobě to nechutná?“ zeptal se Pepek červa.

„Chutnalo by, ale my to nesmíme jíst. To je jen pro Hyriome. Pro nás jsou takové větší, ale ty nemají žádnou chuť.“

„Tak si taky vezmi, my jsme zahnali Hyriome a teď se musíme dohodnout s vámi, jak se tady bude hospodařit“ telepatil Peppek všesměrově, aby mu i mravenci rozuměli.

„A kdo nám bude nosit osivo a nové stroje?“ zhrozil se červ.

„Neboj, my vám to seženeme.“

„A to nám tady všechna sklizeň zůstane? Co s tím budeme dělat?“

„Něco odneseme Hyriome, aby nezemřely hlady. Ale spíš ty velké řepy, aby na vás zbyly ty menší, které líp chutnají. A něco dáte taky tady těm mravencům.“

„Tak co Pepku, jak to tam vypadá?“ zeptal se Olda.

„Docela dobře. Rýsuje se přátelská dohoda.“

Svět Fedibajů

Hlídky tefirek použily ve světě mravenců i ve světě kentaurů proti sůvičkám přístroj na rušení psychické frekvence. To sůvičkám znemožnilo psycho útoky, takže je tefirky omráčily yvorem. Pak bránu k Hyriome na moment rozšířili a každá prohodila jednu sůvičku.

„Žádná práce pro vás“ sdělil Olda Mariuk. „Holky je jenom trochu pobouchaly yvorem. Z toho se vzpamatují samy.“

„Tak co teď“ starala se Mariuk. „Co kdybychom se s Ramiel podívaly k Fedibajům? Můžeš nám trochu rozšířit tu naši bránu? Nerušila bych ji ani na okamžik, možná to sůvičky s tou svojí pořád zkoušejí.“

„Tak si vlette do té pece a dejte vědět, já ji na chvilku rozšířím“ nabídl Vítek.

„Tak už“ signalizovala Ramiel. „jo už to můžeš zase zmenšit, ať nám tam nevlétne nějaký plevel.“

„No, tady je pohoda! Ještě se sem asi nic nedoneslo. I když tou naší branou by se i sůví telepatie mohla protáhnout.“

„Rád bych věděl, co budou dělat, až se o tom neutěšeném stavu na svém světě dozví.“

„Nebylo by líp co nejdřív ty bomby odtud odvézt?“

„Jo, to je dobrý nápad! Tak je zmraz a já tam zaletím s tím airbusem. Nějakou přítěž ještě unese.“

Jak řekli, tak udělali. Když sůvičky byly zmrazené, prohodily je Mariuk a Ramiel na jejich svět, kde je odmrazily. Pak se vrátily k Fedibajům, kde se proměnily do normální hmoty a pomohly Vítkovi naložit bomby.

„Holky, když jsme tady tak osaměli, co kdybychom se tady trochu rozhlédli?“ navrhl Vítek.

Rozlétili se nad krajinou. „Docela hezký svět“ poznamenala Mariuk. „Ještě jsou tady stavby Fedibajů.“

„Tak uděláme exkurzi, co vy na to?“

„Návrh se přijímá. Kde to má nějaký vlez?“

Některá okna byla vytlučená, tak se dlouho nerozmýšleli.

„Docela jako pozemský dům. Ale nějak nízký strop, asi byli menší než my.“ Odpovídaly tomu i zbytky sedaček, které viděli v té místnosti.

Bylo vidět, že příbytek už je dlouho neobývaný. Když procházeli, zvedala se oblaka prachu.

Náhle se okno zatmělo. Oknem vlétl dovnitř tvor, který byl podobný spíš malému draku než velkému ptáku, i když křídla měl porostlá něčím, co připomínalo peří.

Průzkumníci strnuli. Tohle nečekali. Drak se na ně bez meškání vrhl. Ramiel se ale včas vzpamatovala a přimrazila ho. Rozplácl se na podlaze. Rozpětí křídel měl skoro tři metry a zoban, že by člověku uklovnul ruku.

„Tak tohle si tu Fedibajové pěstovali?“ divil se Vítek. „To vypadá spíš na nějakou potvoru z dinosaurie!“

„Já bych teda takového domácího mazlíčka nechtěla“ poznamenala Ramiel. „Ne, že bych neměla ráda divochy, ale tohle je trošku moc. Kdybychom ho nezmrazili, asi by si už na nás pochutnával.“

„Tak mě napadá, jestli ty Fedibaje vyhubily svojí psychikou sůvičky, nebo jestli je vlastně nesežraly tyhle potvory“ divila se Mariuk. „Možná, že jim je sem Hyriome nahnaly z dinosaurie a ty potvory už to dodělaly samy.“

„No jo, ale jak to, že nic takového nebylo u toho skladiště bomb?“

Vítek se podrbl za uchem. „Možná, že tohle je tady poslední jedinec svého druhu. Když je Hyriome už nepotřebovaly, určitě je

sem nechodily krmít. Ony je zaháněly svými psychoútoky, až draci vychcípali nedostatkem potravy. Nezdá se, že by tu ještě pobíhalo něco k snědku.“

„Půjdeme ještě kousek dál, holky. Něco tady po těch Fedibajích snad zůstalo.“

Přikrčili se, vešli do chodby, ale po dvaceti metrech narazili na překážku. Byla to změť nábytku, vysazených dveří a podivných nástrojů vzájemně do sebe zapřených. Prostě barikáda ze všeho, co bylo po ruce. Když to rozebrali, vešli do malého prostoru bez oken. Víťa rozsvítil lampičku a strnuli. Na podlaze leželo větší množství koster. Podle věcí, které zatím objevili, by to mohli být právoplatní obyvatelé tohoto obydlí. Vypadalo to, že se před smrtí objímali, zcela vysílení.

„Asi je sem zahrnali a oni tady zemřeli hlady, chudáci“ litovala je Mariuk. Byl to smutný pohled, průzkumníkům nebylo do řeči. Obrátili se k návratu. Přešla je chuť na další průzkumy.

Víťa telepatil zprávu o hrůzném nálezů ostatním Horákům. Za chvíli se mu ozvala Jarča:

Něco mě napadlo, Vítku. Vzpomínáš na naši návštěvu útočiště, když Chetezové zahubili Mrzouty?

„Jasně, přidělali jsme si tam dost starostí s tou oživlou mumii. A co má být? ... No jo! Máš pravdu, co kdybychom to zkusili i tady!“

Víťa ten nápad přednesl holkám. Ty se na to tvářily nedůvěřivě.

„Stejně jsme tu jen tři. To by asi bylo málo.“

„Jaruš, máš teď hodně práce?“

„Ani ne, holky a Australany jsme odvezli na rekreaci a teď tu jsme s Hedvikou s dětma!“

„A co kdybys za námi přišla? Je to sice pár bran, ale to proletíš i bez letadla coby dup.“

„Tak jo, dej mi pořadí.“

„Dej pozor, abys nezkejsla u sůviček. Radši se zastav u červů a já ti sem už ty tři brány udělám najednou. Jen se musím trefit na to správné místo.“

„Jo, ozvu se ti až tam budu. Musím si vzít kombinézu. A co kdybych vzala něco k jídlu?“

„Výborný nápad. Tak já budu čekat.“

Vrátili se k obydlí Fedibajů.

„Mám toho draka odmrazit?“ ptala se Ramiel.

„Radši ne, nevypadal, že by přistoupil na příměří. Ostatně stejně už by asi bylo pozdě.“

„Tak ho vyhodíme ven, aby nám tu nepřekážel.“

Když to udělali, ozvala se Jarča. „Víš co, Pepek už je tady sám, komando poslali domů. Pepek mě tam zavede, on si s těmi bránami poradí. Prý zná telepatickou frekvenci na všechny.“

Za chvíli tam byli oba. Víťa je navedl na místo kde stáli, a Pepek s Jarčou přiletěli maximální rychlostí.

„Neměli bychom je radši vynést ven?“ ptal se Pepek.

„Jo, kostičky se nám pomíchají a vyleze z toho nějaký hybrid“ nesouhlasil Vítek. „Snad tam od té plamenné koule nic nechytne.“

K pokusu si vybrali kostru, která ležela trochu stranou. Pepka, který už ten den vydal dost energie, z toho vynechali. V malém prostoru se postavili do kříže a vyslali na kostru velkou dávku energie. Než se ale žluté světlo rozhořelo, vyběhli raději ven.

Žlutý žár skoro naplnil tu malou místnost, kde těla ležela. Chvíli byli oslepeni, ale pak uviděli, že se v místnosti něco hýbe. Než vešli znovu dovnitř, pohyb přestal a ozvaly se zvuky hodně podobné lidskému pláči.

„Neplač“ oslovila Mariuk oživeného telepaticky. „Ještě se dá něco napravit. Pojď radši ven.“

Oživený Fedibaj sebou trhnul. Návštěvníků si před tím ani nevšimnul. „Kdo jste“ zeptal se rovněž telepaticky.

„Asi náš svět neznáš. Přišli jsme sem, abychom porazili Hyriome. Protože se nám to podařilo, zašli jsme i na váš svět.“

„Hiriome že jste porazili? To si asi jenom namlouváte a jste pod jejich vlivem.“

„Nic si nenamlouváme. Uvěznili jsme je na jejich světě a čekáme, jestli přijdou k rozumu. Brány jsme jim ale zničili nebo zablokovali.“

„To jste dobří. Lepší než my. Ale co uděláte s těmi draky?”

„Ti už asi vymřeli. Jednoho jsme sice před chvílí zabili, ale jiné jsme neviděli.“

„Oni ale přiletí a jak vidím, nemáte žádné zbraně. Asi vás taky sežerou.“

„Nesežerou, neboj. Pojd' ale ven, abychom na sebe viděli.“

Fedibaj se rozhlédl. „Ale jak to, že já žiji, když z ostatních jsou jenom kostry?“

„Ty jsi byl před chvílí taky jenom kostra. Ale my umíme dělat zázraky, které oživí i hodně dávno mrtvé.“

„Nerozumím tomu, ale pojdte tedy ven.“

Vyšli z nízkého obydlí a teprve tady si oživlého Fedibaje pořádně prohlédli. Byl člověku podobný, ale shrbený, jako by se pořád shýbal. Ruce měl dlouhé, na rukou pět tenkých prstů. Ustrašeně se rozhlížel, hlavně potom, co si všiml ležícího draka. Ujistil se, že je opravdu mrtev, a pak se teprve věnoval návštěvníkům.

„Nevím, co se tady dělo mezitím, než jste mě oživili. Poslední, co si pamatuji je, že na nás útočili draci. My jsme se zabaríkadovali v té zadní místnosti bez oken. Tam na nás sice nemohli, ale neodcházeli. My jsme měli strašný hlad, ale neměli jsme nic k jídlu. Tak jsme tam jen leželi a asi usnuli navěky. Asi

už hodně dávno, když z nás zbyly jen kosti. Ostatní nejspíš zlikvidovali malí mravenci. Těch je tu dost.“

„Napadlo nás to“ řekl Pepek. „Ale kde se tu vzali ti draci?“

„Hyriome nás dlouho napadaly psychicky, ale pak zjistily, že nás takhle nezabijí. Tak si na nás přivedly ty potvory. Nejdřív ty, co nám zničily pole. Nastal hlad. Pak ale Hyriome přivedly ty dravé létající příšery, a to byl konec. Nevím kolika z nás se podařilo ukrýt nebo zabarikádovat. Stejně to nebylo nic platné. Všichni asi pomřeli hlady jako my. A já se musel koukat, jak vedle mě umírá moje družka i děti hlady.“

„Když to slyším, tak bych nejradši ty roztomilé sůvičky nechala na tom jejich světě pochcípát hlady do jednoho“ vztekla řekla Mariuk. „Nic jiného by si nezasloužily ty bezcitné potvory. K čemu vlastně budou žít? Bez toho, aby jim někdo posluhoval, se ani neuprdnou.“

Náhle Pepek zařval: „Jedeš, potvoro!“ Všichni vzhledli a viděli, jak se na ně řítí s nebe další ještěr, ještě větší než ten první. Pepek ho zmrazil, ale jen tak-tak uskočili z místa dopadu.

„Vida, tak oni ještě nevymřeli. Tak budeme muset dávat pozor. Asi ukončíme naši sondu do historie a poradíme se, co dál“ navrhl Pepek. Nejdřív se musíme dohodnout, co uděláme s těmi zbylými kostrami. Kolik vás tam bylo?“

Fedibaj v duchu počítal, pak řekl, že čtrnáct.

„To najednou neoživíme. Musíme je ale zase zabarikádovat, tyhle potvory by mohly mít chuť i na ty kosti“ řekl Vítek.

„Kolik tam bylo vašich dětí?“ zeptala se Ramiel.

„Dvě. Myslíte, že byste mohli oživit aspoň je?“ obrátil se na ne s nadějí Fedibaj.

„No, družku a dvě děti, to bychom možná zvládli. Musíme ale tu změť kostí nějak uspořádat.“

Dohodli se, že kosti družky a dětí vynosí na chodbu a položí je tak, aby je mohli oživit každého zvlášť. Ven si je netroufli nosit, aby je nějaká potvora nesežrala. Ramiel bude hlídat venku a kdyby ještě přilétl nějaký ještěř, tak ho zmrazí. Děti a Fedibajku ožíví a ostatní kostry pak zabarikádují, aby k nim draci nemohli. Pak odejdou k airbusu a odlétnou. Pro ostatní se vrátí ve větší skupině, aby je mohli oživit najednou.

Dali se do práce. Nebylo jednoduché vybrat jen ty správné kosti z toho chumlu, kde Fedibajové leželi. Trvalo to asi dvě hodiny, než byly kosti správně naskládány. Pak se pustili do zázraků.

Když pohašla první koule a Fedibaj se shledal se svoji udivenou družkou, Ramiel náhle zvolala: „Pozor, blíží se sem nějaký velociraptor!“

„To je zlé“ mumlal Pepek. „Ti vždycky útočí ve skupinách. Bude asi zábava.“

A taky že jo. První už se sápal do okna a za ním už byli další. Ramiel prvního zmrazila, ale další dva už na ni otvírali tlamu. Pepek přiskočil, aby je oba zmrazili najednou. Další už ale nastupovali za nimi.

„To asi sami nezvládneme, zkusím, jestli je tu ještě Yazatap.“

Vítek přiběhl ku pomoci a vyslal znehybnění na dalšího ještěra.

„Ještě tu jsme, posledních pět holek ještě neodešlo. Naložím je a letíme k vám.“

V tom kluci strnuli. Na scéně se objevila pětimetrová potvora připomínající alosaura. Praštil do stěny ocasem a ta se prohnula.

„Příští úder jí rozvalí“ napadlo Pepka. Vyslal na alosaura zmrazení, ten se sice otřásl, nemohl pohnout prackami. Už ale zdvihal ocas k rozhodujícímu úderu. Zmrazení nefungovalo.

Náhle něco houklo a v alosaurovi se objevila dvoumetrová díra. Výbuch náboje Rodzotu nemohl přežít.

„Ahoj rodinko, vidím, že jdu tak akorát!“ hlásila všesměrově Yazatap. „Máte tady pěkný jatka. Kolik bude stát kilo ještěřího?“

Všem se ulevilo. Vimaan zůstal viset před obydlím a z něj vylétlo šest ďáblů s eldyfy, které udělaly čistku v širokém okolí. Pár potvor tu ještě bylo, ale netroufaly si, když tam byl alosaurus. Teď už postrádaly důležité části těla po zásahu z eldyfu.

„To je hrůza, jen vás bába pustí z merku, hned začnete blbnout na kvadrát. Co tady vyvádíte?“

„Hráli bychom si s dětmi, ale budeme je muset nejdřív oživit.“

„A copak jim schází?“

„Jejich kosti tady leží už pár set let. Zatím jsme oživilí jen pána a paní Fedibajovi.“

„Nekecej, vy jste tu našli kosti Fedibajů? Takže po dnešku asi nevyhynuli, co?“

„Skoro to tak vypadá. Ale na těch čtrnáct koster naše rodina asi nestačí. Chtěli jsme ty ostatní zase zabarikádovat, jak byli, a vrátit se sem později s větší skupinou. Ale když to tak počítám, tak kdyby všechny tefirky mohly přispět, a zavolali jsme ještě Oldu a Xapho, zvládli bychom to všechno.“

„To bychom pak byli vycucaní až do morku kosti. Ale měli bychom to za sebou a nenechávali bychom rozdělanou práci. Jen jestli tu bude dost volné energie?“

„Tehle svět je na ní docela bohatý. Jako by tu Fedibajům ještě šlapaly nějaké reaktory.“

„Tak oživte zatím ty děti a pak se dáme společně do práce. Já se s holkami domluvím, jak budeme hlídat, aby nás přitom něco nezakouslo.“

Když oživily děti, měli Fedibajové obrovskou radost. Dospělí pak pomáhali sestavit kosti zbývajících deseti Fedibajů. Víta s Jarčou dali pak pátou dávku s tefirkami, půjčili si eldyfy a letěli pro airbus. Když byli všichni Fedibajové oživeni, Horákovi i tefirky cítili sice známou slabost z nedostatku volné energie, ale svoji místní bránu rozšířili telepatii a na ostatní brány nabrali sílu už na jiných světech. U světa Hiriome zůstala jen zpravodajka Adélka, která ale už měla domluvené střídání. Ostatní se vrátili na Oázu i se třemi zpravodaji Poradní síně Firhoi. Ti hodnotili akci jako vysoce profesionální s minimálními ztrátami. Vlastně zahynuly jen sůvičky a mravenci u konvertoru, který zničila Yazatap, a piloti dvou letounů, kteří se snažili sestřelit konvertorový airbus. Poradní síň projevila velký zájem o andělské orgány a Horákovi slíbili, že tefirům na Firhoi alespoň některé předají. Ti naopak slíbili, že si nechají vyjmout dědičnou nenávisť k andělům. Ota a jeho manželky zářili spokojeností. Konečně byly vytvořeny ty správné podmínky pro spolupráci. I na Bykyle už bylo bezpečno.

Co ale teď se sůvičkami? Byly všechny na svém světě a neměly žádné prostředky, aby ho opustily. Měly tam ale jen málo mravenců a skoro žádné jídlo. Všeobecná telepatická porada na Oáze schválila návrh, že zatím Hyriome nechají uvězněné na jejich světě s tím, že je budou v nutné míře zásobovat jídlem, které jim budou posílat v kontejnerech. Děni ve světě Hyriome budou sledovat zpravodajci a v případě, že dojde k vážným změnám v jejich chování, budou s nimi jednat o nějakém rozumném řešení.

Bylo třeba co nejdříve vyřešit, jak zničit konvertory Hyriome a uvěznit je tak na jejich světě natrvalo.

Studentky

Po delší době se Horákova rodina sešla doma. Pořádně si zadováděli a měli všichni dobrou náladu. Když se vášně uklidnily, nadhodil Olda téma, které nedávno otevřela Jibril.

„Děti nám dorůstají a některé tefirky, které jsme ukradli na Geheně před šesti lety, už jsou dospělé ženské. Pořád je ale máme v rodinách jako děti.“

Shodli se na tom, že vzhledem k tomu, že tefirky rychleji dospívají, mohou je považovat za dospělé po dovršení věku šestnácti let. Jak řekl Olda, znamená to, že některé tefirky dovezené z Geheny před šesti lety, už jsou vlastně dospělé. Měly by se proto dohodnout se svými rodiči (respektive jen s matkami tam, kde zatím nemají muže), jestli zatím zůstanou v rodině, nebo si nechají postavit nový domek na krabím ostrově.

Jak ale vyřešit losování na zájezdy s muži? Rodiny s více dospělými ženami by byly ve velké nevýhodě.

„Tohle řešení se seznamovacími zájezdy je stejně jen těšínské jablíčko. Tefirky musí vtrhnout na zem a tam se zapojit do normálního života. Jinak se nám ještě dlouho nevrají. Děti vyrostou a co tady budou dělat?“ mýnil Olda. „Napadlo mě řešení a má to souvislost i s problémem léčení pacientů na zemi.“

„Tak povídej“ byli všichni zvědaví.

„Už nás napadlo, že by se mohla znovu založit klinika – buď tady, nebo na Zemi. Ale má to háček. taková klinika nefunguje sama. Víte, že i na Andělském světě měli primáři dost starostí s organizací a potřebovali pomocné pracovnice. Dokud nešlo taky o peníze, ještě to šlo. Ale jakmile museli pacienti platit, všechno se zkomplikovalo.“

„To je pravda“ přitakaly Hedvika i Soňa. „Byla to někdy otrava přepočítávat všechno na peníze.“

„Tak mě napadlo, proč bychom do toho šli takhle. Stejně bychom na světě nemohli založit stovky klinik, abychom pokryli zájem na celém světě. Myslím, že by bylo lepší nabídnout služby existujícím ústavům. Tam bychom fungovali jen jako část jejich služeb. Podobně, jako když jsem chodil do nemocnice na Vinohradech v Praze. Nebylo by to špatné, kdyby to bylo výhodné i pro tu nemocnici.“

„No jo, ale pojišťovna to nechtěla platit.“

„Co bylo tenkrát, nemusí být dnes.“ namítl Olda. „Víte, jak nás překvapila ochota té americké pojišťovny. Když to dnes nekontrolují ďáblové, bude to jen otázka boje s farmaceutickými koncerny. Jestli to ale bude výhodné pro nemocnice i pro pojišťovny, svedou tenhle boj za nás jiní, kteří se v tom vyznají a mají jináčí možnosti!“

„A jak bys si to představoval?“

„Mohli bychom klidně třeba začít v lázních s lehčími pacienty. Nabídli bychom novou léčebnou kúru a pacienti, kteří by šli ráno k nám, by měli třeba ještě odpolední koupele nebo masáže. Asi by se tím zvýšila účinnost léčby. Na tohle bychom mohli vyslat tefirky, které mají jen základní zdravotnické vzdělání. To bychom jim předali pihou, nechali bychom je někde chvíli cvičit a pak bychom jim vydali vysvědčení zdejší střední školy, kterou bychom tady klidně mohli založit. S takovým vysvědčením by klidně mohly dělat ošetřovatelky a vést léčebné kúry v lázních. Dohodli bychom to v několika lázních třeba jako studentskou praxi. Uvidíte, jaký zájem vyvolá, když se z těch několika lázní začnou vracet zázračně uzdravení pacienti. Za půl roku bude zájem o absolventy naší školy převyšovat nabídku. Které lázně to nezachytí, brzy přijdou o klientelu.“

„Víš ale, že na světě jsou tisíce různých lázní? Do všech naše holky poslat nemůžeme.“

„To ani nebude potřeba. Budeme si vybírat. Nemůžeme Oázu úplně vylidnit. Viděl bych to ale tak, že až se to rozjede, poslali bychom do těch vybraných lázní vždy celou rodinu i s dětmi. Když bude zájem veliký, můžeme našim absolventkám vyjednat královské platy. Děti budou chodit do pozemských škol – ne, že bychom jim nemohli dát paměťové pihy, ale aby se taky trochu otrkaly. A jestli si ty ošetřovatelky také najdou pro své děti hodné tatínky – na Zemi asi 1:1 – tak budou určitě všichni spokojeni. Nevídáno, že tam bude trochu přebuchtáno. V celosvětovém měřítku by se to projevilo až za několik set let a mezitím si společnost upraví svoje konvence tak, aby to vyhovovalo složení populace.“

„Tak kde začnem?“

„Nejdřív asi založíme tu střední zdravotní školu. Pro začátek bychom to třeba mohli pojmut jako dislokované pracoviště nějaké existující školy. Možná, že bychom mohli požádat o spolupráci Otu, ten bude znát řadu lidí i ve starém Německu. Kolem Küfferlinu se vedlo hodně jednání. Zeptáme se ho.“

„A jak dál?“

„Oslovil bych nějaké menší lázně v Německu a Česku, jestli by nám nevzali několik studentek na praxi. Určitě to přijmou, středního zdravotnického personálu je všude nedostatek. Pak jim navrhneme, že bychom mohli vyzkoušet naši novou léčebnou kúru. A už to pojede samo. Pokud se ta škola bude chovat vstřícně, zašli bychom i mezi lidské studentky a přečetli si v jejich myšlenkách, jestli to myslí vážně. Těm svědomitým bychom mohli nabídnout výměnný pobyt a, jestli o to budou stát, také andělskou paměť a idarchon, aby mohly dostat část

našich vědomostí a léčit naší metodou. Myslíš Salgiel, že bys jim mohla připravit správný výběr informací do paměťové pihy?“

„Jasně. Myslím, že takhle by to bylo i spravedlivé, aby všechny pozemské holky nebyly proti našim v nevýhodě.“

Ota si vzpomněl, že jednal i s lékařem, který se pak stal ředitelem střední zdravotnické školy v Norimberku. Oslovil ho, vypravili se za ním s Oldou a dohodli podmínky založení dislokovaného pracoviště školy na Oáze. Jednání bylo ulehčeno tím, že ředitel i jeho dcera trpěli cukrovkou, kterou jim Olda s Otou promptně vyléčili.

„Když máte takové na Zemi dosud nepoužité možnosti, bylo by správné uspořádat krátkodobou výměnu studentů, aby se seznámili i s praxí v sousedním světě“ navrhl nakonec ředitel.

„Myslím, že vhodný termín by byl v lednu. Na konci prvního pololetí už studenti mají i nějaké praktické zkušenosti, takže bude co porovnávat.“

„Rádi bychom naše metody předali těm studentům, asi spíš studentkám, které k tomu mají nejlepší předpoklady. Máme svoje metody, které bychom při výběru studentů na výměnnou praxi chtěli použít. Není to vždy jen otázka prospěchu, ale také určitého zaujetí pro povolání zdravotní sestry nebo lékaře. Umožníte nám to?“

„Chápu, že vaše metody výběru mohou být spolehlivější než naše. Umožnili bychom vám hospitace v posledních ročnících, při nichž byste měli možnost studenty, kteří se přihlásili kontaktovat a prověřit. Bude to tak vyhovovat?“

„Naprosto. Naše poznatky vám pak předáme. Děkuje.“

S tím se Olda a Ota rozloučili.

Peppek postavil na Krabím ostrově dům se dvěma učebnami a sborovnou, kde zatím příležitostně zasedali jen Olda, Salgiel a lidské lékařky. O kurs byl mezi tefirkami velký zájem. Výběr byl

pohovorem, při kterém ale Olda i Salgiel pilně četli myšlenky adeptek. Nakonec se shodli na dvaceti relativně mladých tefirkách, které vybrali do kursu. Kurs byl zahájen ve shodě s pozemskou praxí v září.

Teoretické vědomosti dostaly tefirky paměťovými pihami od Salgiel. Praktická cvičení prováděly na sobě navzájem. Tam, kde bylo nutno praktikovat na mužích, obětovali se Olda a Pepek. Trochu se styděli, když si je detailně prohlížely s ruměncem ve tváři i tefirky, které před tím mužské tělo z blízka ještě neviděly. Ale to se brzy srovnalo.

„Vědomosti sice máte v hlavě, ale koukám, že jste si je ještě neutřídily a nepropojily. Musíte si přesně pamatovat kde která kost, který sval, která céva je. Nesmíte si je v reálném těle mezi sebou splést. Pak si musíte propojit funkce orgánů, které vlastně představují život. A to musíte prožívat, žádná paměťová piha vám ty vědomosti neoživí.“

Trpělivě pak s celým kurzem procházeli všechny funkce organismu a ukazovali si je na částečně zprůhledněném organismu. Pozorovali rozdíly mezi různými těly, Olda vysvětloval, jaké jsou jejich příčiny a důsledky.

„Proto nesmíte zkušenosti bezhlavě aplikovat. Zkušenosti jsou důležité, ale důležité je respektovat i individualitu, která někdy vyžaduje změnu navyklého postupu.“

Při hospiticích v Norimberské škole si Olda a Salgiel všímali, jak jsou děvčata šikovná a jak ke svému budoucímu povolání přistupují, jakou mají povahu a jak jsou inteligentní. Sondováním jejich vědomí zjistili, že jen menšina studentek má o povolání zdravotní sestry opravdu zájem, ale pořád bylo z čeho vybírat. Mezi vybranými byli i dva chlapi, silně křesťansky založení, kteří své budoucí povolání brali opravdu vážně.

Výměna byla dohodnuta na čtyři týdny. Tefirky odvezl na Zem Olda airbusem a obratem přivezl ze Země lidské adepty. Ubytování byli v domcích na Krabím ostrově. Do školy to měli, co by kamenem dohodil, ale stejně daleko to měli i na mořskou pláž a místní sportoviště.

Studentky se vyrojily z airbusu a zvědavě si prohlížely okolí.

„Tady to vypadá jako na Mallorce. Nebude škoda sedět ve škole?“ zažertovala jedna z nich a strčila palec do vody.

„Vodička jako kafe, asi se budu chodit koupat ráno. Škola začíná až v osm, to už můžu mít za sebou kilometr volný styl.“

„Hele, vidíš tamhle ty palisády ve vodě? To je asi kvůli žralokům. Prý jich je tady spousta, tak za bariéru jen sebevrazi.“

„Ale to je dost daleko, podél břehu se dá určitě plavat v pohodě.“

„Ježíši vidíš to, co já? Plavky tělové barvy s aplikacemi vpředu dole? Ty holky se koupou nahé!“

„No to je teda vodvaz! Ale vidíš, jak jsou krásně opálené? Myslím, že na to půjdu taky.“

„Vidíš tady nějaké kluky?“

„Ne, jenom holky. Ale to nám říkali, že tady je kluků strašně málo a když, tak už má každý na krku až pět bab.“

„No, to nevím, jak to tady vydržím. Ještě, že jsem Robertkovi koupila nové baterky.“

Holky se vesele rozesmály.

„Ten Olda říkal, že tady mají holky volejbalové i fotbalové týmy. Případně bychom se mohly taky seskupit a vyzvat je. Co bychom tu jinak dělali.“

„Jó, a co takhle šprtát? Určitě si nás po návratu dobře otestují.“

„To asi nechám koňovi. Říkali, že výuka bude spíš praktická. Tak snad tu mají nočníky ergometrická ouška.“

Dobrá nálada vydržela holkám až do večera. Veček byl táborák, kam přišly i nějaké místní tefirky. Ani holkám nepřišlo, že se baví tefirštinou, kterou se naučily cestou v airbusu pomocí čelenky.

Ráno se sešli v prostorné třídě včetně dvou kluků, kteří byli ve skupině. Bylo vidět, že některé dívky už opravdu sportovaly.

Výuku vedla Salgiel, ale vyučující se střídali. Vysvětlovali jim funkci jednotlivých lidských orgánů na zprůhledněném těle. Většinou z toho byli v šoku, avšak brzy si uvědomili, jaká je to výhoda a sami se ptali, jestli by takovou schopnost mohli získat. Když jim Salgiel vysvětlila, že by se musely podrobit chirurgickému zákroku, některé to zpočátku vystrašilo, ale pak se v kolektivu přesvědčili, že to stojí za to. Koncem prvního týdne se k zavedení andělské paměti, Tacuki, telepatii a idarchonu přihlásili všichni. Sallgiel už měla dohodnuto, které tefirky jim vypěstují štěpy, takže koncem druhého týdne mohla operovat.

„Hele, není ti divné, že ve škole si pořád něco předvádíme a prohlížíme se navzájem do detailů, ale nikdo nás nenutí ty věci pojmenovávat nebo odříkávat postupy resuscitace ani nic podobného?“

„No, to je sice divné, ale asi jsou zaměřeni trochu jinak. Už jsi se přihlásila na tu telepatii a idarchon?“

„Ještě ne, ale říkají, že ta operace není nic hrozného. Dělali jich už tisíce a nikdo při tom neměl žádné následky. Asi to beru.“

„Já se nějak bojím. Říkají, že ti něco vloží přímo do hlavy. Takže tomu já neříkám lehká operace.“

„No jo, ale vidíš, co ti doktoři tady s tím umějí? A nikde jinde, než tady to nedostaneš. Já teda do toho jdu.“

„Ukecala jsi mě. Pojď se rovnou přihlásit, než si to rozmyslím.“

Lidští adepti se divili, že na mimozemském kursu není vyžadováno učení teoretických znalostí. Obávali se, že je jejich kolegové na Zemi předstihnou a že budou mít potíže. Jakmile však dostali andělskou paměť, do které Salgiel zavedla všechny vědomosti, které ošetřovatelky i lékaři potřebují na Zemi, i vědomosti mimozemské medicíny, zjistili, že neprohloupili. Lektoři je učili, jak vědomosti v paměti hledat, aby si je ve vědomí správně uspořádali. Všichni byli nadšeni a uvědomovali si, že dostali jedinečnou příležitost, kterou hned tak někdo nemá. Zároveň si uvědomili, že stejné vědomosti mají i tefirky, které jely na výměnu na Zem, a nepochybovali, že tam uspějí.

Jak zrály idarchony, Salgiel studenty učila, jak je používat. Předvedla jim telepatii, i způsob částečného a úplného zneviditelnění. Simoniel zaměřila své lekce na psychiku pacientů a zdůrazňovala, že správné psychické působení může pacientům usnadnit léčbu a urychlit jejich uzdravení. Soňa a Hedvika probíraly zásady vedení porodu a péče o kojence, Jarka s Marií se věnovali péči o pacienty po zraněních a při infekčních nemocech. Olda vysvětloval a prakticky předváděl účinky kosmického záření, Pepek učil létání a pohybování s předměty na dálku. Křesťansky založení mladíci to považovali za černou magii a musel nastoupit Vítek, aby jim vysvětlil fyzikální zákony, na kterých je to všechno založeno. Když se ptali, kde učedníci takové schopnosti získali, musel popravdě odpovědět, že od andělů. Křesťané to brali jako rouhání, ale Vítek jim předvedl prostup mezi světy, při kterém se objevují andělská křídla. Pak uvěřili, že tu andělé skutečně byli.

„To nás všechno naučili andělé, ale nesmíme všechno dávat každému. Otevření brány umí jen málo tefirek a ani vy ho nedostanete. Bylo by to nebezpečné pro vás a v případě zlých úmyslů i pro všechny světy, kde žijí rozumné bytosti.“ A Vítek jim

vyprávěl o událostech kolem jeskyně hrůzy i o pokusu Maryny sblížít se s ďábly.

„Tak si myslím, že tahle praxe nám dala víc, než jsme se za těch dva a půl roku naučily ve škole na Zemi“ zamyslela se studentka.

„No, já si myslím, že je to úplně o něčem jiném. Ty praktické zkušenosti ze Země se tím nenahradí. Naopak jsem si to perfektně propojila. Ale cítím, že teď jsem úplně jiný člověk než před měsícem. Mimo jiné nás tady naučili, že chytří a vzdělaní lidé se mají chovat skromně a vstřícně. Podívej se na Salgiel. I když je to ďáblíce, má v sobě víc lidskosti než naprostá většina lidí. Co ta toho ví a umí, ale nikdy nám to nedávala znát nějakým povýšeným chováním. Chtěla bych být taky taková.“

„Už se moc těším, až zase půjdeme k pacientům v nemocnici. Myslím, že teď jim budu umět pomáhat víc než před tím. Už jenom to, že je nemusím kroutit a házet, když je přendávám na jiné lůžko nebo jim dávám mísu, zábal a podobně, jim hodně pomůže. Když je zvednu očima, jsou pořád jako ve vatičce.“

„Ale to zmrazení je strašný nástroj. Sice je to nejlepší způsob umrtvení, ale když to včas nevypneš, tak toho člověka můžeš zabít!“

„Musíme se naučit zmrazit jenom část těla, třeba končetinu nebo jen břišní krajinu. Pak může operace trvat i déle než čtvrt hodiny. Už jsem to zkoušela, ale tak přesně jako Olda nebo Salgiel to neumím. Musíme ještě hodně cvičit.“

„Tak zítra jedeme domů. Bude se mi asi stýskat po krásném koupání a milých lidech. Už se ale těším na svého kluka. Sice jsem vybila všechny baterky, ale bez něj to není ono. Nejde jenom o fyzický vjem. Myslím, že tady jsem si taky uvědomila, jak ho potřebuji. Asi jsem zamilovaná. A budu se k němu líp

chovat. Vzpomínám, jak jsem na něj byla někdy protivná a vlastně nebylo proč.“

„Tak to ti závidím. Já ani na Zemi žádného stálého kluka nemám. Ale asi na to teď půjdu trochu jinak a určitě si nějakého najdu.“

Pozemští studenti byli šťastni, že dostali to, co dostali. Obrovská spousta vědomostí a andělské nástroje, kterých nabyli, jim dávala vyrovnanost a klid při práci.

Také tefirky na Zemi si vysloužily obdiv všech učitelů. Během měsíce, kdy tefirky pobývaly na Zemi, přesvědčily ředitele, že jim s klidným vědomím mohou dát na konci školního roku vysvědčení o absolvování jejich střední školy. Stejně dopadli i všichni studenti, kteří byli na praxi na Oáze.

Konvertory

Čtrnáct Fedibajů, které přivezl Vítek na Oázu, se cítilo jako nahý v trní. Kolem byli cizí tvorové, kteří to sice s nimi mysleli dobře, ale nedokázali myslet jejich způsobem a vlastně nevěděli, co s nimi. Postavili jim sice domek na Krabím ostrově podle jejich přání, ale koupání v moři je nelákalo, jejich jazyku tady nikdo nerozuměl a v kolektivu čtrnácti vznikla brzy ponorková nemoc. Postavili jim ještě jeden domek, ale moc to nepomohlo.

„Proč jste nás vlastně oživilí“ zeptal se jeden z Fedibajů Pepka, který k nim občas chodil na návštěvu.

„Vám se tady nelíbí, že. My jsme mysleli, že bude možno vaši civilizaci zachránit, ale jestli nebudete chtít, tak nutit vás nebudeme. Můžeme vás vrátit do původního stavu. ale to přece nemůžete myslet vážně! Nepřemýšlejte o tom, co máte tady dělat, abyste se nenudili. Přemýšlejte, co dělat pro ty ostatní, kteří možná dopadli jako vy. Přemýšlejte, jak předat vašim dětem to, co jste uměli. Vždyť národ, který uměl sestrojít atomové bomby musel být na výši!“

„Stejně nám nebyly nic platné. Chtěli jsme je použít proti Hyriome, ale přemohli nás dřív, než jsme něco vymysleli.“

„Tak teď už nepřemýšlejte o jejich zkáze, o pomstě a o beznaději. My si vás tu nechceme nechat. Rádi vám pomůžeme, když něco vymyslíte. My ale nechceme myslet za vás. Cokoli vymyslíme, bude pro vás cizí. Teď už chápu anděly, proč nás nechtějí vodit za ručičku. Dali jsme vám možnosti a teď si poradte! Tak my to taky za vás neuděláme.“

„Myslíš, že se na náš svět můžeme ještě vrátit, že oživíte ještě víc Fedibajů, že znova postavíme na nohy zemědělství a průmysl? Vždyť je to nesmysl.“

„A proč by to byl nesmysl? Podívejte se na Bykyle, tam taky začínali z ničeho a dneska je to už svět, který je užití.“

„Tak říkáš, že máme vymyslet třeba nerealizovatelné, ale řešení?“

„Jo, a my vám ho pomůžeme zrealizovat. Ale nečekejte od nás to, co můžete udělat sami.“

„To jsem zvědav, jestli se zmátoří. Jinak jsme je tam fakt mohli nechat“ pomyslel si Pepek.

Když za tři dny přišel Pepek na návštěvu, viděl, že se něco změnilo. Děti Fedibajů si hrály s tefirskými dětmi. Dospělí Fedibajové chodili po pláži a kreslili klackem do písku. Když ho uviděli, tak se usmáli – to bylo poprvé, co je Pepek viděl usmívat se. Docela jim to slušelo.

„Přemýšlíme, jakou cestou chodit odsud na náš svět. Přes svět Hyriome se nám to zdá moc komplikované. Myslím, že když začneme mars-dolů a pak měsíc-dolů, a merkur-nahoru dostaneme se pak do toho horkého světa mezi Hiriome a naším světem. A tam už bránu máte.“

„Tak vidíš, něco jste přece vymysleli. Je to asi jednodušší způsob, jak se tam dostat. Nejdřív ale musíme vyřešit problém těch draků, kteří vás tam chtějí sežrat, jakmile tam přijdete. Přemýšleli jste o tom?“

„Udivuje nás, jak to tam ty potvory mohly takovou dobu přežít. Vždyť tam nemají žádné býložravce, kterými by se tam živili.“

„Je ještě jedna věc, která mi nejde na rozum. U skladiště bomb bylo komando Hyriome, které tam vegetilo v klidu a žádných potvor se nebálo. Měli tam nějaký neviditelný plot, nebo tam ty potvory tehdy ještě vůbec nebyly?“

„Tyhle potvory se u nás nikdy před tím nevyskytovaly. Myslíme si, že je tam pustily Hyriome, když zjistily, že se od nich

nedáme ovládat a že proti nim chystáme ty bomby. Takže vymyslely takovou zbraň, na kterou jsme nebyli připraveni. U nás neměl nikdo takové zbraně, jako máte vy – eldyfy, samopaly, a dokonce ozbrojené vimaany. Jestli to u nás kdysi bylo, tak nám to Hyriome nějak sebraly.“

„To by znamenalo, že je tam pouštěly z Dinosaurie. Zarážející ale je, že se tam objevily teď, když už jsou Hyriome uvězněné na svém světě. Skoro jako by někdo otevřel bránu, kterou se tam dostaly až teď, když jsme Hyriome odtud vyhnali a zavřeli jim všechny průchody do jiných světů.“

„Jak je to vlastně s ovládáním konvertorů?“ ptal se Fedibaj. „Oni je ovládali telepatii. Vaše brána je sice na náš svět nepustí – je moc malá – ale telepatie by jí mohla projít. Že by nám otevřeli bránu z Dinosaurie až když zjistili, že na nás jinak nemohou?“

„Je to možné. Asi si myslí, že jim ty potvory pomůžou i od nás, když jim pomohly od vás. Asi taky doufají, že ty brány, které blokují jejich průchod na jiné světy, budeme muset vypnout a třeba mají ještě záložní konvertory, které v tom okamžiku zapnou a rozlezou se nám zase na jiné světy. Tak mě napadá, jestli už nejsou u těch červů, když jsme tam nepostavili žádnou bránu místo té poletující. Kryštofe, máš informace, jak to tam vypadá?“ zeptal se Pepek směrovou telepatii.

„Zatím se nic neděje. Všude klid.“

„Ty brány jsme jim tam stavěli my“ řekl Fedibal a zamyslel se. „Je pravda, že některé konvertory jsme stavěli dvakrát. Já ale nemám přehled, které to byly a kde jsou.“

„Vítku, myslím, že bychom na světě červů přece jen tu bránu měli postavit. Máme podezření, že sůvičky by mohly mít záložní konvertory.“

„No to by byl průšvih. Hned se do toho dám. Konvertor tam vlastně je, jen jsme ho nepostavili, když jsme sůvičkám zničili ten jejich.“

„Tak ho postavte a hned spusťte. Snad nás sůvičky nepředběhly! Mám ale další smutnou zprávu. Hyriome mají zřejmě konvertory i na další světy. Kdyby byly ty brány z jejich světa zavřené, tak na ně telepatii asi nedosáhnou. Tím ale, že tam udržujeme naše brány, tak jimi sice neprojdou, ale mohou skrz ně otevírat navazující konvertory. Takhle nám asi otevřely tu bránu z Dinosaurie na svět Fedibajů.“

„Hmm, koukám, že se nám to zase komplikuje, co? Takhle nám můžou provádět pěkné schválnosti. Možná, že by naši bránou prostrčily i telepatii k ovládnutí svých ztracených sluhů. To bychom mohli začít zase od začátku.“

„Tak radši tam zatím postav všude rušičku jejich ovládací telepatie. To sice pomůže, ale naše nové přátele z toho brzy bude bolet hlava. Bylo by skvělé, kdybychom ty aktivní konvertory dokázali odhalit. Vyhlásím informační průzkum, třeba něco ví Ota nebo tefirové na Firhoi.“

„Zkus to, kdybychom je zničili, měli bychom o hodně lepší spaní.“

Ota nic takového neznal. Z Firhoi odpověděli, že se podívají do archivů, ale také to moc nadějně nevypadalo. Pepek se obrátil na Fedibaje:

„Nebyly by někde u vás nějaké projekty nebo situační nákresy umístění těch konvertorů? Třeba by někdo mohl tajně někam schovat nějaké dokumenty, když jste to všechno navrhovali vy. Kdybyste měli alespoň tušení, kde by něco mohlo být, podívali bychom se tam.“

Fedibajové dali hlavy dohromady, dlouho si vyměňovali názory, ale tvářili se pořád nevěřičně. Nakonec jeden z nich

Pepkovi řekl, že znali jednoho projektanta, který ty konvertory projektoval.

„On si občas něco psal a kreslil jen tak na kusy papíru, než šel malovat výkres, podle kterého se to stavělo. Víme, kde bydlel, ale kde je mu dnes konec!“

„Tonoucí se stébla chytá. I když je to málo pravděpodobné, mohli bychom se tam zkusit podívat.“

„No jo, ale bude tam teď plno těch potvor z Dinosaurie. Ty nám nedají pokoj.“

„Vezmeme si naši skvělou pilotku a ta nás bude chránit. Nemuselo by to být nebezpečné.“

Fedibaj pokrčil rameny. „Tak jako tak na nic lepšího asi nepřijdeme. Nebudeme tu jen tak hnít. Půjdeme to zkusit.“

„Tak zítra ráno v sedm vyrazíme. Poletíme s Yazatap, vezmeme ještě Ramiel. My si vezmeme eldyfy, budeme vás chránit. Myslím, že byste mohli jet dva, maximálně tři, abychom se vešli do vimaanu.“ Pepkovi udělalo radost, že Fedibajové jsou trochu aktivní. Yazatap i Ramiel s plánem souhlasily.

Večer se ozval Vítek. „Tak konvertor stojí, vypůjčil jsem si nějaké bažinačky, abychom to měli rychle. Brána jde otevřít. Bud' nemají rezervní konvertor, nebo to ještě nezkusily. Taky je možné, že si myslí, že konvertor nahoru hned tak nepostavíme. Ale už stojí a jede. Tak sláva. Bránu jsem udělal hned tady, velikou jako špendlíková hlavička, a hned k ní dám tu rušičku. Zeptám se taky červů a mravenců, jestli necítili nějaké psychické údery.“

„Tak snad aspoň tady nic nehrozí. Přiletíš domů?“

„Jasně, musím vrátit bažinačky nepoškozené panu Krolikowskému.“

„Hlídá to tam někdo?“

„Jo, Kryštof si sestavil tým a šest holek se střídá po čtyřech hodinách. Mají v duchovité hmotě ovladač na ty naše brány, tak

si je vždycky malinko zvětší, aby se mohly podívat na všechny ty světy, kde se něco dělo. U mravenců i kentaurů už jsou rušičky, takže nám je snad znova nezaktivizují.“

„Jsi fakt dobrý. Já navrhnu Kryštofovi, aby holky občas zaletěly do toho jejich hlavního stanu, jestli zase něco nechystají. Pak budu ještě chvíli blbnout s dětmi.“

Ráno to vzali rovnou na Dinosaurii. Zkoušeli bránu na svět Fedibajů, ale přímé spojení tam nebylo, ta brána musela být nějak kombinovaná. Ani nevěděli, jestli začíná nahoru nebo dolů. Pozorovali ale obyvatele Dinosaurie a zdálo se jim, že někteří z nich mají někam namířeno. Letěli tím směrem a zjistili, že procházejí branou na jiný svět.

„Yazatap, vejdeš se tam s vimaanem?“

„No, je to jen tak-tak, ale půjde to. Ale nesmím se tam srazit se žádnou potvorou, to by mě mohlo hodit na hranu brány.“

Frekvence ale nebyla zase tak velká, takže v klidu prolétli. Nejdříve hledali obydlí, kde oživovali Fedibaje, aby měli záchytný bod pro hledání obydlí projektanta. Zjistili tam, že živí ještěři už dávno ty přimražené a zastřelené sežrali. Zbyly tam jen kosti a zuby. Nevyvolalo to dobrou náladu.

Vimaan teď letěl pomalu ve výšce asi padesát metrů a sledoval cestu, kterou mu ukazovali Fedibajové.

„Tady by to mělo být. Ale je to tady pěkně zpustošené“ přemítal Fedibaj. „V těch troskách těžko něco najdeme.“

Pepek se směrovaně obrátil na Yazatap: „Yazi, asi se tam nedostaneme jinak než jako duchové. Já bych tady zkusil otevřít dvojitou bránu a s Ramiel bychom to šli omrknout.“

„Jen mi to tady moc nepocucej, mám nově vymalováno“ dobírala si ho Yazatap. Pepek ale brány udělal šikovně, takže s Ramiel přímo proletěli do duchovna. Fedibajové koukali, co to zase Pepek zkouší, ale za chvíli už nic neviděli, bylo dost světlo.

Duchové prolézali mezi troskami, ale nic pozoruhodného nezahlédli. Draci vše obrátili v prach a popel. Nicméně duchové prohlíželi zbytky podlah kousek po kousku. Náhle Ramiel Pepka zavolala: „Hele tady je nějaký poklop! Zkusíme si dupnout.“

Produpli se do sklepní místnosti. Pepek si opatrně eldyfem bliknul, aby nic nepoškodil. Na podlaze ležely tři kostry. „Že by pan projektant osobně?“

„No jo, ale ve třech ho neoživíme“ vzdychla si Ramiel.

„Kdo ti to povídal? Duchové mají přece dvojnásobnou sílu! Pojd', vezmeme tady toho do kříže.“

Vyslali kosmickou sílu a žlutá koule se rozhořela. Když pohasla, stála tam naprosto vyjevená Fedibajka. Ve tmě ale nic neviděla. Až když jí Ramiel posvítila plamínkem v dlani, rozhlédla se. Duchy neviděla, ale Pepek se jí na chvíli zviditelnil. Lekla se ho, ale nenapadlo ji nic, než otázka:

„Jak dlouho jsme spali?“ pak se trochu rozhlédla a uviděla dvě kostry. To už na ni bylo trochu moc a omdlela.

„Tak jdeme na druhého“ povídá Ramiel a už se stavěla k druhé kostře. Pepek se postavil naproti a rozhořela se druhá koule. Tentokrát z popela povstal mužský exemplář Fedibaje. Ramiel zase rozsvítla malé světélko. Muž se lekl:

„Vy jste tefirové, co tady děláte?“ Bylo vidět, že na rozdíl od feminy byl dost sečtělý, věděl o bytostech z jiných světů.

„Přišli jsme vás oživit“ odpověděl Pepek telepatii.

„Co to je, oživit. To jsme zemřeli hladem a čerti si nás odnesli do pekla? Já si ale nejsem vědom tak velkých hříchů.“

„To probereme jindy. Zatím se podívejte na vaši družku. Omdlela a třeba potřebuje rozdýchat. My se moc ve vaší fyziologii nevyznáme.“

Fedibaj klekl na podlahu a vzal Fedibajku do náručí. Už se začala probírat.

„Óku, ty žiješ? Já jsem tady před chvílí viděla jen dvě kostry! Co se tady vlastně děje?“

„Jsou tu tefirové a říkají, že nás přišli oživit. Ale normálně jsou asi neviditelní. Jen to světýlko svítí jakoby ve vzduchu. Tátu ale neoživil.“

„Co není může být“ telepatil Pepek. „Kousek ustupte, ať vás to nepopálí.“ Pak se obrátil na Ramiel:

„Tak do třetice všeho dobrého. Vydržíš to ještě?“

„Jdeme na to. Postav se pořádně.“ pak zhaslo světýlko v její dlani, ale za chvíli se rozhořela koule zázraku.

Když pohasla, Pepek zaskřehotal: „Je to síla, jako duch bych to teda pětkrát nedal.“ I Ramiel dýchala jak špatně utěsněný kompresor.

Nicméně povedlo se. Když zase vzplálo třepotavé světélko, Fedibajové si padli do náručí a zaplakali. Pak se Ók rozhlédl. Nikoho sice neviděl, ale všesměrovou telepatii se zeptal: „Co s námi chcete udělat?“

„Teď vás hlavně dostat do bezpečí. Jsou tady zase ty potvory z Dinosaurie, tak musíte nějak proklouznout. Nám se jako duchům nic nestane, ale vás by lehce překously. Něco musíme vymyslet.“

Pak si ale Pepek vzpomněl. „Nemáte tady něco, co by nám mohlo pomoci najít konvertory Hyriome? potřebovali bychom je zničit.“

Ozval se Fedibaj otec: „Aby je čert vzal. My jsme jim toho fůru postavili a ony za to na nás poslali málem celou Dinosaurii. Možná bych našel nějaké náčrtky. Vzal jsem to do krytu s sebou.“

Ramiel svítila a otec Fedibaj chvíli štrachal. „Aha, tady to je, vezmu to zatím k sobě. Stejně byste z toho beze mě nic nevyčetli.“

Pak se Pepek směrovaně obrátil na Yazatap: „Yazi, máme tady tři oživené. Musíme vymyslet, jak je dostat do Vimaanu, aby je draci nesežrali. Je tady sklep, ale nad poklopem je tak tři metry suti.“

„Já si tě zaměřím a pak vám předvedu, jak se dělá z vimaanu buldozer.“

Yzatatap zapnula ochranné štíty vimaanu, pak ho naklonila asi o třicet stupňů a těsně při zemi proletěla směrem, kde byl poklop. Suť se rozletěla do stran a nad poklopem byla tak desetcentimetrová vrstva prachu.

„To už zvedneš. ale dělej, ty potvory se rozprchly, jak létala suť, ale asi se brzy vrátí.“

Yzatatap přistála vedle poklopu, který Pepek s Ramiel nadzvedli a odhodili.

„Tak rychle“ vyzval Fedibaje. „Nastupte si“

Yzatatap otevřela dveře a Fedibajové, sice nemotorně, ale s velkým úsilím, nastoupili. Yazatatap zaklapla dveře rovnou před čumákem letícího draka. „Tak pojďte teď vy!“ vyzvala Pepka a Ramiel.

„To asi nepůjde, jako duchové se v letícím vimaanu neudržíme a dvojitou bránu uvnitř neotevřeme, když je vás tam už šest. Zaleť domů, my už se s Rami nějak jako duchové protlučeme. Ohlas ale pozdní návrat.“

Yzatatap odletěla a Pepek s Ramiel vzlétli k cestě domů. „Nějak mi chybí síla.“ stěžovala si Ramiel. „Ty tři zázraky nás pěkně vycucly.“

Zkusíme proletět aspoň průchodem do Dinosaurie a pak do Xijtry. Tam už si chvíli odpočineme, snad nám chobotnice nevnadají.

Do Dinosaurie vletěli z posledních sil, ale Pepek ještě zvládl bránu do světa chobotnic. Vynořili se ale nad mořem a široko daleko nic.

„Nevadí, volné energie je tu dost a ta nás za chvíli občerství.“ Lehli si na klidnou hladinu moře a usnuli. Dvuhodinový spánek je občerstvil. Pak Pepek otevřel bránu na Zem a odtud už do Oázy trefili. Ohlásili se doma a dali si pořádnou obědo-večeři. Pak se zajímali o osud nově vzkříšených Fedibajů.

„Já jsem se jich ujala,“ řekla Soňa. „Dlouho jsem jim musela vysvětlovat, kde to vlastně jsou a kdo jsme. Nevím, jestli už to plně chápou, ale pochopili, že jsme porazili Hyriome a teď jim chceme zabránit v působení na jiné tvory, kteří by jim zase mohli otročit. Ale o těch branách, to jim musíte vysvětlit vy.“

„Necháme to na ráno. Dáme si telepatickou schůzku a vzájemně se poinformujeme.“

Dospívají nám

„Kde jste včera byli tak dlouho“ vyzvíдалa při snídani Eilael na Ramiel.

„Už vám říkali, že se teď snažíme probudit nějaké Fedibaje?“

„Něco jsme slyšeli, ale proč to děláte?“

„Oni jsou chytří a ledacos umí. Pro Hyriome postavili brány pro přechod do jiných světů. Když ale Hyriome zjistily, že Fedibaje nikdy úplně neovládnou, otevřely do světa Fedibajů bránu z Dinosaurie. Dinosauri většinu Fedibajů zabili a sežrali. Jen některým se podařilo ukrýt. Protože ale neměli jídlo, brzy zemřeli hladem.“

„To jsou ale potvory.“ povzdychla Jinn. „A oni jsou všichni mrtví?“

„Byli, ale my jsme teď našli některé ty úkryty a pokoušíme se nalezené Fedibaje oživit. Víš, že to umíme.“

„Taky bych to chtěla umět“ řekla Eiael.

„Proč vlastně ty holky ještě nemají idarchon, Salgiel?“ zeptala se Ramiel telepaticky. „Vždyť ti Pepovi kluci už ho budou moct za chvíli používat taky. Klukům je přece už pět let.“

„Nějak na to nepřišla řeč. Určitě by ho už mít mohly. Zeptej se jich, jestli to chtějí.“

Ramiel odpověděla Eilael: „Byly jste na to moc malé, když jsme vás sem přinesli. Dostaly jste jen telepatii. Teď už byste ale idarchon mohly dostat. Malí kluci ho už zdělili po rodičích a zakrátko jim začne fungovat. Tak byste je měly radši trochu předběhnout. Dohodni se s Jinn a Malakim a požádejte Salgiel, aby vám nechala vypěstovat rouby a dala vám je. Pak vás naučím, jak s nimi zacházet. Oživovat mrtvé ale není jen tak a musí se to dělat až po zralé úvaze.“

Eiael hned začala se sestrami telepatit a bylo vidět, že jsou tou nabídkou plně zaujaty. „To bychom mohly také létat a přidávat nemocným sílu a zmrazit zlé ďábly a zvedat očima hračky a vůbec všechno?“ vyzvídala nejmladší Malakim. „A kdybyste to dali taky holkám Dvořákovým, to bychom mohli létat spolu? To by bylo krásné.“

Pak Eiael dohodla se Salgiel, že hned zadá pěstování roubů. Salgiel s Ramiel se na sebe usmály, pak Salgiel nahlas řekla:

„Zdá se, že jsme trochu zaspaly s předáváním orgánů pro dorůstající děti. To, že andělé to zařídili tak, že zděděné idarchony dozrávají dětem už ve věku pěti až šesti let, má určité vnitřní logiku. Je sice pravda, že tím děti mohou být i nebezpečné, ale na druhé straně je to motivuje k zodpovědnosti, uvědomění si vlastních schopností a asi to působí, že z nich vyrůstají silnější osobnosti. Asi to dáme k veřejné diskusi. Je tu hodně holek, které jsou vlastně z hlediska zavedení idarchonu přerostlé. Matky budou mít strach, že adoptované děti toho daru zneužijí, ale myslím, že správnou výchovou se dá docílit, že naopak budou odpovědnější. Jestli si už vychovaly grázly, spíš grázlice, bude v jejich chování idarchon nebezpečnější ve čtrnácti letech než u šestiletých dětí. Ale lze jim kvůli této obavě idarchon trvale odepřít? Tím by se z nich staly méněcenné občanky naší společnosti. A kdo by byl tím správným soudcem, který by o tom rozhodoval?“

„Není to jenom otázka idarchonu“ přidala se Xapho.

„Podívejte, kolik už vlastně dospělých holek žije stále v rodinách jako děti. Jestli jsme stanovili pravidlo, že šestnáctiletá ďáblice je už dospělá, je třeba, abychom stanovili pravidla, jak s novými plnoprávními občankami zacházet.“

„Já bych navrhovala nový zákon“ rozkatila se Ramiel.

„Všechny děti, které nezdědily idarchon, ho dostanou po

dovršení šesti let. Všechny d'áblice, které dovršily šestnáct let, jsou sv'ep'rávné a mají právo založit si vlastní domácnost. K tomu jim bude dána schopnost plnoprávného řízení robocenter, aby si mohly zařídit vlastní bydlení nebo vybavit si po sv'ém pokoj, kde bydlí, pokud chtějí zůstat v dosavadní rodině. Také by měly mít právo zúčastnit se rekreace s muži nebo studovat na zdravotní škole s možností výměnné praxe.“

„Nepůjde to ale všechno najednou.“ upozornila Salgiel. „S idarchonem bychom měli začít u nejstarších, a tak asi do jednoho roku bychom se mohli dostat k těm nejmladším. Asi už tu nebudou mladší adoptované děti než šest let. Najednou s idarchonem bychom ale měli dát tacuki, telepatii a andělskou paměť, pokud už je nemají. Hodně holek ale bude muset pěstovat rouby, aby se to všechno zvládlo. Také s těmi šestnáctiletými bychom měli dát nějaký čas, aby se nové poměry v rodinách dohodly, než dosavadním přestárlým dětem dáme úplnou samostatnost.“

Známosti

Lidské studentky zdravotní školy se uchechtávaly, když zjistily, že tefirky jsou ještě panny, ale na společenské akce je s sebou braly.

Než tefirky odjely na stáž na Zem, Jarča a Máňa je důrazně upozorňovaly na zrádnost pozemských alkoholických nápojů. Řekly jim také, že podávání alkoholu mládeži do osmnácti let je trestné a že frekventantky střední zdravotní školy většinou tohoto věku ještě nedosáhly. Ale zákazy se nedodržují a vznikají z toho někdy problémy.

Tefirky se na Zemi brzy přesvědčily, že tenhle zákaz se opravdu nebere moc vážně. Proto i ony brzy alkoholické nápoje ochutnaly, protože jinak by se svými pozemskými kolegyněmi ani nemohly jít do party. Proti omamným účinkům alkoholu tefirky ale chránily jejich idarchony, takže brzy prosluly svojí odolností vůči tomuto druhu opojení. Byli ale chlapi, kteří se považovali za přeborníky v konzumaci alkoholu a rádi se tím chlubili. Nemohli snést představu, že maturantky ze zdrávky by je v tomto ohledu předčily.

Rimé a Lopé si jednou s kamarádkami vyrazily na večírek do baru. Vrátný se jich ptal, jestli už jim bylo osmnáct. Pozemským kamarádkám to uvěřil, pod vrstvou make-upu vypadaly daleko starší. Nenalíčené tefirky ale jeho důvěru nevzbuzovaly. Nevěděly, jak by mu dokázaly, že už obě minuly Kristova léta. Použily proto Pepkův starý trik částečného zneviditelnění. Vrátný po spatření dvou koster v úžasu zkoprněl a než se vzpamatoval, obě tefirky prošly.

Naučit se tančit ploužák, to nebyl pro Rimé ani Lopé problém. Nic jiného se v baru netancovalo a obě si užívaly blízkého kontaktu s muži až do chvíle, kdy je dva borci, kteří s nimi tančili,

pozvali k baru. Ničeho zlého netušíce usedly na stoličky a připily si s novými kamarády na zdraví. Netušily, že dvoudecové sklenice, které drží v ruce, se normálně nepoužívají na lihoviny, ale na víno. Chlapi říkali, že přípitek se musí vypít do dna, a tak to všichni udělali.

Rimé a Lopé už věděly, že pozvaný by měl koupit revanš, jinak by si to mohli chlapi vykládat jako souhlas k důvěrnostem. To u neznámých mužů nechtěly připustit. Když přípitek na revanš objednali, chlapi jen vykulili oči. Tefirky je nenechaly dlouho čekat a přípitek na revanš hned pozvedly. Když Lopé viděla, že chlapům se nějak nepotkávají oči, zablýskly se jí v očích čertovské ohničky a objednala repete. Rimé sice do ní dloubala, aby neblbnula, ale když se sklenky na baru objevily, obě tefirky se jich chopily s vyčkávavým pohledem. Chlapi se nechtěli dát zahanbit a sklenice do sebe obrátili. Za chvíli se ale jeden z nich svezl z barové stoličky a odvrávoral na toaletu.

„Co mu je?“ zeptala se Lopé druhého chlapa.

„J-Já nevím“ odpověděl a snažil se sedět zpřímá. Pak se ale také svezl ze stoličky a přidržuje se stěny odkračel k východu.

Scénu pobaveně sledovalo několik přihlížejících. Kroutili hlavou, že to holky vydržely. Barman se dušoval, že jim všem naléval čistého rumu, tak jak si objednali. Náhle se však zvenku ozvalo zaskřípění brzd a tupá rána. Pak se ozval výkřik: „Lidi, vždyť on mi tam spadnul s chodníku. To se fakt nedalo čekat!“ Několik lidí se vyhrnulo z baru. Koukali na chlapa ležícího metr před autem, který se nehýbal. Měl ošklivou ránu na hlavě, z níž crčela krev a nepřírozeným způsobem ohnutou ruku. Rimé v něm poznala jejich společníka od baru.

„To je průšvih Lopé. Přece ho tady nemůžeme takhle nechat.“ Obě k ležícímu přiskočily nedbajíce výkřiků, aby na něj nesahaly.

Srovnaly mu ruku, otočily ho na záda, stouply si křížem a vyslaly mu co největší dávku kosmické energie. Kolem stojící jen polekaně couvli, když se zablýsklo.

Ležící se pohnul a vydal sten. „Je to dobrý“ řekla Rimé, „ještě byl živý. Stejně by se ale měl dostat rychle do nemocnice.“

„Už jsem volal sanitku“ řekl jeden z přihlížejících.

„Já zase Broka. Je se mnou ve spojení a přenáší mě na Salgiel“ řekla Rimé.

Lopé si ležícího zprůhlednila. „Má nějaké vnitřní zranění. Krvácí dovnitř. No jo, protržená žíla od plic. Tady jde o minuty. Aspoň ho zmrazím. To mu zastaví krvácení.“

„Tak jedem.“ Něžně chytily ležícího z obou stran a pak se s ním vznesly. Naštěstí věděly ze školy, kde je nejbližší nemocnice. Rychle tam dolétly a vrazily rovnou dovnitř na chirurgii.

„Lidi pomozte, ten člověk má po nehodě nějaké vnitřní zranění. Je tu někde lékař?“

„Právě operuje. Posadte se a počkejte. Tak za hodinu se na něj podívá“ řekla staniční sestra. „A kde jste se tu najednou vzaly? A kdo vůbec jste?“

„Jsme studentky ze zdrávky. Přinesly jsme ho rovnou od nehody. Jestli mu hned někdo nepomůže, tak zemře!“

„Jak to můžete vědět. Copak tomu můžete rozumět?“

„Tak se podívejte“ řekla Rimé a chlapovi zprůhlednila břicho. „Víte, co znamená tady ta kaluž krve?“

„Ježíšmaria, kdo jste a co mi to tady předvádíte“ chytla se sestra za hlavu.

„Jsme mimozemšťanky, ale to je teď vedlejší. Máte tady alespoň volné lůžko?“

„Tady, tady ho položte. Já nevím, co víte a umíte, ale já neumím stanovit přesnou diagnózu.“

Vtom se rozlétly dveře a vběhla Yazatap. „Pustte mě k němu, holky. Přilétla jsem vimaanem. Mám ho hned za branou. Vezmeme ho k nám, Salgiel už si s ním poradí. Jak dlouho už je zmrazený?“

„Asi deset minut.“

Yzatatap otevřela bránu až do Oázy, ležícího nabrala očima a strčila ho rovnou do zaparkovaného vimaanu.

„Vy to tady holky nějak uklidněte, ať ten průšvih není tak velký.“ řekla Yazatap a brána zmizela.

Staniční sestra, která si předtím jen sedla a polykala andělíčky, se konečně zmohla na slovo. „Kde je? Co jste s ním udělaly?“ ptala se vyjeveně tefirek.

„Už je to dobrý. To byla kolegyně a odnesla ho k nám do nemocnice, když tady máte fofr. Oni ho tam už dají do pořádku.“

„Ale jak já to tady mám zapsat do deníku? Co když se mu něco stane a bude to na mě?“

„Nic se mu nestane a nic nikam nezapisujte. Jako bychom tu nebyly. My řekneme, že jsme ho zanesly rovnou k nám.“

„Holky, můžete aspoň mě vysvětlit, co to tady bylo? Jsem z toho úplně zmatená a nevím, jestli jsem se nezbláznila.“

Lopé začala vysvětlení od konce – kam zraněného odvezli. Pak se přes ukázkou zprůhlednění dostala k tomu, jak zraněného přinesly a jak ke zranění vůbec došlo. O svém podílu na té nešťastné události raději tefirky pomlčely. Staniční sestra jen tiše seděla se zalomenýma rukama a poslouchala.

„A jak se ta paní dozvěděla, že je ten pán zraněný a kam si pro něj má přijít?“

„To je přenos myšlenek“ sdělila jí Rimé telepaticky. „Funguje nám to i na dálku mezi různými světy.“

„Holky, já tomu vůbec nerozumím. Až se zítra vzbudím, budu si myslet, že se mi to jen zdálo.“

„Kdybyste chtěla vidět, jak to prakticky chodí, mohly bychom k vám nastoupit jako ošetřovatelky. Budeme mít vysvědčení ze zdejší zdravky, takže by to neměl být problém.“

„A vy byste chtěly tady pracovat?“

„Proč ne zrovna tady? Někde po škole nastoupit musíme.“

„To by bylo fajn. Stejně máme málo ošetřovatelek. Jak jsem vás viděla, umíte i to, na co my nestačíme. Ale ne abyste si myslely, že si tu budete dělat co chcete! Musely byste dělat hlavně to, co se od ošetřovatelek žádá.“

„Jistě, nebojte se. Už se na to docela těšíme. A když si někdy pomůžeme nějakým netradičním způsobem, snad se nebudete zlobit, když bude práce hotová.“

„Tak jo, řeknu to panu primáři a budu se těšit.“

Obě tefirky se nenápadně vrátily do baru. Ve tmě si nikdo pořádně nevšiml, kdo se zraněného vlastně ujal. Policie sepsala s řidičem protokol, svědkové mu potvrdili, že za nehodu opravdu nemohl.

„My už si ho v nemocnici vyslechneme. Asi byl pořádně opilý, že jo?“ ptali se policisté. Svědkové také měli ten dojem.

Rimé a Lopé se nenápadně vmísily do davu a pokračovaly v zábavě v baru, jako by se nic nestalo. Náhle Rimé někdo poklepal na rameno.

„Vy jste nám teda holky daly. Ludva to šeredně odskákal. Snad mu v té nemocnici pomohou. A jak to, že vy jste normální. Na vás ten alkohol neúčinkuje?“

„Asi něco vydržíme. A co vy? Taky jste se nějak oklepal.“

„Já jsem to na záchodě vyzvrátil“ přiznal se zahanbeně ten druhý chlap. „Ještě že tak. Jinak bych mohl dopadnout jako Ludva. Jak jste to udělaly vy?“

Lopé jen pokrčila rameny. „Příště to na nás radši nezkoušejte. To se neumíte bavit s holkama, když nejsou nalité?“

Chlap se zastyděl a řekl: „Zkusil bych to. Pro začátek – já jsem Ruda. Za ten blbý pokus u baru se vám omlouvám. A vy mi prozradíte, jak se jmenujete?“

„Já jsem Lopé a kamarádka je Rimé. Jsme tu na stáži ve zdravotní škole.“

„Já jsem kancelářská myš. Pracuji v účtárně.“

„Tak teď si můžeme zatancovat a já vám přitom budu šeptat něco o Ludvovi.“ vzala ho Lopé za ruku a vedla na parket. Tam mu vyprávěla příběh, ale nepromluvila ani slovo. Všechno jen telepaticky.

Rimé šla tancovat s jiným tanečníkem a poslouchala raději sladké řečičky. Aspoň se mohla trochu odreagovat. Od Salgiel se dozvěděla, že Ludva už je mimo nebezpečí. Salgiel mu dala Tacuki, aby se rychleji uzdravil. Za tři dny bude úplně v pořádku. Když to sdělila Lopé, obě si pořádně oddychly.

„Nevíte, kde bych se dozvěděl, jak je na tom Ludva?“ vyzvídal Ruda.

„Už je mimo nebezpečí. Jestli můžete, tak řekněte v práci, že se zranil na treku a že si bere týden dovolené. Na víkend ho bez vady vrátíme na Zem.“

„Holky, to jste mi udělaly radost. A můžeme se ještě někdy vidět?!“

„Proč ne? Ale do baru už nepůjdeme. Ludva se vrátí na víkend, tak bychom mohli vyrazit někam na výlet. Rády se necháme pozvat.“

Státní převrat Hyriome

„Kde jsou teď naši chlapi?“ zeptala se Salgiel.

„Všichni šli k Fedibajům. Snaží se najít brány Hyriome, aby jim je mohly zničit a uzavřít je tak definitivně na jejich světě. Také se musí co nejdřív zavřít ta brána do Dinosaurie. Zajdu se podívat, jak pokračují.“

Hyriome předpokládali, že otevřením brány z Dinosaurie, kterou ještě stále ovládali, se jim podaří znemožnit odsun atomových bomb ze světa Fedibajů. Byly by zklamány, kdyby věděly, že bomby už jsou dávno pryč. Takhle jen zkomplikovaly oživení Fedibajů. To je ovšem ani nenapadlo, že by něco takového mohlo jít. Konvertory na ostatní světy měly Hyriome až v dalších světech, které dřív ovládali. Mohly by je ale ovládat i prostřednictvím bran otevřených trvale z konvertorů postavených obyvateli Oázy. Toho se právě Horákovi obávali. Bylo by katastrofou, kdyby například na svět mravenců byla otevřena brána z Dinosaurie. Proto bylo třeba všechny konvertory Hyriome co nejdřív objevit a zničit nebo je přeprogramovat tak, aby je Hyriome nemohly používat.

Olda, Vítek a Pepek seděli s Okem a jeho otcem nad útržky papíru, které přinesli Fedibajové. Někteří další ze čtrnácti dříve zachráněných Fedibajů se k nim přidali a mudrovali, jak dát dohromady plán bran, které by mohly Hyriome používat. Malovali si obrázky na papíry i do písku, ale stále jim to nějak nesesedělo. Ramiel něco napadlo:

„Myslíte, že oživený člověk nebo Fedibaj budou mít v paměti to, co tam měli před smrtí?“

„Myslím, že si něco pamatuji“ řekl Okův otec. „Ale jsou to jen útržky a neumím to dát dohromady.“

„Možná, že by k uspořádání pomohla andělská paměť a idarchon?“

Olda rychle vstal „Že nás to nenapadlo dřív! Hned se Salgiel zeptám, jestli by to šlo.“

„Proč by to nešlo? Idarchony můžeme rovnou začít pěstovat. Rychleji než za pět dní to ale nepůjde. Hned oslovím pár osvědčených dobrovolnic.“

Olda vysvětloval Fedibajům, co s nimi chtějí udělat. Ok, jeho otec i tři další Fedibajové souhlasili, že se zákroku podrobí. Pak bude možno zkusit andělské kreslení, možná, že se ještě některé další informace objeví. Nezbyvalo než počkat týden, než se idarchony vypěstují a dozrají.

Mezitím se Fedibajové postupně seznamovali s aktuální situací ve světech, se kterými Oáza spolupracovala. Začali si zvykat na myšlenku, že i jejich svět bude znovu vzkvétat a že bude součástí tohoto svazku. Ještě ale bude třeba mnoho vykonat. S pomocí ostatních světů by to ale mohli dokázat.

Jak Fedibajům dozrávaly idarchony, začaly se jim vybavovat další důležité informace. Nakonec Ok se svým otcem pomocí andělského kreslení namalovali mapu konvertorů, které postavili pro Hyriome. Mapa měla několik bílých míst, ale přesto byla dobrou výchozí informací pro plánování dalších akcí. Mimo jiné obsahovala i konvertory, které umožnily Hyriome otevřít bránu mezi světem Fedibajů a Dinosaurií.

„To budeme všechny ty draky, kteří prošli branou z Dinosaurie zabíjet? Nešlo by je tam nějak vylákat zpátky?“ napadlo Mariuk.

„Hyriome by to asi uměly svou psychikou. My to ale těžko zvládneme“ přemýšlel nahlas Pepek. „Jsou opravdu všechny sůvičky tak zlé? Nešlo by mezi nimi najít někoho, kdo by nám pomohl ty dinosaury zavést zpátky do Dinosaurie? Jaká je vlastně u sůviček situace?“

„Kryštof hlásil, že ve světě Hyriome už dochází jídlo. Doufali, že se jim podaří spustit rezervní konvertor na svět červů, kde byla jejich zásobárna potravin. Nebylo tak snadné ho aktivovat, když měli ve svém světě nedostatek mravenců. Aby ho aktivovali, museli se zříct jejich služeb v některých domácnostech, což bylo spojeno se ztrátou pohodlí. Mravence na to uvolnili, ale jaké bylo jejich zklamání, když zjistili, že brána se nedá otevřít. Věřili, že konvertor nahoru nikdo stavět nebude. Ale náš tam byl a fungoval. Skrz naši bránu by svojí telepatí protlačily ovládnutí mravenců, kteří u červů zůstali, ale Víťova rušička jim to znemožnila. Situace u nich se stává kritickou.“

„Typoval bych, že ta agresivita pochází od jejich generálů, kteří utužováním kázně ve vojsku vlastně drží v rukou hlavně moc v jejich světě. Útokem na Bykyle si chtěli napravit reputaci po neúspěchu na Firhoi. Kanánce pokládali za snadnou kořist. Nedožvěděli se asi, že jdou bojovat proti stejné partě, která je srovnala na Firhoi. Chtěli svým sůvičkám dokázat, že jsou nejmocnější ze všech civilizací a že nedovolí nikomu kolonizovat další světy. Toho by nakonec dosáhli i v případě, že by na Bykyle bouchla další atomovka. I když by to nebylo zrovna slavné vítězství.“

„To, že jsme je vyhnali během několika hodin, a navíc jim vzali jejich „zbraň posledního soudu“ je muselo vyřídit i u nich doma. Navíc tou válkou způsobili, že Hyriome přišly prakticky o všechny své zdroje, a kromě těch pár mravenců, kteří jim zůstali v jejich světě, nemají nikoho, kdo by jim sloužil. Nemohou používat ani svoje brány do jiných světů a těmi našimi nemohou nikoho ovládat, když máme rušičky psychického nátlaku.“

„Generálové ovšem nepoleví, a naopak se budou snažit utužovat své psychické působení na ostatní sůvičky. Proto se soustředili na to, aby zabránili sjednocení psychické síly většího

množství sůviček, které by mohlo přemoci jejich psychickou sílu. Kdyby toho nebylo, možná by se s nimi dalo mluvit.“

Pepek navrhl zdánlivě nesmyslné řešení: Dopravit zásobu kvalitních potravin do okruhu generálů. Počítal s tím, že generálové a jejich spřízněné sůvičky podlehnou instinktu nasytit se, což oslabí jejich pozornost. Naopak druhá strana, která nebude mít žádné jídlo, se tím víc spojí proti nim.

Pepek, Mariuk a Vítek vzali rušičku psychických útoků a proměnili se v duchy. Pak se přenesli do světa Hyriome, aby řídili očekávanou občanskou válku sůviček.

Kontejnery s jídlem připravili na Oáze podle nejlepších chutí sůviček. Když kontejner znenadání přistál před hlavním stanem armády Hyriome, vypukla téměř bitva. Každá sůvička poslala svého mravence, aby přinesl co největší část potravin. Mravenci zápasili, ale když Vítek zapnul rušičku psychických útoků, přestali nosit jídlo sůvičkám a sami se do něj pustili. To sůvičky naštvalo, vrhly se na kontejner a jídlo vzali do svých zobanů. V tu chvíli Vítek rušičku vypnul. Sůvičky, které nesly jídlo v zobanech, to ani nezaregistrovaly.

Naopak, „protestanti“ nedostali žádné jídlo. To je rozlítilo a jakmile Vítek vypnul rušičku, dali dohromady mohutný impuls psychického útoku, který rozbil oslabenou psychiku generálů a převzal psychickou iniciativu. V tu chvíli poslaly Hyriome všechny své mravence proti generálům a ti je brzy pozabíjeli.

Dračí exodus

Když byla zlikvidována agresivita Hyriome proti ostatním světům, bylo nutno uklidnit davy. Proto byl na svět Hyriome poslán velký počet kontejnerů s kvalitním jídlem, které rozvášněné davy uklidnilo. Do syta se najedly Hyriome i jejich sloužící mravenci a zásoby jídla dostačovaly i na řadu dalších dnů. To byla chvíle pro vyjednávačky, které si již po dlouhou dobu připravoval Kryštof. Byly to samozřejmě dáblice odolné v co největší míře proti psychickým útokům.

Co mohly vyjednávačky sůvičkám říct? Že vlastně nejsou schopny žádné produktivní práce? Že pokud budou žít, budou jen trpěnými parazity? Že už jim nikdy nedovolíme ovládnout jiné světy, aby znovu pro ně otročily jiné civilizace? To by asi pro sůvičky nebylo moc povzbuzující. Proto vyjednávačky začaly z druhého konce. Snesly se jako duchové ke sroceným davům sůviček u kontejnerů s jídlem. Nejdříve je ujistily, že pokud nebudou agresivní, bude je Oáza zásobovat jídlem v dostatečné míře. Tím zlikvidovaly i poslední zbytky agresivity, která se teď projevovala tím, že se každý chtěl zásobit na horší časy.

Když byl klid, začaly vyjednávačky hovořit o vztahu Hyriome k jiným světům.

„Agresivita a potřeba tvrdě ovládat tvory na jiných světech, byla koncepce generálů, která váš svět přivedla do neradostné situace. Kdyby Oáza a ostatní spřízněné světy chtěly, mohly by váš svět zničit, vyvraždit vás a usadit se tady. To ale nechceme udělat a doufáme, že časem ve vás najdeme přátele, tak jako jsme je našli na jiných světech.“

Sůvičky to poslouchaly s nedůvěrou, jejich dosavadní vojenská doktrína něco takového vylučovala. Pak ale

vyjednávačka začala mluvit o vztazích Hyriome k ostatním světům.

„Nebyli bychom proti tomu, abyste navázali kontakty se světy, které jste dříve ovládali. Ale ne na bázi psychického teroru. Umožnili bychom vám vstup na tyto světy pod podmínkou, že s jejich obyvateli budete jednat jako s přáteli, a ne jako s otroky.“

Tohle bylo na Hyriome trochu moc. Takovýto vztah si nedovedly představit.

„Jak bychom mohli jednat jako s přáteli s bytostmi, které se nám nemohou rovnat?“

„Dám vám jednoduchý příklad,“ řekl Pepek. „Jistě jste se divili, odkud Kanánci získali schopnosti, kterými byli schopni porazit vaši armádu v několika hodinách.“

Ozval se nespokojený telepatický šepot.

„Vím, že je to pro vás neradostná zpráva a neříkám to proto, abych vás namíchl. Je to prostě tak a my toho nehodláme zneužívat, naopak vám chceme podat přátelskou ruku. Taky bychom nemuseli, nejsme na vás nijak závislí.“ Šepot utichl a ve vzduchu rezonovalo napětí.

„Ale vraťme se k mému příkladu. Ty schopnosti nám bez nároku na nějakou recipocitu daly bytosti, kterým nesaháme ani po kotníky. Daly nám je proto, že nám věří a pokládají nás za mírotvorce v této oblasti světů. A jednají s námi jako s přáteli, i když oboustranně víme, že z hlediska schopností a intelektu se s nimi poměřovat nemůžeme.“

„A kdo to je?“

„Jsou to andělé.“

Ted' byl prostor přímo nabit telepatickými výkřiky a šumem. „A proč je dali zrovna vám, a ne třeba nám?“

„To nechte na nich, komu je dávají. My bychom se měli dohodnout na našem vzájemném vztahu. Připadá vám, že jste

na nás závislí, a že si proto diktujeme podmínky. To my ale nechceme. Vlastně do jisté míry chceme. Ale jen potud, abyste neterorizovali civilizace na ostatních světech. V tomto směru ale vaši generálové nadělali na ostatních světech mnoho dluhů. A vy byste je měli, pokud je to ve vašich možnostech, splatit.“

„Jak můžeme splácet. Nemáme nic. Kdybyste nás nezásobovali jídlem, tak tu všichni pochcípáme hladu.“

„Máte přece své schopnosti, které můžete využít jinak než k terorizování jiných civilizací. Měl bych pro vás jeden náročný úkol, který by nikdo kromě vás nedokázal hladce vyřešit. Jedná se o alespoň částečnou nápravu toho, co způsobili vaši generálové. Zažehťe zpátky do Dinosaurie ty dravce, kteří již dávno zahubili Fedibaje a teď brání i nám v tom světě cokoli dělat. My bychom je museli všechny pozabít, ale to je proti našim zásadám. Dinosaurie je jejich svět a nemohou za to, že je někdo pustil do světa Fedibajů. Vy je dokážete psychicky ovládnout a zahnat je zpátky tou branou, kterou vaši generálové vytvořili.“

Takový úkol sůvičky nečekaly. Věděly, že by to bylo náročné a někdy i nebezpečné, ale chápaly, že by si tím vysloužily uznání ostatních světů. A jestli je budou Oázané zásobovat jídlem a potřebnou technikou, měly by to zkusit. Mezi sůvičkami se rozproudila široká telepatická diskuse. Mezi jiným si zvolili radu, která je měla koordinovat. Po delší době oslovil Pepka jejich mluvčí.

„Je to náročný úkol, ale za jistých podmínek by se dal splnit. Především bychom se na ten svět museli dostat, ale chránění tak, aby nás ty obludy nesežraly dřív, než je začneme psychicky ovládat. Pak bychom museli ten průchod na Dinosaurii zavřít, aby další dinosauři už nemohli k Fedibajům proniknout. Kolem místa průchodu by se postavila pevná ohrada, aby jí nemohli

rozbít ani ti největší dinosauři. Do té bychom ještěry po jednom vodili a až by jich tam bylo dost, otevřeli bychom průchod do Dinosaurie a davovou psychózou je tam nahnali. Největší potíž bude s létajícími ještěry. Na ty bychom museli pořídit nějakou pevnou klec, kterou bychom pak otevřeli rovnou do průchodu.“

„Kolik ještěřů může každý z vás ovládat najednou?“

„Asi jen jednoho. Oni nebudou spolupracovat. A nebudou natolik inteligentní, aby se jim dalo vysvětlit, že tohle je jejich jediná šance, jak přežít.“

„To bude třeba zapojit asi velikou skupinu Hyriome, aby to netrvalo věčnost“ soudil Peppek.

„Nevím, kolik z nás tam dokážete přepravovat v patách za každým ještěrem. Když bude hypnotizován, musíme na něj alespoň chvílemi vidět, abychom mu mohli zadávat další příkazy.“

„Mohli bychom vám zhotovit malá letadélka, kterými byste je mohli následovat. Zvládli byste je řídit telepaticky, když budete zároveň řídit ještěra?“

Hyriome se zamyslely. „To bychom asi zvládli, kdyby to řízení bylo jednoduché. Nejdřív bychom se to museli naučit. Nejlepší by bylo, kdybychom v každém letadélku byli dva. Problém by mohl být, kdyby na letadélko zaútočili létající ještěři. Nevíme, jestli by takový ještěr nemohl malé letadlo poškodit.“

„Uděláme letadla tak, aby to nehrozilo. Nicméně létající ještěři by vás mohli vyrušovat. Asi bude nejlepší nejdřív vystrnadit ty létající a pak se soustředit na pobíhající.“

„Fajn, stejně by byl problém pak vyhánět najednou ještěry z klece a z ohrady. Dokážete ale udělat tak stovku letadélek v rozumném čase?“

„Nejdříve uděláme prototyp a vy si odzkoušíte, jak se vám s ním bude létat. Provedeme potřebné úpravy a pak uděláme

celou sérii. Využijeme i robocentra na Bykyle a Andělském světě, abychom nespotřebovali všechnu volnou energii.“

„Tak kdy se do toho pustíme? Docela nás ten plán zaujal“ prohlásil mluvčí Hyriome.

„Dnes vymyslíme s Vítkem letadlo, zítra ho postavíme a předáme ke zkouškám. Provedeme potřebná vylepšení a pozítří postavíme celou stovku letadel.“

Mezi sůvičkami to vzbudilo rozruch. Bylo neuvěřitelné, jakými prostředky Oázané disponují. S plánem souhlasily.

Pozorovatelé z Firhoi byli překvapeni, jak rychle se podařilo Hyriome přimět ke spolupráci. Do svého nedávného nepřítele by to nikdy neřekli. Peppek zacitoval oblíbenou poučku: „Dejte zlému fanatikovi správný cíl a budete překvapeni, jak se rychle polepší.“

Ošetřovatelky

Zájezdy na Andělský svět se rychle ujaly. Zájem už několikanásobně převyšoval nabídku a skupiny mužů organizované jednotlivými kanceláři Vávra Interstellar plně rekreační středisko vytěžovaly. Také zájem tefirek o pobyt na Andělském světě byl veliký.

Odbavení mužů probíhalo stále podle stejných pravidel a Xapho s Jarčou nic nezanedbávaly při psychotestech, ani při odbavení cestujících. Zkušenost ze zkázy medicentra byla stále živá. Airbus ráno přivezl nové tefirky, které během dne přebíraly středisko od těch předchozích. Tentýž airbus odvezl končící skupinu mužů a pak letěl pro novou skupinu k jiné pobočce cestovní kanceláře. Odpoledne Marjuk s Jarčou odbavily a přivezly novou skupinu mužů a končící tefirky odvezly na Oázu. Tak se to pravidelně opakovalo každé dva týdny.

Končící skupina mužů se skoro vždy zmenšila o některé muže, kteří si jeli prohlédnout své potenciální rodiny na Oázu a naopak, často s ní odcestovaly i některé tefirky z končícího běhu rekreace. Některé navázané vztahy vypadaly na velikou lásku a trvalé soužití. Tabris už oddala několik mužů, kteří se rozhodli převzít celou rodinu na Oáze.

Naopak, některé tefirky se ze Země už nevrátily, jen se přijely rozloučit a vzít s sebou na Zem některé děti. Loučení s rodinami, kde dosud žily, bylo většinou dojemné a dospělé tefirky i děti si slibovaly, že budou udržovat telepatický styk a navštěvovat se.

Ze studijního pobytu na pozemské škole se vrátily všechny tefirky, ale i ony si na Zemi většinou udělaly nějakou známost. Všechny se připravovaly na své působení v lázních nebo nemocnicích na Zemi. Mezitím se utvořily další dvě skupiny studentek, které se těšily na studijní pobyt.

Americká pojišťovna, která projevila zájem o spolupráci, vytypovala už dvě nemocnice a troje lázně, kde by o procedury s mimozemskou léčbou měli zájem. Pojišťovna si od toho slibovala podstatné zkrácení doby léčby, což bylo pro ni samozřejmě výhodné.

Poté, co se vrátil z Oázy vyléčený Ludvík, propukla šeptanda i v Norimberku. Tefirky, které slíbily, že nastoupí v místní nemocnici, byly teď s napětím očekávány. Staniční sestra byla zvědavá, zda svému slibu dostojí.

Jakmile prvních dvacet tefirských studentek dostalo diplom zdravotních sester, rozprchly se po Zemi. Dohodly se, že nastoupí vždy po dvojicích, aby jejich léčba byla účinná, a také aby se necítily osamělé v novém prostředí. To ale nehrozilo v Norimberku, protože Ludvík a Ruda se do Rimé a Lopé zamilovali až po uši. Tefirky z toho měly nejdřív švandu, ale pak se také do kluků zakoukaly.

Druhá dvojice Tefirek nastoupila ve Františkových Lázních. Ředitel norimberské školy se osobně znal s tamním primářem a tefirky mu doporučil. Primář založil novou léčebnou kúru jako součást rehabilitace po operacích. Skvělými výsledky se Františkovy Lázně brzy proslavily.

Jedna dvojice ošetřovatelek nastoupila na Otovu přímělu také v nemocnici v Novém Berlíně. Řada Otových známých věděla, kdo k nim přišel a jaké vynikající schopnosti i vědomosti mají. V nemocnici si jich vážili a dobré výsledky léčby se brzy dostavily.

Další dvojice tefirek nastoupily v amerických nemocnicích. Nové ošetřovatelky působily cizokrajně a kolegyně na ně koukaly s nedůvěrou. Považovaly je za Portorikánky a divily se, že studovaly na německé škole. Také jim nevonělo, že nové ošetřovatelky nastoupily na dobře placená místa. Lékaři byli ale

s jejich působením spokojeni, a záhy si vysloužily v nemocnicích výbornou pověst. Spokojena byla i pojišťovna, která je doporučila.

Lidské studentky, které na studijním pobytu v Oáze získaly andělské dary, nastoupily v německých nemocnicích. Když ale primáři zjistili, jaké mají vědomosti a schopnosti, navrhli je na večerní studium lékařské fakulty. S nabytými vědomostmi absolvovaly dívky i oba muži vysoké školy ve zkrácených termínech. Primáři je ostatně již v průběhu studia zaměstnávali jako asistenty při operacích i jako rehabilitační pracovnice. Jejich výsledky jim zajistily velkou vážnost mezi kolegy i mezi pacienty.

Australská cestovní kancelář Vávra Interstellar dohoda působení tefirek v australských lázních a rozšířila své portfolio o léčebné pobyty, které měly veliký úspěch. Zájem měly i nemocnice v Japonsku. Po představení nové léčebné metody na mezinárodní lékařské konferenci projevíly zájem i další nemocnice, dokonce i v Africe. Lidské i tefirské ošetřovatelky s andělskými schopnostmi měly z čeho vybírat.

O zdravotní školu v Norimberku byl obrovský zájem. Dvakrát do roka se totiž konaly výměnné praxe studentek (někdy tam byli i studenti), Xapho a Salgiel si je ovšem vybíraly podle sondáže vědomí. Braly jen ty, kteří měli o výkon povolání ošetřovatele (perspektivně lékaře) vážný zájem a měli dobrý charakter. Všem pak na Oáze nabídli idarchony a tacuki. Brali to pravidelně všichni. Proto i počet lidských ošetřovatelů s andělskými nástroji rostl. Zájem o absolventy byl ale stále desetkrát větší, než byli schopni absolventi školy v Norimberku obsadit. Proto se Salgiel s kolegyněmi dohodly, že vyhoví žádosti jedné školy v Kyjevě a jedné v Chicagu uspořádat výměnnou praxi i s nimi. Tím se ale zároveň zvětšil počet tefirek, které pracovaly na Zemi. Zatím to

ale stále bylo únosné, na Oáze totiž dospívaly děti, které se do zdravotních škol také těšily, a některé už i prošly.

Pojišťovny, které nezahrnuly včas andělské léčebné metody mezi uznávané a proplácené zákroky, brzy zkrachovaly. Kdo se nemohl smířit s invazí andělských nástrojů na zem byly farmaceutické koncerny. Spotřeba medikamentů rapidně klesala, stejně jako cena akcií těchto koncernů. Stále žádané vitamíny a doplňky stravy nemohly ztráty nahradit. Proto se objevilo několik pokusů Oázu zničit. Objevilo se i několik záškodníků, kteří předstírali zájem vzít si tefirky a při svých návštěvách se snažili propašovat na Oázu bomby. Kontroly cestujících byly ale stále přísné a na Oázu bylo zakázáno cokoli dovážet.

Kujeme pikle

Xapho a Jarča se staly expertkami v odhalování nekalých úmyslů rekreatantů i návštěvníků Oázy. Dokonce zjistily několik technicky velmi erudovaných uchazečů, kteří měli za úkol vypátrat, kde mají Oázané ukryté jejich zbraně a pokusit se je buď zneškodnit, nebo dokonce přivést k výbuchu atomové bomby. K návštěvě Oázy se také hlásili označení homunkulové. Takové návštěvníky Xapho a Jarča striktně odmítaly. Po večerním sexu ale všem Horákům tyhle informace zůstaly v hlavě.

„Něco bychom se situací na Zemi měli začít dělat, než nás to zase vytrstá“ nadhodil Pepek. Všichni souhlasili, ale nikdo nevěděl, ze kterého konce začít.

„Na Zemi je ve vyspělých státech všude parlamentní demokracie. Tohle nezměníme a nějakým tvrdým zákrokem bychom vyvolali odpor davu a spíš tomu uškodili. Musíme tenhle způsob boje akceptovat a nejdříve proniknout do politiky“ navrhl Olda.

„Než takhle něčeho dosáhneme, bude to trvat desítky let, A kdo ví, jestli to k něčemu bude.“ namítla Máňa.

„Změna v mínění mas nemusí trvat tak dlouho. Veřejné mínění ovlivňují nejvíc sdělovací prostředky. Jejich působením můžeme změnit situaci během jednoho roku“ vstoupil do debaty Vítek.

„Máme mezi námi dva experty na veřejné mínění, Kryštofa a Otu. Když zmiňuji tahle dvě jména, myslím tím i jejich spolupracovníky nebo bývalé kolegy, kteří s vlivy na veřejné mínění mají bohaté zkušenosti.“

Druhého dne navštívil Olda Otu a radil se s ním, jak začít. Obě Otovy Belial se nenápadně ochomýtalý kolem, ale pozorně poslouchaly.

„Nejlepší je taktika ´když se dva perou, třetí se směje´. Jak jsem zjistil, vaše rodina umí číst myšlenky. Neříkejte, že ne. Sám jsem se o tom několikrát přesvědčil. I když při tom sám nemám hezký pocit, uznávám, že když se toho nezneužije, je to velmi praktický nástroj. Tentokrát bych vám ale navrhl, abyste toho pořádně zneužili.“

Oba se zasmáli. „Prosím tě, jak?“ zeptal se Olda.

„V politických stranách, na kterých stojí parlamentní demokracie, je hodně špíny a někdy i zločinů. Občas na sebe protivníci něco prásknou a na veřejnosti se kočkují. Pak ale jdou spolu na pivo. Dávají si dobrý pozor, aby neodkryli něco opravdu závažného, co by jejich protivníka úplně položilo. Vědí totiž, že i jejich strana má takové kritické problémy a že i jejich soupeři o nich ví.“

„A ty myslíš, že bychom je měli vysvléknout donaha a zaujmout jejich místo?“

„Není možné moc spěchat. Ty průšvihy totiž musí zakotvit ve vědomí lidí, a to se stane jen když to dotáhnete do důsledků. Teprve až budou lidi pořádně znechuceni založil bych nový politický subjekt a zvedl prapor nápravy. Mohli byste se pak opřít i o podporu svých spojenců.“ Ota se významně podíval na svoje dvě manželky.

„Je umění s informacemi správně pracovat. V tomhle by vám mohli pomoci Gerta a Kryštof, kteří mají bohaté zkušenosti v tom, jaké mají různé informace v různých situacích dopad. Takže vaše rodina by měla ty důležité, a pro politickou stranu zničující, informace získat, ale na trh by s nimi měli chodit odborníci. Hodně o tom ví i Yazatap.“

„A kde ty správné informace získat?“

„Nejvíc jich bude na sekretariátech politických stran a u sponzorů. Nikdo přece neutrácí peníze jen pro nic a za nic.“

Tyhle informace budou klíčové. Lidi přece už nepřekvapí, když politikovi zůstane za nehty nějaký miliónek. To je jen tak, aby televize mohla lidi opíjet rohlíkem, jak pomáhá spravedlnosti. Ty důležité informace si přečtete ve vědomí sponzorů a úřednic sekretariátu. I když vím, že jsou politici, kteří se nešťítí vlézt i tohohle bahna.“

Mezi řečí oslovil Ota manžele Alfréda a Gertu Schmidkeovy. „Vadilo by vám, kdybychom k vám s Oldou zašli na kus řeči?“

„Jen přijďte“ pozvala je Gerta „zrovna jsem upekla brusinkový koláč.“

Kávu ani koláč od Gerty neodmítli, ale hned vybalili to, proč přišli. Myšlenka zaujala i Alfréda. „Někdy ty nejspinavější věci mohou vědět i lidé, se kterými nemají strany oficiálně nic společného. Zločinci a povaleči, kteří jsou v kriminále jako doma. Určitě ne všichni, ale někteří by mohli povídat ...“

„Jestli chcete, aby se ty správné informace dostaly mezi lidi, tak si kupte nějakou soukromou televizní stanici a noviny, které mají hodně navštěvované internetové stránky. Škoda, že už nežije Kurt. Ten uměl napsat krásnou televizní hru, kterou předal divákovi informace v daleko stravitelnější formě než denní zpravodajství.“ Gerta potají zamáčkla slzičku, ale pak se usmála. „S tím televizním zpravodajstvím a dalšími prostředky, jak usměrnit veřejné mínění, vám samozřejmě pomůžu, jak budu moci.“

Téma ochrany proti služebníkům a vyznavačům ďáblů probírali i po návratu na Oázu. Kryštof na celý plán hleděl prakticky. „Moji bývalí kolegové se po zničení ďáblů většinou vrátili na zem a pracují v nějakých novinách, někteří se uchytili i v zahraničí. Určitě by se pro dobrou věc dali získat. Navíc ty choulostivé zprávy by mohly zvýšit náklad jejich deníků. V téhle věci vám ale moc neprospěje nějaký český deník nebo časopis.“

Chtělo by to získat něco na úrovni Washington Post nebo Daily Mirror. To ale nebude jednoduché.“

„A nechtěli byste získat Playboy, když chcete svlékat politiky donaha?“ zeptala se Jarča. Všichni se uškíbli. „Tyhle postavy by asi náklad časopisu nezvýšily“.

„Takže nejdříve se vydáme na průzkum vědomí novinářů, abychom zjistili, které noviny by bylo možno koupit.“ uzavřel debatu Olda.

Yazatap zhodnotila situaci: „Pepek a Vítek teď budou podporovat sůvičky a nebudou mít moc času na nějaké další aktivity. Mariuk tam snad už nebudou moc potřebovat. Když bude třeba, pomůžou jim holky Krolikowských. Xapho a Jarča se starají o rekreanty a návštěvníky. Možná budou mít někdy trochu času, ale moc jim ho nezbývá. Zato mají už hodně zkušeností a mohly by nám občas poradit. Hedvika se pečlivě stará o děti. Už jsou starší a snad to sama zvládne. Občas by se tam měl objevit nějaký tatínek. Salgiel má plno starostí se školou a nemocnicí. Takže na průzkum zbývám já, Olda, Mariuk, Ramiel, Máňa a Soňa. Přeměníme se v duchy a rozlétneme se do světa. Informace, které získáme, bychom měli předávat Kryštofovi, který bude operativně řídit další postup a zadávat úkoly.“

Kryštof byl potěšen svojí rolí koordinátora. Kromě rodiny Horákovy měl ještě několik kontaktů na Zemi, které sice mohl telepaticky oslovovat, ale odpovídat mu mohli jen přes Adélku, která s nimi komunikovala na Zemi telefonem.

Průzkum ve vědomí novinářů ukázal, že v jejich práci jsou i nadále omezováni, i když ne tolik, jako když všechny noviny nepřímou řídili ďáblové. Všechny noviny podléhaly vlivu politických stran a byly proto podřízeny ve větší nebo menší míře cenzuře a direktivám, co uveřejnit a co ne. Zavedené listy byly

zajištěny svými sponzory (často homunkuly), takže přechodné zvýšení nebo snížení nákladu nebylo hlavní motivací redakce, ani akcionářů. Ukázalo se, že vlivné noviny nebudou k mání a ty s malým nákladem nestálo za to kupovat.

Proto se rozhodli založit až ve vhodnou chvíli internetové noviny, kterým udělají nárazově bombastickou reklamu. Také televizní stanici založí až ve vhodnou chvíli dohodou se společnostmi spravující družicové kanály.

Blamáž

„Točí se tady kolem nás hezký kluk. Možná by se chtěl přiznít na Oázu a rád by se tam s námi podíval“ sdělovala Xapho Eliel, jedna z tefirek, které pracovaly v americké nemocnici v Orlandu.

„Tak až doděláme zájemce o rekreaci na Andělském světě, já se na něj přijdu podívat. To víš, bez psychologického vyšetření k nám nikoho nepustíme. Jsme zrovna teď v Americe, tak bych mohla dorazit v úterý navečer. Domluvíte schůzku?“

„Zeptám se, jestli má čas. On má o Oázu velký zájem. Ptal se nás, jak tam žijeme, jak se živíme a jaký je tam společenský život. Dám ti zítra vědět.“

Byl to vlastně první případ, kdy se ošetřovatelky na Zemi seznámily s někým, kdo by je chtěl následovat na Oázu a vzít si tam celou rodinu. Ludvík a Ruda by si Rimé a Lopé vzali hned, ale na Zemi, pěkně 1:1. Xapho se o tom radila s ostatními členy rodiny.

„Pořádně ho proklepni“ radil Pepek. „Jestli jsou jeho úmysly čisté, byl by to příklad, který potáhne. Může se za tím ale skrývat něco jiného.“

V úterý k večeru zaklepal Xapho na dveře bytu, který si obě tefirky v Orlandu pronajaly. Už ji tam očekával pohledný muž ve věku tak třiceti let. Představil se jako Jim. Dobře se s oběma tefirkami bavil. Xapho si nechala uvařit čaj a už při čekání začala zájemce o život na Oáze testovat. Zjistila, že je uturge a že si myslí, že z něho při psychologickém vyšetření nic nevytáhne. Snažil se myslet jen na zábavu s Tefirkami, ale nedokázal úplně překonat obavy z nadcházejícího vyšetření. Spadl mu kámen ze srdce, když zjistil, že vyšetření povede mladá holka, podobná

těm, s nimiž se seznámil. Asi by do Xapho neřekl, že už je pět let vdaná a že je už dvojctihodnou matkou.

Při čaji si příjemně povídali a jak se mladý muž uvolňoval, začal přemýšlet i o jiných věcech než o sblížení s krásnými dívkami, kterými bezpochyby tefirky jsou. V jeho myšlenkách začaly bloudit úvahy o tom, že tento vztah hodlá využít k prozkoumání slabých míst Oázy, zejména mu tanulo namysli přeprogramování robocenter, o nichž mu Eliel a její kamarádka vyprávěly. Xapho zjistila, že ten zájemce je expertem v programování a že je členem spolku s agresivním zaměřením.

Vlastní procedura psychologického vyšetření by už mohla být pro Xapho jen nutnou formalitou, aby se ten pán nedomníval, že si ho sem pozvaly jen tak. Xapho ale pokračovala ve čtení myšlenek a kladla mu takové otázky které v jeho mysli vyvolaly vzpomínky na jeho kumpány, i data a místa schůzek toho militantního spolku. Když se loučili, měla ho přečteného a znala stinné stránky jeho zájmu o seznámení s rodinou tefirek. Neřekla mu však, že ho na Oázu nepustí. „Musíme to promyslet. Měli bychom se podívat pořádně, kde jsou kořeny jeho poslání“ sdělila ostatním Horákům.

Při večerním telepatickém spojení se dohodli, že se Ramiel vypraví jako duch na schůzku toho povedeného spolku, a zjistí, odkud vítr vane. Zsvětli také Kryštofa a požádali ho, aby něco zjistil o tom spolku, který se tak snaží Oáze vlézt pod kůži. Ten kontaktoval svoje kolegy v Americe a snažil se zjistit informace z druhé strany.

Ramiel si nezapomněla vzít s sebou indikátor označených homunkulů. Horákovi najisto předpokládali, že se tam nějaký objeví.

Ramiel vnikla do dobře střežené místnosti stěnou a usadila se na konzoli, která nesla rudé plátno, které tvořilo důstojné pozadí

předsednického stolu. Do místnosti vcházel většinou muži, i když i pár žen se mezi nimi našlo. Sedali na stoličky a potichu se mezi sebou bavili. Ramiel se mezi ně snesla a poslouchala, o čem se baví. Většinou vzpomínali na nepořádky světa a těšili se, že jejich spolek by v tom mohl udělat pořádek. Ramiel se musela usmívat nad jejich prostoduchostí. Je pravda, že ovládnout dav nemusí být těžké.

Najednou se všichni podívali ke dveřím, kterými vcházel solidně vypadající muž v tmavém obleku. Ramiel svítil jasnou červenou barvou. „Aha, tak jsme doma. Homunkulům se stýská po pořádku, který na zemi drželi ďáblové.“ Předala své dojmy ostatním Horákům, kteří nebyli vůbec překvapeni. Přitočila se k homunkulovi, který usedl za předsednický stůl a začal vykládat něco o potřebě pevného řádu a spravedlnosti ve světě. Členové spolku mu horlivě přikyvovali. V jeho hlavě četla Ramiel ale něco docela jiného.

„Sešla se tady docela slušná společnost prostáčků, kterým bude lehké pověsit bulíky na nos. Někteří z nich jsou docela vzdělaní a mohli by působit i na významných místech. Třeba ten programátor – mohl by udělat slušnou paseku v tom pitomém světě Oázy. Oni dosud vězní mého pána a tisíc dalších ďáblů v Sibérii. Škoda, že ten pokus se slýribem jim nevyšel. Ale my už najdeme cestu, jak je odtud dostat. A pak tu bude jinačí pořádek. Už nikdy se ďáblové nenechají vylákat na společné setkání, kde by je někdo mohl odpravit, jako ten zrádce Ariel. Nevím, jak ho někdo mohl takhle předělat. Všechny své homunkuly pak rozpustil a nedal jim žádné další úkoly.“

„Tak vida, jaké ambice má tenhle spolek“ pomyslela si Ramiel. „O tom ti ´prostáčkové´ asi nemají ani páru. Musíme si na ně dát pozor.“ Pozorně si prohlédla tváře všech přítomných, aby je mohla předat ostatním vyzvědačům.

„Tenhle spolek asi nebude jediný, který má podobné cíle. Jestlipak o tom něco ten předseda ví?“ a Ramiel se znovu zahloubala do myšlenek, které mu procházely hlavou, zatím co mluvil o spravedlnosti a pořádku.

„V sobotu se zase sejdem v Dallasu. Tam není tolik čmucharů a mezi místními autoritami je několik našich lidí. Až pronikneme na Oázu, musíme se zmocnit hlavně ovladačů těch jejich konvertorů, nebo toho slýribu, jak tomu říkají. Pak už bude cesta pro naše pány volná a oni už si s nimi poradí.“

K projevu předsedy nikdo nediskutoval. Schůze byla zakončena dlouho trvajícím potleskem, do něhož se ozývaly nadšené výkřiky, jako „skončíme s těmi sraby“, „jenom v pořádku budeme šťastně žít“ a podobně. Pan předseda pak vyšel z místnosti a nastoupil do luxusního automobilu. Ramiel si vzpomněla, jak Wirael s Adélkou takhle prohodily d'ábla Ahrimana do Bažin smutku. „Na to je ještě moc brzo.“ Povzdychla si.

Do Dallasu se s Ramiel vypravil Olda, samozřejmě také v podobě ducha. Zjistili, že spolků jako ten v Orlandu je v Americe víc. Všichni jejich mluvčí byli označení homunkulové. Jejich cílem nebylo založit velkou politickou stranu a soupeřit o hlasy voličů. Chtěli naopak vytvořit akční skupiny lidí, kteří by vyšli do boje proti Oáze pod společným, ale veřejně neproklamovaným velením. Lidé, kteří patřili k těmto skupinám, nevěděli, že konečným cílem je návrat d'áblů na Zem. Jejich vůdčí homunkulové je přesvědčovali, že nepořádky na Zem přinášejí tvorové z jiných světů. Proklamovaným cílem bylo upevnit orgány místních samospráv i státní správy, s cílem nastolit vládu pevné ruky, a zavést tak pořádek do procesů, které byly nestabilní díky protichůdným náladám a zájmům ve společnosti. Byla to tedy bezpochyby fašistická ideologie, která

ovšem směřovala k předání moci dáblům. Tohle však lidem, kteří se k takovým skupinám hlásili, nikdo neříkal.

„Chtělo by to ty homunkuly, kteří to organizují, obrazně vysvléct donaha. Odhalit jejich skutečné cíle, ale tak, aby to nikdo nemohl zpochybnit jako pomluvy. Alespoň v některých skupinách přivést ty homunkuly k úplnému přiznání jejich cílů. Aby ti 'prostáccí' naráz prohlédli a obrátili svůj hněv proti těm, co je tak nehorázně balamutili.“ Na tom se shodli všichni Horákoví, ale i ostatní obyvatelé Oázy, které seznámili s tímto problémem při veřejné diskusi.

„Nejúčinnější by bylo, kdyby pozvali na schůzku takové skupiny nějaký renomovaný sdělovací prostředek a tam obhajovali svoje postoje“ navrhl Pepek.

„Ty jsi spadl z jahody na znak“ ozvala se Jarča. „Každý z těch homunkulů ví, že musí pracovat v rámci uzavřené skupiny lidí, mezi které nechodí žádná opozice obeznámená se skutečnou situací. Nikdo z nich nepozve nikoho, kdo by byl schopen kvalifikovaně oponovat, natož tohle utkání vysílat do světoznámého sdělovacího prostředku.“

„No, kdyby někdo takového homunkula přiměl k tomu, aby pozval třeba CNN, tak já bych tam měl styky. Zním reportéra, který by na takového sólokapra rád přišel. On by ale nemohl být tím, který by pana předsedu svlékl donaha. To by musel udělat nějaký oponent z pléna.“

„Přestaňme si tady vyprávět pohádky. Oni ho na ten mítink nikdy nepozvou a násilím se tam nikdo vnutit nemůže“ bručela Soňa. „To by předseda musel být pod hodně tvrdým psychickým tlakem, přímo až mimo sebe.“

„Zním takové jedince, kteří dokážou přimět tyranosaura, aby jim nosil tašku se svačinou.“ Prohlásil Pepek.

Všem došlo, o kom to mluví. „Nechceš ty uspané problémy raději nechat spát?“

„Já bych řekl, že většina sůviček je teď spokojená. Mohou se stýkat se svými dřívějšími služebníky, kteří jim vycházejí vstříc i bez psychických šoků a týrání. My jim dodáme všechno, co potřebují, a jejich světa se ta prohraná válka prakticky nedotkla. Akorát že tam nedopustíme nástup nějakých generálů, kteří je vlastně svým spojeným psychickým tlakem také tyranizovali. Při vyhánění ještěrů ze světa Fedibajů se utvořila docela správná parta a budete se divit, někdy je s nimi i legrace.“

„A ty myslíš, že by se k takové akci propůjčili.“

„Propůjčili – nepropůjčili, myslím, že bych našel někoho, kdo by nám se zákrokem proti mystifikujícím lidem pomohl. Velmi dobře chápou, o co jde, z vlastní zkušenosti.“

Tohle byla opravdu průlomová myšlenka. Že se kdysi dohodli, že psychické útoky nebudou používat? Když ale druhá strana vlastně psychicky útočí na jedince neznalé skutečného stavu věcí, nezbude než oponovat podobnou zbraní. Je pravda, že žádný z Učedníků by nedokázal někoho psychicky ovlivňovat tak dlouho, jak by bylo pro provedení naznačeného úkolu potřeba. Ale Hyriome to dokážou. A jestli se najde někdo, kdo se k tomu propůjčí ...

Tahle myšlenka se líbila i Otovi. „Uvidíte, že když se to šikovně udělá, sledovanost pořadu převyší i sledovanost reklam na Coca Colu.“

Při vyhánění dinosaurů ze světa Fedibajů navázali Pepek a Víťa několik osobních kontaktů se sůvičkami. Společný zájem je natolik sblížil, že spolu strávili několik večerů a vyprávěli si o tom, jak to na jejich světech chodí, jaké mají radosti i starosti. Ukázalo se, že sice každý umí něco jiného, ale mentalita není tak propastně odlišná, aby nenašli nějaké společné zájmy. Jednou

dokonce Pepa s Vítkem potají vzali několik nově nabytých přátel na Oázu, aby jim ukázali, jak to tam vypadá. Takže teď věděli, na koho se obrátit s prosbou o spolupráci. Rapyz a Sylia to klukům slíbili a byli sami zvědaví, co se z toho vyvine.

Horákovi dospěli k názoru, že by nebylo dobré, aby toto odhalení někdo spojoval s tefirkami, které sloužily jako ošetřovatelky v Orlandu. Z homunkulů, kteří se sešli v Dallasu, vybrali proto toho, který shromáždil skupinu příznivců v New Yorku. Pikantní bylo, že byl homunkulem Baal-Zeba, takže se mimoděk dozvěděl i řadu věcí, o kterých homunkulové ostatních dáblů neměli tušení. Určitě je nikomu nechtěl prozradit, ale pod psychickým tlakem by z něho mohlo něco vypadnout.

Skupina v New Yorku byla poměrně početná a ti, kdo na schůze chodili, se navzájem všichni neznali. Scházeli se každý týden a měnili místa schůzek, aby nedali místním demokratům možnost něco proti nim podniknout. Proto nebyl problém, aby se mezi ně Olda a Vítek vmísili. Účastnili se nejdříve dvou mítinků, aniž se tam projeví. Cílem bylo vytvořit si mezi zúčastněnými pár známostí, aby v kritickém okamžiku nikdo neřekl, že jsou to provokatéři. Tvářili se, že jsou společnou myšlenkou nadšeni, ale občas vznášeli k ostatním ve skupině nějaké otázky, na které nikdo neznal odpověď. Všichni ale byli přesvědčeni, že jejich předsedající by je hradě zodpověděl, kdyby je někdo na schůzi položil.

Kryštof šel po nitkách svých kontaktů, až našel redaktora CNN, který byl ochoten takovou reportáž natočit. Aby účastníci schůze nebyli trémováni mohutnými televizními kamerami, dohodli se, že Olda i Pepek si vezmou tefirské záznamové zařízení instalované do čepic s nehem do čela, které na shromážděních běžně nosili někteří muži. Reportér tak bude mít jen zápisník, jako že pořizuje reportáž pro noviny. Cílem je však

pořídít zvukový i obrazový záznam v kvalitě požadované pro celostátní televizní stanici. To tefirská záznamová zařízení splňovala.

Reportáž nemůže být vysílána on-line, ale budou ji muset sestříhat a dát do vysílání dříve, než se homunkulus vymaní z psychického působení sůviček. Jinak by hrozilo, že svoje vystoupení neguje dříve, než přijde do vysílání, a zabrání tak jejímu vysílání vůbec.

Přítomnost sůviček na shromáždění by určitě vzbudila nežádoucí pozornost. Proto se dohodli, že Rapyz a Sylia budou přítomni jako duchové, stejně jako Mariuk a Xapho, které budou také pořizovat záznam tefirským záznamovým zařízením. Vyzkoušeli si, že na psychické působení sůviček nebude mít duchovitá podoba vliv. Sůvičky z toho měly nejdřív strach, ale když si to vyzkoušely, tak byly touto možností nadšeny. Praktickou zkoušku psychického ovládní provedly na Ramiel. Ani její Idarchon ji proti soustředěnému psychickému působení sůviček neuchránil. Zajímavé bylo, že si sice pamatovala na vše, co pod psychickým ovlivněním dělala, ale za živého boha si nemohla vzpomenout, proč to dělala. To právě byla specialita sůviček a když se potom Ramiel divila, všichni se tomu od srdce zasmáli.

Zbývalo jen vymyslet, jaké otázky předsedajícímu homunkulovi položit, aby jeho odpovědi odhalily skutečné cíle tohoto hnutí. Museli mít na paměti, že příliš tvrdé otázky by mohly naopak obrátit sympatie k homunkulovi. Proto se dohodli, že rozhovoru zahájí reportér otázkami, jak toto hnutí vzniklo, kolik lidí je v něm zapojeno a kde všude působí. To bude působit dojmem, že se odpovídající pyšní vlivem, který hnutí už má. Horákovi věděli, že za normální situace tohle homunkulové tají, ale bude to vypadat docela přirozeně. Pak by měly přijít otázky,

jak hodlají svoje cíle prosadit, a nakonec, jaké jsou skutečné cíle hnutí a koho hodlají postavit do čela vlády, která ten kýžený pořádek zavede.

Shromáždění bylo tentokrát svoláno do amfiteátru zábavního parku na Long Islandu. Kapacita pěti set sedadel byla téměř vyčerpaná. Sůvičky si vzaly pana předsedu do péče již od rána, a tak když za ním přišel reportér CNN, že by mu rád na shromáždění položil pár dotazů k jejich hnutí a jeho programu, nabídku přijal. Mariuk a Xapho samozřejmě i tento rozhovor natáčely, aby pak nevznikly pochybnosti o legálnosti vstupu CNN na shromáždění.

Shromáždění příznivci hnutí byli překvapeni, že se o jejich hnutí zajímá CNN. Někteří byli trochu zneklidněni, obávali se, aby někdo z jejich přítomnosti nevyvodil nějaké postihy. Když ale nikde neviděli žádné kamery, které by zaznamenaly, kdo se shromáždění zúčastnil, uklidnili se. Tefirská záznamová zařízení byla nenápadná. Ostatně cílem nebylo zdiskreditovat přítomné, ale zdiskreditovat hnutí jako takové.

Na otázku, jak a proč hnutí vzniklo, se předseda rozhovořil o rostoucím počtu atentátů, neúčinné ochraně před hackery, nepřipravenosti čelit přírodním katastrofám a dalších tématech, která lidem znepříjemňují život. Hnutí iniciovala skupina svědomitých občanů, kteří vidí cesty k řešení těchto problémů.

Na otázku, jaké jsou to cesty, nedal předseda přímou odpověď, ale hovořil o tvrdém postupu vůči těm, kdo tyto problémy působí, o nutnosti očistit společnost o nekalé živly, a o spravedlnosti, kterou je třeba obnovit. Ota, který sledoval záznamy v přímém přenosu, si připomněl podobné kecy, které slýchal od pohlavárů Čtvrté Říše.

Pak se reportér zeptal, jakými prostředky by toho chtěli dosáhnout. To už musely sůvičky zesílit svůj tlak, aby

homunkulus vyjevil své skutečné myšlenky a neschovával se za nabubřelými, ale nic neříkajícími frázemi. A teď to začalo.

„Hodláme sledovat každého člověka, hodnotit jeho chování a při podezření z nespolečenské činnosti takové lidi včas separovat. Chceme vytvořit společenskou elitu, která bude mít právo rozhodovat o osudech lidí i celých národů.“

Na tohle prohlášení už začali reagovat přítomní a začali uvažovat, do jaké společnosti se to dostali. Nato vystoupil Olda s otázkou, zda pro takové činy mají dostatečně silné osobnosti.

„Takové osobnosti existují, ale v současnosti je anarchisté a nihilisté drží tam, kde nemohou uplatnit vliv své silné osobnosti. Naším cílem je tyto osobnosti osvobodit a postavit je do čela našeho hnutí.“

Vítek vznesl otázku, kde se ty osobnosti vzaly a jak si může být pan předseda jist jejich schopnostmi.

„Ty osobnosti již prokázaly své schopnosti a po mnoho set let vládly na zemi. Pak je prokletí anarchisté, vedení anděly, úskoky vylákali do míst, odkud se teď nemohou vrátit. Ale my je osvobodíme!“ rozkatil se předsedající homunkulus.

A to už se ozývaly otázky jako: „Kdo že vede ty anarchisty? Říkal jste andělé? Ale ty jsou přece pro nás přímo symbolem čistoty a spravedlnosti! A kdo jsou ty silné osobnosti, které tu vládly stovky let?“

Ozval se opět Olda: „Podle bible takovou schopnost mají jen ďáblové. Jsou to ty vaše silné osobnosti?“

Jeho hlas byl zesílen tak, aby to slyšeli všichni přítomní. Dav náhle ztichl. Tohle byla vážná obžaloba v zemi založené na víře v boha.

Homunkulus na to odpověděl: „Ano, ale oni jsou jediní, kdo dokážou naši společnost vyvést ze současného marasmu!“

To už bylo i na nejotrlejší přítomné moc. Všichni strnuli v úžasu, kdo se to pokouší jim vládnout. Nato se nad pódiem objevila Yazatap s andělskými křídly a zvolala:

„Ano, uvěznili jsme dábly, kteří na této zemi vládli tisíce let. Ale už nikdy nebudou lidem škodit. Už je nepustíme. A jestli se jejich dlouhověkým přísluhovačům po nich stýská, rádi je k nim pustíme, ať si to s nimi užijí. Za slib, že se dožijí tisíce let věku jim prodali duši.“

Nato se otevřela brána do sibérie a Yazatap tam homunkula prohodila. Pak brána zmizela a Yazatap se rozplynula do neviditelnosti.

I reportér CNN nemohl věřit svým očím. „Tohle musíme pustit ještě dnes do éteru! Máte to zaznamenané?“

Adélka, která reportéra doprovázela, přitakala. „Dokonce čtyřikrát. Hned vám to přetočíme na televizní formát a můžete stříhat.“

Shromáždění většinou usedli zpět na sedadla. Někteří začali plakat, jiní jen strnule hleděli před sebe. Jak mohli být tak důvěřiví? Jak snadno by je ten grázl zblbnul! A teď se zjevil anděl, aby jim sdělil pravdu boží! Když se postupně zvedli, většinou odešli do kostela a dlouho se tam modlili.

Povedlo se!

„To byl skvělý nápad, Yazatap“ pochválil ji Olda. „Ale proč jsi ho hodila do Sibérie?“

„Hodně mě naštvál. Když má ty ďábly tak rád, ať se tam s nimi pomazlí. Kromě toho to ale mělo i praktický důvod. Kdybychom ho nechali na Zemi a sůvičky by ho pustily ze svého vlivu, určitě by to dementoval a tvrdil by, že to nebyly jeho myšlenky, ale že mu to někdo vsugerovat. Celý příběh by asi pak šel do ztracena. Takhle ta pointa zůstane všem lidem v hlavě v nezkraslené podobě.“

„Ty jsi fakt skvělý taktik. Ten homunkulus se mi na Sibérii ale nelíbí. Pochybuji, že by ho nějaký ďábel u sebe ubytoval.“

„Vím, že jemu už tam nikdo nepomůže. Ale pro efekt to bylo perfektní. Odlétl do bílého pozadí – perfektní kontrast, na záznamu to bude dobře vidět.“

Olda se zasmál. „Musíme ještě poděkovat sůvičkám, že to tak skvěle zvládly. Pepku, kde jste?“

„Pozval jsem je ještě na návštěvu do Oázy. Přijďte sem, měli bychom celou akci zhodnotit.“

U Horáků se sešli také Ota s manželkami, Rapyz a Sylia. Hovořili všichni jen telepaticky, ale zato všesměrově. „Ten nápad vložit mu do úst jeho vlastní myšlenky nás napadl až když jsme zjistily, jak černé ty myšlenky jsou. Tohle bylo i pro nás dost náročné, ale povedlo se to.“ řekla Sylia. „Ale měli jste to krásně zrežirované. Ten výstup Yazatap byl výbornou pointou. Tohle hned tak nikdo, kdo to uvidí, nezapomene.“

„Kryštof už předal záznamy do redakce CNN a ti to dají jako významnou reportáž do večerního zpravodajství.“ informovala Ramiel.

„Byli jste fakt perfektní. Doufám, že to na nás zkoušet nebudete. Musím uznat, že tohle je opravdu silná zbraň. Vaši generálové asi takhle řídili Kentaury?“ ptal se Pepek.

„Obávám se, že tam to bylo o hodně tvrdší. Když se k tomu připočte přirozená divokost kentaurů, není pak utkání s nimi žádná legrace. Když se průběh bitvy na Firhoi obrátil, asi generálové dostali pořádný strach, když použili atomovou bombu.“

„Oni ji chtěli použít i na Bykyle, když jsme vaši armádu pobili. My jsme jim je ale předem vyřadili. Vlastně ta bitva trvala tak dlouho jen proto, že jsme s porážkou čekali až do chvíle, kdy všechny bomby byly vyřazeny.“

„Zmocnilo se jich úplné šílenství. To byl vlastně první krok k oslabení jejich psychické moci. Od vás byl skvělý tah s tím jídlem. Všichni jsme už měli pořádný hlad a rozlítlo nás, že generálové dostali spoustu jídla, ale ani je nenapadlo se s ostatními rozdělit.“

„Pro všechny to stejně bylo málo. Ale jak se cpali a dostali strach, že by o jídlo mohli přijít, hodně polevili v ostražitosti a vy jste je dostali. To jsme potřebovali docílit, aby z vaší armády už nešel strach.“

„Chápeme to, i když to, jak jste nás zavřeli a oddělili od našich sluhů, všechny Hyriome naštvalo. Pak ale zbyl jen strach, co bude dál. Báli jsme se, že nás všechny povraždíte. Příležitost jste k tomu měli. Všichni ale doufali, že k atomovým zbraním nesáhnete, protože byste náš svět ztratili i vy.“

Do debaty vstoupil Ota: „To by nás neodradilo. My totiž máme bomby účinné stejně jako atomovky, které ale nepůsobí žádnou radioaktivitu. My jsme ale nechtěli vraždit. Stačilo, že jsme vás zneškodnili.“

„Ocenili jsme, že po porážce generálů jste nás nenechali hladovět. V tu chvíli jsme začali věřit, že to pro nás nedopadne tak špatně. Přece byste nekrmili plánované mrtvolky.“

„Pro nás ideální by byl stav, kdy všechny blízké světy budou spolupracovat, a ne spolu válčit. Jen kentaury bych nechal tam, kde jsou. Jejich divokost by mohla snahy o porozumění narušovat.“

„Obávali jsme se také, že tefirové z Firhoi využijí situace a přijdou nám oplatit naši nevíтанou návštěvu.“

Delial Sarcha se usmála. „Představte si, že i na to Oázané mysleli. Jakmile jsme vás společně vyřídili na Bykyle, vyjednali s naší Poradní síní, že na vás nebudeme útočit a připojíme se později k jednání Oázy s vaším světem. Naši sem poslali tři pozorovatele, ale ti zjistili, že není třeba se znepokojoovat, a že Oázané řeší spor s minimálními oběťmi.“

Rapyz a Sylia vyvalily své soví oči. „Takže vy jste s mírem počítali už v okamžiku, kdy jste do konfliktu šli? A my jsme měli takový strach, kam až chcete zajít. To, že jste nás vyzvali, abychom pomohli očistit svět Fedibajů od dinosaurů, nás fakt překvapilo. Na druhé straně jsme došli k názoru, že spoluprací na tomhle úkolu nemůžeme nic pokazit.“

„No vidíte“, vstoupila do diskuse Salgiel „vydařené splnění společného úkolu nás sblížilo víc, než kdyby parlamentáři půl roku jednali.“

„Nejdřív nám ostatní Hyriome nadávaly, že kolaborujeme. Ale teď, když jste nám zase otevřeli světy mravenců a červů, všichni nás chválí, že to byl krok správným směrem. Musíme se přiznat, že na mravence používáme psychické ovlivnění. Nikdo jim tím ale už neublíží, vlastně tím jen řídíme jejich práci, bez které bychom se neobešly.“

„Jak jsem je poznal, tak na pokyny pro svoji práci spíš čekají. Takže když to nebude proti jejich vůli, psychické ovlivnění vám nebudeme zazlívát“ poznamenal Oida. „Jsme vám opravdu vděční, že jste nám pomohli tak elegantně vyřešit náš problém. I když to není celé řešení situace s homunkuly a dábly, určitě je to významný krok kupředu.“

Po odvysílání reportáže CNN se homunkulům rozpadly jejich militantní spolky. Zůstalo sice pár jedinců, kterým by dáblské zřízení nevadilo, ale ti většinou už měli nějaké oplétačky s policií, takže si na ně policie dávala pozor. Homunkulové se proto semkli a začali přemýšlet, jak dostat své pány ze Sibérie. Ti by se divili, že už tam žádní nejsou!

Potíž měli homunkulové hlavně v tom, že tefirky se slýribem na Zemi nepracovaly. Ošetřovatelky na Zemi dopravovaly Xapho nebo Jarča, někdy i ostatní členové rodiny Horáků. Horákovi však na Zemi nenocovali, ani nenavštěvovali podniky, kde by se jim dal podstrčit nějaký uspávací prostředek. Na Zemi nikdy nic nejedli ani nepili, pokud si to samy neuvažili.

Daší pokusy vyslat na Oázu někoho, kdo by se mohl nějak zmocnit slýribu, nebyly úspěšné. Nikdo z vyslaných záškodníků neprošel testem, i když zkoušeli poslat lidi různých mentalit, vzdělání i společenského postavení. Bylo jim to divné. Nakonec dospěli k logickému závěru, že testy nejsou jen psychotesty, ale že se vlastně jedná o sondáž vědomí. Od dalších takových pokusů proto upustili.

Naději vkládali do přepadení Xapho nebo Jarči. Ty si ale testy rozdělávaly tajně a nikdy nikdo nevěděl, kam která z nich půjde který den. Neobjednávaly se předem, ale zavolaly žadateli, když na něj přišla řada. Když se nemohl testu podrobit hned, zkoušely jiného žadatele. Takhle nedávaly nepřátelům příležitost připravit si přepadení předem. Přesto se několikrát stalo, že Jarča nebo

Xapho byly přepadeny. Pomohly si ale přimražením agresorů. Xapho sice jednou použila yvoro, takže násilník se po čase vzpamatoval, ale přimrazení bylo rychlejší, a tedy spolehlivější. Aspoň násilníci věděli, do čeho jdou.

Žadatel, který se měl podrobit zkoušce, pak už většinou neměl šanci, protože byl v kontaktu s násilníky, a to mu neprošlo. Homunkulové už také měli potíže sehnat potřebné násilníky, protože přimražené agresory už holky nerozmrazovaly, a to byl jistý konec. Přesto Jarča i Xapho musely být při testech ve střehu, a testy provádět tak, aby měly stále na očích všechna okna i dveře místnosti. Pro test vyžadovaly vždy místnost s pevnými stěnami a jen jedním oknem. Homunkulům se žádnou z nich nepodařilo zastihnout v nedbalkách.

Ďábelská otázka

Reportáž ze shromáždění vysílala CNN několikrát. Ohlasy diváků byly bouřlivé. Záznam ve zkrácené formě oběhl celý svět.

„Snad to pomůže lidem otevřít oči. Je ale pravda, že homunkulové budou vymýšlet stále nové finty, jak zblbnout lidi a jak dostat zpátky na svět jejich pány.“ povzdechla si Hedvika při večerním telepatickém souznění. „I když víme, že by se homunkulům s ďábly nevedlo dobře, vrátila bych se k úsloví 'Kdo chce kam, pomozme mu tam'. I můra létá kolem lampy tak dlouho, dokud nevlétne do plamene. A když je kolem lampy stínítko, nedá pokoj, dokud si nenajde svoji cestu za záhubou. S homunkuly to bude zrovna tak.“

„Potíž je v tom, že oni nechtějí jít za svými pány“ přidala se Máňa. „Oni chtějí pracovat s lidmi, ale tak, aby celý svět byl zase ovládnán ďábly. A ty ďábly zase přivést na Zem. Tahle situace nemá jednorázové řešení. Znamená to pořád sledovat situaci na Zemi a kdykoli se vyskytne nějaký problém, reagovat na něj. A hlavně, zabránit tomu, aby se ďáblové na Zem dostali. Už sama existence ďáblů je pro nás trvalým nebezpečím.“

„A co existence nás, ďáblů?“ nadnesla otázku Mariuk. „A co existence Hyriome, ďáblů na Firhoi, a nakonec všech lidí. Každý má svoji představu o životě a občas se prostě stane, že se ty představy nepotkají, někdy i kolidují, a odtud už je jen krůček k nepřátelství. Vždyť boj o svůj život a rozmnožení svého rodu je základním přírodním zákonem. To, že se naučili lidé žít vedle sebe a nezabíjejí se na potkání, je jen důsledek toho, že poznali, že takhle mají lepší šanci se dále rozvíjet. Ale uvnitř společenství dále panuje boj o lepší postavení a výhodnější životní podmínky. I kdybychom všechny ďábly pozabíjeli, tenhle boj neustane. A uvědomte si, že těmi schopnostmi, kterými teď vládneme,

představujeme i my pro lidstvo nebezpečí. Nebezpečí nepoznané, ztlumené naším světovým názorem, ale pořád potenciálně ohrožujeme jedince s menšími schopnostmi. Nelze žít mimo realitu.“

Tak dlouhý projev od Mariuk už dlouho neslyšeli. A hlavně, byla to pravda. To, že teď ďáblové žijí v Sibérii jako šelmy v zoologické zahradě, neznamená, že ztratili svoje schopnosti ovládat lidi a zabít každého, kdo se jim protíví, pokud k tomu mají možnost. A jakmile pominou okolnosti, které je drží v zajetí (a ty pominou, protože budou žít déle než kdokoli z Horáků) vrátí se opět do své role predátorů. Nějakou cestu ze svého zajetí si najdou. A když ne, tak pochcípají hlady, protože jim Horákovi přestanou posílat kontejnery s jídlem. Ale je daleko pravděpodobnější, že někdo vytvoří potřebnou bránu ať už ukradeným slýbím, nebo konvertorem, který jim otevře cestu ven.

„Podívejme se do nedávné historie. I v Novém Německu bylo hodně lidí, kteří pokládali chobotnice za podřadné tvory a sebe za nadlidi. Je pravda, že pár těch nadlidí museli zabít, stejně jako muselo být zabito pár Hyriome, které představovaly tu neakceptovatelnou sílu. Ale ostatní přijaly novou životní doktrínu a pokud ji akceptují natrvalo, mohou v novém prostředí žít a dokonce vzkvétat.“ meditoval Olda.

„Jestli jsme přesvědčeni, že všichni ďáblové, které vězníme na Sibérii, představují to nesmiřitelné zlo, pak nám nezbyvá, než je všechny zabít, než to zlo opět prosákne do vnějšího světa. Než sáheme k tomuto krajnímu řešení, udělal bych ještě pokus, který nám řekne, jaká je pravda.“

„A jak si to představuješ?“ zeptala se Marijuk.

„Dneska jsou všichni ďáblové na tom stejně a vlastně s tím nemohou nic dělat. Nanejvýš se mohou zbláznit z neradostné

perspektivy, jako to udělala Cargino. Myslím ale, že tak černě to po důkladném uvážení ani nemohou vidět. Mohou jenom čekat, až jejich nepřátelé zemřou, což se určitě stane daleko dříve, než budou jejich dny sečteny. Zkusme je ale přesadit do jiných podmínek.“

Všichni se soustředili na Oldu, že dokonce přestali myslet na společný sex. Nevadí, to přijde, až se rozmotá to klubko, které drží Olda.

„Představme si, že ďáblům sdělíme, že je přestaneme zásobovat. To je samozřejmě vyděsí, protože za současných podmínek to znamená jistou smrt. V té chvíli jim ale nabídneme jiné řešení – přechod na jiný svět, kde se o sebe dokážou postarat, když budou chtít pracovat. A že by to dokázali, to jsme poznali z toho, jakou si na Sibérii postavili klubovnu i z jejich rukodělných prací. A že to těmi primitivními nástroji byla práce nemalá.“

„A kterýpak svět by jim chtěl nabídnout?“

„Vím o jednom, kde už nikdo nežije, a původní obyvatelé se tam už nechtějí vrátit. Fedibajové říkají, že by je tam všechno děsilo a že by raději zůstali s námi na Oáze. Na kolonizaci celého světa je jich stejně málo. Ještě bych se podíval, jestli tam nemůžeme někoho oživit, a pak to bude pole neorané. Dodal bych tam stroje, sazeničky a přístroj na lisování nafty a slíbil bych zásobování do té doby, než by jim mohlo něco vyrůst. Tak ještě jeden rok. Pak bych je tam tak na tři roky zavřel a po třech letech bychom se podívali, jestli žijí, a jestli jo, tak jakou mají organizaci společnosti. A hned se uvidí, kde jsou kořeny zla.“

„Myslíš, že se tam uživí?“

„To už je jejich problém. Nevím, proč bychom je do nekonečna živili. Je to úrodná země, jen zdevastovaná. Musí si

zvyknout na to, že už na ně nebude nikdo pracovat. Jestli se dokážou přizpůsobit, přežijí. Jinak – žádná škoda.“

Pepek s Oldou a Okem podnikli ještě několik výprav do světa Fedibajů. Bývalá obydlí však našli vesměs zničená a jen v jednom případě našli sklep, kde se ukryla celá rodina, jež pak zahynula hlady. Když je oživil, byli několik hodin mimo realitu, pak se ale připojili k Fedibajům, kteří osídlili jeden ostrov na Oáze. Ani oni se nechtěli vrátit do světa, kde prožili tolik hrůzy.

Dvacetčtyři Fedibajů dávalo jistou naději na zachování jejich druhu. S tefiry ani lidmi se však křížit nemohli, natož pak se sůvičkami. Salgiel dávala naději, že i při tak malé skupině by nemusela hrozit degenerace. Šlo o to, jestli Fedibajové budou mít zájem se množit. Do toho jim ale Oázané neměli co mluvit.

Plán na přesídlení ďáblů nabýval reálnějších rozměrů. Několika jejich zástupcům sdělili, že je na Sibérii přestanou zásobovat. Jediná jejich naděje je přesídlit se na jiný svět, kde si budou muset obživu vypěstovat sami. Oáza jim dodá stroje, osivo i sazenice a bude je tam ještě rok zásobovat potravinami. Pak budou mít jen to, co si vypěstují. Kdo zůstane v Sibérii, pravděpodobně zemře hlady.

Když vše připravili, jednoho dne otevřeli soustavu bran, která umožňovala přechod ze Sibérie do světa Fedibajů (od teď už světa ďáblů). Oznamili, že brána bude otevřena po tři dny, pokaždé jen dvě hodiny. Kdo neprojde, dává tím najevo, že zůstává v Sibérii a bere na vědomí, že mu tam nebude poskytována žádná péče.

Když uplynuly stanovené tři dny, konstatovali Oázané, že na Sibérii zůstali tři ďáblové, kteří se tam pravděpodobně rozhodli zemřít. Salgiel je tam navštívila jako duch, aby se přesvědčila, že příčinou toho, že zůstali, není nějaká nemoc nebo úraz. Všichni tři byli neteční, ale jinak zcela zdraví.

Oázané zablokovali všechny prostupy z nového světa ďáblů. Jak slíbili, ještě rok tam budou dodávat kontejnery s jídlem tak, jako dříve do Sibérie. Pak zásobování zastaví.

Stará láska nerezaví

Salgiel byla zvědavá, jaké pohnutky měli ďáblové k úděsné smrti hladem namísto nového života, i když by naruby převrátili vše, na co byli dosud zvyklí. Měli takový strach z té proměny? Rozhodla se vstoupit jim do vědomí a zjistit jejich skutečné pohnutky.

Myšlenky prvního ďábla kypěly nenávistí. Hlavně nenávistí ke Kanáncům, kteří uvrhli ďábly do žaláře na Sibérii a teď je nutí k tomu, aby se sami živili prací. „Měli jsme je všechny vyhubit, dokud byl čas. Pár atomových bomb, a bylo by po Kanáncích. My bychom to přežili v krytech, těch pár desítek let, než by radioaktivita klesla pod snesitelnou mez. Pak bychom si dovezli někoho poslušnějšího, třeba ty mrňousky z Pegsda. S těmi by nebyly takové potíže.“ Ďábel zařal pěsti, až se mu nehty zaryly do krve.

„Ty, co vypadali, že měli štěstí a zůstali na Zemi, zabili Kanánci jednou ranou v Jeruzalémě. Paradoxně jsme zůstali jen my, kteří jsme byli první na ráně. A teď nás ještě chtějí předělávat na takové hloupé ovce, jakými byli oni sami, dokud je nenavštívili andělé. Nemůžu pochopit, že jim na to všichni skočili. To radši pár týdnů trpět a zemřít hladem než se stát jedním z Kanánců. Jestli bude hlad nesnesitelný – nikdy jsem opravdový hlad nezažil – vezmu si ten velký kuchyňský nůž a podřežu si žíly.“

„Opravdu kovaný ďábel“ pomyslela si Salgiel. Tak ať si to užije. Přelétla do domku, kde zůstal druhý ďábel. Jeho myšlenky byly podobné, jen vymýšlel, jak to měl udělat ve chvíli, kdy ho Kanánci hodili do bažin. „Proč jsem nepoužil yvoro dřív, než mě zmrazili? Mohl jsem je pak hodit do našeho marsického světa a tam je krásně mučit, postupně jim loupat kůži, ponořit do rozpáleného oleje, dloubat oči, řezat gonády“

Salgiel se odpojila. „Tomu ta smrt hladem bude slušet. Měla bych mu ztupit všechny ostré nástroje, aby si ani ty žíly nemohl podřezat.“ Ani neměla moc chuti zpovídat třetího ďábla, který tu zůstal.

U třetího ďábla ale našla o dost jiné myšlenky.

„Stěhovat se jinam se stejnými syčáky, s jakými tady žil dosud? Proč? Moje láska je stejně mrtvá. Buď ji sestřelili Arjové, nebo zahynula v poslední pevnosti Baalů. Dneska už je to stejně jedno.“ A ďábel nechal hlavou běžet vzpomínky na nejhezčí část svého života.

„Na Kanánu jsme byli oba jako výzkumníci. Hayyoth byla jiná než ty ostatní tefirky, co s ní pracovaly. Všechny sice hluboce pohrdaly Kanánci, ale ty ostatní se hnaly jen za svým výzkumem, jak Kanáncům zkrátit život, jak do nich vložit co nejvíc nenávisti a agresivity a podobně. Hayyoth ale přemýšlela také o tom, proč je tolik nenávisti a agresivity v nás. Svěřila se mi, že pátrá v našich genech, kde se tyto vlastnosti skrývají. Miloval jsem ji. Tu noc, kdy jsme se spojili, jsem poznal, co je opravdové štěstí. A ona mi pak řekla, že už nebude pátrat. Poznala, že to není v genech. Láska z ní tu nenávist sejmula.“

Ďábel se obrátil na druhý bok, ale oči neotevřel. „Při sexu jsem musel dávat pozor, za omezení bojeschopnosti by nás oba bez milosti popravili. Stejně to na ní ale poznali. Jak celá rozkvetla a byla šťastná, to nešlo přehlédnout. Poslali ji na průzkum vědomí. Pak ji poslali k bojovým jednotkám a mě na dalekou vartu na tichomořské ostrovy. Stal jsem se tam náčelníkem kmene lidojedů. Vyžíval jsem se v tom, když zajatce mučili. Jedl jsem dokonce jejich maso. Byl to jen bezmocný vztek a nenávist ke všemu, co mi ji připomínalo, hlavně ti pitomí Kanánci.“

„Pak přišli bílí Kanánci a lidojedy pobili nebo zotročili. Mstil jsem se jim tak, že jsem na ně posílal ty nejhorší nemoci. Lepru, cholera, tyfus ... vše marno, přicházeli další a další. Nakonec jsem pochopil, že nejméně bolesti a utrpení si působí Kanánci kvůli penězům. Tak jsem se stal ředitelem banky a dusil jsem Kanánce nedostatkem peněz, nebo naopak nadměrou peněz, která je hnala do nesmyslných dobrodružství, kde jsem měl moc nad jejich životem či smrtí.“

Teď ďábel otočil oči ke stropu a bloumal v myšlenkách s otevřenými očima. „Nevím, kdo si na mě vzpomněl a pozval mě do Evropy. Stovky let jsem neviděl žádného ďábla, a tak jsem se tam docela těšil. Když jsem ale položil aktovku a mával na taxíka, aktovka se najednou sama rozletěla pryč. Rozeběhl jsem se za ní. Najednou se přede mnou objevil bílý ovál, do kterého jsem vběhl, a lup, už jsem se ráchal v bahně. Když jsem viděl, že se nade mnou vznášejí dvě ďáblice, volal jsem, aby mě vytáhly. Nevím, jak to udělaly. Ani se mě nedotkly a já letěl, až na nějaký ostrůvek, kde byly i další ďáblice. Stouply si kolem mě a začaly se blbě vyptávat, jako co jsem na Zemi dělal, kolik jsem zabil Kanánců a jestli toho lituji. Jasně že jsem nelitoval. Měl jsem vztek, že jsem celý od bahna a ony se mě ptají na takové blbosti. Pak se mi ještě hrabaly ve vědomí – nevím vůbec jak to dělaly – a nakonec zase lup, a už jsem se válel ve sněhu. Vedle mě se objevila ta maringotka, kde jsem se mohl aspoň umýt a ohrát. Pak jsem se ale dozvěděl, že to je konečná stanice.“

Ďábel si zhluboka povzdechl. „Za ty roky, co jsem tady, mi celý můj život mnohokrát procházel hlavou. Postupně ale bledly všechny vzpomínky až na jedinou. Hayyoth. Naše láska, to bylo to jediné, co v mém životě za něco stálo. Pořád ji miluji, i když její tělo už je asi prachem, který rozválí vítr. Ta vzpomínka je pořád živá, jako před půl druhá tisíce lety. A pochopil jsem, že

všechno ostatní bylo špatně. Sám před sebou jsem se styděl. Kolik lásky jsem asi zničil, i když to byla jen láska pitomých Kanánců. Proč jsem je tak nenáviděl? Oni mi přece moji lásku nevzali! A jak všechno odešlo a zůstala mi jen láska, zmizela i nenávist. Měl jsem tehdy bojovat o svou lásku, a ne se mstít na nevinných. Ale nic z toho se už nedá vrátit. Nemám chuť dále žít s těmi mrzouty a vzteklouny, kteří mají dnes jediný cit – pomstu. A možná, že právě mezi nimi jsou ti, kteří nás s Hayyoth rozdělili. Těm, kdo by si moji pomstu zasloužili, už se nepomstím.“

Salgiel ten příběh dojal, a i když to neměla původně v úmyslu, vstoupila do jeho vědomí otázkou:

„A dnes bys za svoji lásku bojoval?“

Ďábel sebou trhnul a pak nahlas zvolal: „Bojoval, ano, dal bych za ní život.“

Pak se usedavě rozplakal.

Salgiel si najednou vzpomněla: „Hayyoth – není to náhodou ta Hayyoth, se kterou se potkali na Pegsda? No, to by byla ale náhoda.“

Vrátila se na Oázu a Hayyoth vyhledala. Z její rodiny dvě tefirky odešly na Zem jako ošetřovatelky, takže na pět dětí zůstaly jen dvě. Ale nestěžovaly si. Holky už odrůstaly a spíš měly zájem, jak se co nejdřív dostat do zdravotní školy nebo na rekreaci v Andělském světě. Na stárnoucí tefirky pomalu začala doléhat předtucha osamělosti.

Salgiel se rozhodla zajít k nim do rodiny. Popíjely čaj a Salgiel tak mezi řečí prohodila: „Je zajímavé, že jsi vlastně jediná Hayyoth, kterou znám. Znávala jsem ještě jednu, ale ta zahynula v Jeruzalémě. Bylo mi těch dvou holek strašně líto. Taková mláďata a bomba je rozprášila na molekuly.“

„Litoval je každý. Ale válka na Geheně byla strašnější. Tam takových holek zahynuly miliony“ smutně dodala Hayyoth.

Salgiel se nechtěla Hayyoth hrabat ve vědomí a zeptala se jí přímo: „Zajímalo by mě, co jsi dělala před tím, než jsi se stala pilotkou. Byla jsi někdy na Zemi?“

Hayyoth se chvíli dívala do prázdna, pak si vzdychla a přitakala. „Na Zemi jsem strávila deset let svého života. Dělala jsem ve výzkumu, podobně jako Yazatap. Já tam ale byla později, potkat jsme se tam nemohly.“

„A za deset let tě poslali zpátky? To nějak brzo, ne?“

„Měla jsem kázeňský přestupek. Zamilovala jsem se. Bohužel, bylo to na mě poznat. Ne, že bych byla těhotná – to on si dával pozor – ale byla jsem tak šťastná, že to na mě vedoucí výzkumu poznala. Poslala mě na průzkum vědomí a tam to prasklo. Mě přeložili k bojovým jednotkám a jeho poslali, jak Kanánci říkají, bůh ví kam. Nikdy jsem se to nedozvěděla. Nějakou stovku let jsem byla výsadkářkou. Naštěstí byl dlouho mír, tak jsem to přežila. Pak se zase začalo bojovat. Potřebovali víc pilotek a já jsem prošla testem. Pak jsem půl tisíciletí měla štěstí, ale skončila jsem – ty víš jak. Vlastně to ale bylo štěstí, jinak by se stará bába, jako já, sem, s dětmi nikdy nedostala, a já bych skončila v kotli atomového výbuchu. Jak jsem byla tenkrát na Pegsda hloupá! Pamatuješ?“

„No chvíli to trvalo, než jsi se rozkoukala, ale docela rychle tě to přešlo. Ale pilotovat jsi nezapomněla, ten zásah ve světě červů byl mistrovský. O děti jsi se tady starala vzorně, měly krásné dětství a jsou slušně vychované. Ale o nějakého tatínka pro ně jste se nikdy nesnažily?“

„Možná ty mladší holky, ale my dvě se na to cítíme už staré. Svoje dábly už jsme obě oplakaly, a druhé takové už nenajdeme. Já jsem svého ztratila na Zemi, a tady Laya toho svého oplakala, když ho sestřelili. Ale ne tak jako nás. Trosky jejich vimaanu ještě někde na Geheně leží.“

„Takže láska na celý život?“

„Kanánci tomu tak říkají.“

„A co bys dělala, kdyby se ten tvůj najednou objevil?“

Hayyoth sebou trhla a zamračila se. „Nedělej si ze mě legraci. Myslíš jako mastný flek na troskách vimaanu, nebo jako popel z Jeruzalémské pevnosti?“ bylo vidět, že má pláč na krajíčku.

„Víš přece, že někteří naši chlapi ještě žijí.“

„Myslíš ty v gay klubu?“

„No ty určitě ne. Ale ti, co je hodili do Sibérie také ještě žijí.“

Hayyoth se podívala Salgiel pátravě do očí. „A co ty o tom víš? Já akorát vím, že tam nějakou holku zabili, aby jí ukradli slýrib. To by můj Barnabáš určitě neudělal. Kolik jich v té Sibérii vůbec je?“

„Teď už jenom tři. Ostatní odešli začít nový život ve světě, který býval Fedibajů, než je Hyriome vyhubili. Teď se tam ďáblové budou muset postarat o sebe sami.“

„A co ti tři, co zůstali v Sibérii?“

„Zůstali tam proto, že chtějí umřít.“

„Prosím tě proč?“

„Dva z nich proto, že jsou tak plni nenávisti, že by se nedokázali smířit s novými poměry na novém světě. A ten třetí z nešťastné lásky. Rozleželo se mu v hlavě, že vlastně všechno, co dělal, bylo špatně, kromě lásky k nějaké Hayyoth, kterou mu vzali tak před jeden a půl tisícem let.“

Hayyoth sebou praštila na židli a lapala po dechu. Laya k ní přiskočila a pozorovala, jestli ještě dýchá. „Teda děvenko, jestli je to sranda, tak to je hodně blbá sranda. Nevymýšlíš si to?“

„Nevymýšlím, přišla jsem rovnou odtamtud.“

Pak se Salgiel obrátila na Hayyoth: „Mluvím naprosto vážně. Chtěla bys se podívat, jestli je to ten tvůj Barnabáš?“

Hayyoth, stále ještě jako omráčená, pomalu otočila hlavu k Salgiel. Pak přikývla a rozplakala se.

„Nemůžu tě tam vzít hmotnou. Ti ostatní dva by ti mohli ublížit. Jestli ho chceš vidět, tak se proměníme v duchy a já tě tam vezmu. Jestli ho poznáš, můžeš k němu mluvit telepatíí, to jde i mezi duchem a hmotným ďáblem. On ti může odpovídat nahlas. Jestli ho poznáš a jestli projde psychotestem, můžeme ho pak vzít sem, na Oázu. Byl by to první z pozemských ďáblů, který by žil s námi, ale asi byste si to zasloužili, kdyby to byl opravdu ten tvůj.“

Hayyoth pomalu vstala, Laya ji ještě musela podpírat. „Utři si slzy, tady máš kapesník. Nebreč a jdi se radši podívat, jestli je to on.“

Hayyoth se vzchopila a udělala pár kroků k Salgiel. Pevně jí stiskla ruku a řekla jen: „Tak jdeme.“

Salgiel udělala dvojitou bránu a provedla jí Hayyoth. Pak se ještě trochu zviditelnila pro Layu, která jen řekla: „tak hodně štěstí.“

Salgiel si pamatovala to správné místo a doletěli na něj ještě v Oáze. Pak otevřela rychle po sobě brány až do Siberie. Octly se přímo u domku, kde bydlel zamilovaný ďábel. Prošly stěnou dovnitř. Ďábel už neležel, ale nervózně přecházel v malé místnosti. Čtyři kroky sem, čtyři kroky tam. Salgiel četla zmatek v jeho myšlenkách:

„To se řekne – bojuj za svoji lásku. Když je ale láska dávno v říši zemřelých, jak o ni mám bojovat. Snad se tam spolu setkáme.“ Šel do kuchyňky a vytáhl ostrý nůž.

„Proboha, Barnabáši, co chceš dělat?“ zašeptala telepaticky Hayyoth. Barnabáš strnul. „Mám asi halucinace.“

„Barnabáši, to jsem já, tvoje Hayyoth, promluv na mě.“

„Hayyoth! Ty´s pro mě přišla z říše stínů? Hned půjdu za tebou“

„Ne! Já jsem živá. Jsem teď ale napůl Kanánka. Ale pořád tě miluju. Máš mě ještě rád?“

„I kdyby tě proměnili třeba v opičku, budu tě stále milovat! Jak jsi mě tady našla?“

„To ne já, ale naše lazarnice, bylo jí divné, proč jste tady zůstali. Ona je také dáblice, ale umí číst myšlenky. A když jsi na mě myslel, tak mě sem zavedla jako ducha, abych si tě prohlédla. Podívej jsem to já! Jsem teď duchem, ale na našem světě budu zase hmotná.“

Salgiel při tom Hayyoth zviditelnila. Barnabáš se celý rozklepal. „Ale kde to je, ten váš svět?“

„Žijeme teď na Oáze.“

Barnabáš se zamračil „Ale tam jsou přece naši největší nepřátelé!“

„Jsou to Kanánci, kteří dostali od andělů nějaké dary. Některé z nich mám teď i já, jinak bych k tobě nemohla. A divíš se, že s vámi válčili, když jste jim na Zemi dělali tolik zlého?“

Barnabáš si vzdychl. „Já vím, hodně jsem tady přemýšlel o svém životě. Chtěl bych toho hodně vrátit zpátky, ale to nejde, čas plyne jenom jedním směrem. Oni mi to ale těžko odpustí.“

„To se pleteš. Vždyť my jsme nebyly lepší a odpustili nám. Jim jde o to, abychom už dále nikomu neškodili a vzali je jako rovnocenné partnery. Přijmeš to?“

Barnabáš se chvíli zamyslel. „S tebou to беру. Na ničem jiném mi nezáleží. Jestli se nebudou Kanánci na mě vyťahovat, tak já proti nim nic nemám. Už jsem si dávno vynadal za to, jak jsem s nimi zacházel na Zemi. Tady v Sibérii bylo moc času si to všechno rozmyslet.“

Zatím co Hayyoth a Barnabáš spolu mluvili, probírala se Salgiel jeho myšlenkami a shledala, že už tam není nenávist a že všechno co říká si také myslí.

„Tak se teda rozhodněte“ promluvila telepaticky Salgiel. „Chcete se vzít a žít spolu na Oáze bez nenávisti a pohrdání k ostatním myslícím tvorům?“

Znělo to, jako by je vlastně oddávala. Napadlo jí to, hned jak jim tu otázku telepaticky položila. Byla by to zvláštní svatba mezi duchem a živým ďáblem v cizím světě.

„Ano“ řekli oba, Hayyoth telepaticky a Barnabáš nahlas.

Ozvalo se bouchání na dveře. „Barnabáši, co se to tam děje? Slyšíme tady nějaké hlasy a vůbec se nám nelíbí, co říkají.“

Salgiel si uvědomila, že používají všesměrové telepatie.

„Honem“ nasměrovala tentokrát jen na Barnabáše. „Udělám bránu a dávej pozor, abys se do ní vešel celý.“ Pak se nasměrovala ještě na Hayyoth: „ty pojď taky, rychle.“ Otevřela brány až do Oázy a prošla rychle za nimi.

Byli nad mořem, a tak tefirky musely Barnabáše nadnášet až k nejbližšímu ostrůvku. Barnabáš se nestačil divit, když tam Salgiel otevřela dvojitou bránu a před ním stály najednou obě dáblice z masa a kostí. Barnabáš jen chvílku koukal na Hayyoth, ale pak ji objal a dali si polibek jako z amerického filmu. Salgiel mezi tím zavolala minibus, nasedli a dolétli k domku Horákových. Mezi tím všem dala vědět, koho přivedla. Všichni si přišli Barnabáše prohlédnout. Po chvilce rozpaků k němu vykročil Olda a podával mu ruku. „Tak vítěj, polepšený ďáble. Doufám, že ti mezi námi bude dobře.“

Barnabáš se v první chvíli naježil – co mu to ten Kanánek povídá. Ale pak se usmál, přijal nabízenou ruku a řekl „Dejž to pán bůh.“

Všichni se rozesmáli a přivítací ceremoniál tím skončil. Hayyoth pak zavedla Barnabáše do jejich domku.

O několik dní později navštívila Hayyoth Salgiel. Celá jako by rozkvetla. Pryč byla maska stárnoucí dáblice smířené s klidným stářím. „Salgiel, to je kouzelné. Už jsem skoro zapoměla, jaké to je s chlapem. A ještě lepší to je, když si nemusí dávat pozor. Bylo by hezké, kdybych ještě mohla mít dítě!“

„A proč bys nemohla, Podívej na Yazatap, jak si hrdě hladí břicho, možná už tam má další mrně. Mohli byste pak spolu chodit s kočárkem.“

Hayyoth se naklonila k Salgiel: „A měla bys mu co nejdřív dát telepatii. Prý je to pak ještě hezčí.“

„Jasně, ale bude Barnabáš souhlasit, abys o něm všechno věděla?“

„Už mi toho o sobě napovídal! A říká že to je čistá pravda a dokáže mi to i v myšlenkách. A je tu ještě jeden důvod. Chci, aby si nás Barnabáš vzal obě, jak je u ďáblů zvykem. S Layou jsme na sebe zvyklé a nemáme také žádná tajemství. Už jsme to zkoušeli ve třech. Myslím ale, že to pravé to bude až s telepatii.“

„Tak ho sem rovnou pošli, večer to pak můžete rovnou vyzkoušet.“ Smála se Salgiel. Ještě jí předvedla, jak se správně telepatie napojuje, ale jen na okamžik. Tajemství spolu sdílet nebudou. Hayyoth na to zatleskala jako malé dítě. „Už se tak těším!“

Yazi

„Zdá se mi, že trochu zapomínáme na náš hlavní cíl. Nebylo by třeba využít atmosféry, kterou vyvolala blamáž homunkulů, k vylepšení poměrů na matičce Zemi?“ vypustil při večerním spojení Horákovy rodiny Pepek. „Rozruch kolem té blamáže pomalu utichne a nemá to zatím žádné pokračování.“

„Máš nějaký nápad?“ tázala se Máňa.

„Asi bychom se měli vrátit k nápadům, které už tu dříve byly a podívat se, jestli by za stávající situace nebyly realizovatelné. Neměli bychom k blamáži homunkulů dát do placu nějaké pokračování?“

„A myslíš, že nám ho vezme CNN nebo nějaká jiná celosvětově šířená stanice?“

„CNN je zaměřená na zpravodajství. Teď by to chtělo spíš nějaký příběh. Ale ne aby to mělo charakter bulváru. To by ve vzdálenějším časovém obzoru bylo lidem akorát pro srandu. Myslím, že ten příběh zapustil jisté kořeny a bylo by je třeba posílit, ne z té rostlinky udělat jednoletou bylinu.“

„Asi nastal čas poradit se s Kryštofem a Gertou. Měli bychom hledat nového Kurta, který by dokázal vyprávět příběh, a nejen předkládat holé informace. Co kdybychom vypsali literární a dramatickou soutěž pro přímé účastníky událostí – například na téma ‘Vyléčila mě kosmická síla’ nebo ‘Americká agrese v Novém Německu’?“ chytil se té myšlenky Olda.

„Každý účastník ty události viděl z jiného úhlu pohledu“ namítla Mariuk. „Kdyby se nám sešlo několik příběhů, byly by asi dost nesourodé.“

„To přece vůbec nevádí. Naopak, mohli bychom příběhy zdramatizovat a vysílat je po sobě, aby si lidé uvědomili, že každý člověk ve skutečných událostech hrál jinou úlohu.“

Dramatizace by ale měly být vedeny tak, aby z nich číselná zručnost ďábelských plánů nebo užitečnost darů, které nám darovali andělé. Rozebírali jsme například dojmy amerických vojáků útočících na Nové Německo, nebo prožitky lidí vyléčených andělskou silou? Takových lidí jsou přece na Zemi tisíce a určitě se na ty události dobře pamatují.“

„A jak bychom zařídili, aby se ty dramatizace dostaly k lidem?“

„Všimněte si, o co mají lidé zpravidla největší zájem.“ pokračoval Pepek. „Myslím, že to není politika, ani výzkum vesmírů, ale to, co potřebují každý den. Jídlo, ošacení, pak slušné bydlení a průmyslové zboží. A občas také trochu zábavy. Myšlenky a informace, které chceme předat lidem, k nim nejspíše proniknou jako doprovod toho, co potřebují. Nastal čas založit obchodní společnost. Založili bychom síť supermarketů, kde bychom za výhodné (nikoli ale dumpingové) ceny nabízeli naše produkty. Pokusil bych se přesvědčit Otu Vávru, aby do toho vložil počáteční kapitál. Určitě by se mu to brzy vrátilo.“

„To by ale dlouho trvalo. Zatím se zájem lidí vytratí.“

„Naopak, maximálně bych využil robocenter pro výstavbu prodejen i vytvoření atraktivního zboží.“ mínil Ota. „Plynulé zásobování bude zajištěno pomocí andělských darů.

V obchodech bych zdůrazňoval, že v sortimentu je i na Zemi dosud neobvyklé zboží, které má původ u mimozemských civilizací. Souvisí to se zdravějším a racionálnějším životním stylem, který ovšem vyžaduje i zlepšení vztahů mezi lidmi. A naše představy bych zveřejňoval pomocí internetu na stránkách propojených s touto obchodní sítí. Dnes už sledování televize po internetu je dostupnější než družicové vysílání.“

„Obchody bych přiblížila k lidem, umístila bych je přímo do sídlišť, a ne do vzdálených nákupních center.“ vložila se do

diskuse Máňa. „Pomocí robocenter bychom i v menších obchodech mohli nabízet stejný sortiment jako megastore. Nepotřebujeme na to žádné megasklady. V obchodě budou jen vzorky nebo katalog, zboží podle požadavků zákazníka vyrobí robocentrum na počkání. Ty obchody a naše televize by měly stejnou značku, aby ta informační kampaň měla grády.

„Z výtěžku bychom zařídili televizní studio. Ze začátku bychom nakoupili zábavné filmy, proložili to v rozumné míře reklamou na naše zboží a vysílali zprávy tak, jak to vidíme my. Publikovali bychom ve formě dlouhého seriálu tefirské historické záznamy včetně stručného příběhu války na Geheně a vysvobození ďáblů z duchovitého stavu. Jako duchové bychom natáčeli nekalé praktiky politiků i hospodářské delikty, abychom ukázali, co se skrývá ve špinavých koutcích. Postupně bychom pak přidávali vlastní dramatickou tvorbu. Víťa s Pepkem by přizpůsobili Tefirské překladače tak, abychom mohli vysílat v mnoha jazycích, aby tomu lidé rozuměli.“

„Takže návrh koncepce bychom měli. Mě by se to takhle taky líbilo. Teď ale musíme přizvat Otou, Gertu a Kryštofa. Bez nich by to nešlo. Také se musíme zeptat Yazatap a v Poradní síni na Firhoi, jestli nám ty záznamy dovolí publikovat v takovém měřítku.“ mínil Víťa. „Největší problém vidím v jednání s úřady. Muselo by to být i pro ně stravitelné, neváhal bych to soukolí i trošku promazat.“

Za Gertou zaletěli Horákovi s Otou a Kryštofem do Nového Německa. Navržená koncepce se zdála reálná, ale bude nutno vytvořit partu lidí, hlavně kolem sítě obchodů na Zemi, ale také partu televizního studia. Ota souhlasil s poskytnutím základního kapitálu.

„Bezťak tu moje miliardy většinou odpočívají. Takhle aspoň část uvedu zase do pohybu.“

Poučení smutnými zkušenostmi s Neues Bank rozhodli se založit společnost veřejně neobchodovatelnou. Aby si nepřivodili zbytečné potíže při registraci v různých zemích, rozhodli se prezentovat ji jako obchodní společnost se sítí prodejen potravin, textilního a průmyslového zboží.

Chvíli diskutovali o otázce, kde má nová organizace mít sídlo. Shodli se na tom, že by mohla být cílem teroristických útoků organizovaných z konkurenčních důvodů obchodními řetězci, nebo homunkuly, kteří v ní budou vidět ohrožení svých mocenských zájmů. Z toho důvodu se jako nejvhodnější sídlo jevil Nový Berlín. Schůzky se také účastnil Alfred Schmidke, který slíbil zajistit přiměřenou policejní ochranu. Dohodu s radou Nového Berlína vzal na sebe Ota Vávra, který rovněž slíbil najít vhodného ředitele pro obchodní síť.

Společnost pro televizní vysílání se rozhodli založit jako dceřinou společnost jen v Novém Německu. Funkci ředitelky studia byla ochotná převzít Gerta Schmidke (provдалa se za Alfréda). Internetové spoje budou posíleny, aby televizní vysílání nebylo přerušováno přetížením sítě. Internetová stránka nesmí poskytnout důvody pro zablokování přístupu v žádné zemi.

Literární a dramatickou soutěž se dohodli dotovat hlavní cenou sto tisíc USD. Všechna díla, která budou vypisovatelem soutěže vytištěna, nebo použita jako scénář pro dramatizaci, budou odměněna částkou deset tisíc USD s tím, že vypisovatel bude mít nevýhradní práva pro publikaci. Předpokládali, že tyto peníze budou dostatečně stimulovat řadu autorů, kteří dané události prožili.

Dohodli se s Yazatap a Adélkou, že zajistí dramatizaci a komentáře tefirských záznamů. Na to najmou filmová studia,

kteřá se již jsou v tomto žánru osvědčila, i zkušené dramaturgy a režiséry. Kryštof bude koordinovat reportéry, kteří budou odhalovat nepravosti, ale také pořizovat reportáže z jiných zajímavých událostí.

Na Oáze založí Horákovi společnost divadelní scény, která nastuduje jednak divadelní hry významných pozemských autorů, jednak příběhy podle vybraných příspěvků autorské soutěže.

„Stejně na Oáze chybí divadelní scéna“ mýnil Oolda. „Kdyby tam nebylo žádné kulturní zázemí, Oáza by se brzy vylidnila. Takhle tam přitáhneme i další lidi ze Země a postupně nastane stabilita.“

Aby se Ota vyhnul problémům spojeným s registrací nové společnosti, která by budovala síť supermarketů, rozhodl se odkoupit existující společnost, která byla na prodej za přijatelnou cenu. Společnost měla velké množství prodejen, které ale byly menší a nemohly konkurovat nákupním centrům, které sice byly na místech odloučených od sídlišť a městského ruchu, ale když tam člověk zajel s autem, tak tam dostal, na co si vzpomněl. Proto společnost byla na pokraji úpadku a majitelé byli rádi, že se jí zbavili.

Vzhledem k předpokládané strategii zásobování branami prodejní prostory uvnitř městské zástavby koncepci Oázanů naopak vyhovovaly. Prodejny tak mohly spojovat výhody nákupu v prodejně s výhodami nákupu po internetu. Internetu konkurovaly i cenou. Když společnost koupili, přejmenovali ji na Yazi podle nejstarší z prvních obyvatelk Oázy.

U všech prodejen byly zříceny velké suterénní prostory. Prodej potravin byl většinou v nadzemní části, kdežto textil a průmyslové zboží byly soustředěny v suterénu, kde byla rovněž místnost pro propojení s robocentrem branou. Potraviny nabízely

zejména mimozemské plody, ale i potraviny od pozemských dodavatelů, zejména chléb, pečivo, nápoje, uzeniny, cukrovinky a podobně. Vše bylo vždy čerstvé, protože se neobjednávalo zboží přes míru. Když něco chybělo, doplnili to z robocentra. Zdrojem ostatních dodávek byla mimozemská společnost, kterou nazvali Oáza. Její zdroje byly mimo kontrolní pravomoc pozemských orgánů. Dodací listy i faktury musely odpovídat pozemským pravidlům.

Ota se dohodl s obyvateli Bykyle, že robocentra budou zřízena u nich. Obyvatelé Bykyle tak mohli využívat jejich služeb spolu s prodejny na Zemi. Výhodou byla jednoduchá brána mezi Bykyle a Zemí. Pro její ovládání byl postaven stabilní konvertor, takže prodavači na Zemi nemuseli mít slýrib, ale jen ovladač brány, který mohl být v případě nebezpečí kdykoli zablokován. Aby si prodejny neblokovaly dlouho brány aforxitou, bude zboží objednáno počítači s telepatickým přenosem a vyrobeno na Bykyle. Brána se tak otevře jen na dobu jedné vteřiny nutné k přesunu kontejneru mezi dvěma světy.

V suterénu byly stolky s křesílky, kde si zákazníci mohli nerušeně prohlížet katalogy, jejichž stránky byly opatřeny dotykovými čidly. V případě dotyku bylo zákazníkovi zboží předvedeno 3D zobrazovačem a měl-li zájem, bylo objednáno. U textilu do zkušební kabinky, jinak přímo na výdej. Ve zkušebních kabinkách byl snímač, který zákazníkovi sejmul jeho míry a zboží bylo objednáno v patřičných rozměrech. Zákazník mohl ale zadat míry do počítače, nakupoval-li pro někoho jiného.

Celá síť prodejen byla v každém státě otevřena najednou. Placené předcházející reklamy nalákaly početné zákazníky už první den, kdy byly prodejny otevřeny. Zákazníci zjišťovali, že reklamy nelhaly a v příjemném prostředí utráceli dost peněz. Byli překvapeni, že v tomto komorním prostředí jsou ceny na úrovni

internetu, často ještě nižší. Na obalech zboží nacházeli i odkazy na internetovou stránku Yazi nebo cestovní kancelář Vávra Interstellar apod. Na každém obalu byla také otázka do ankety zákazníků dotované pěknými cenami. Otázky ale kupodivu nebyly reklamního charakteru, spíš nepřímo ukazovaly na některé nepravosti v řízení lidské společnosti.

Jak se dalo očekávat, nové pojetí prodeje brzy vyvolalo vrásky na čelech majitelů a provozovatelů ostatních obchodních řetězců, ale i internetových obchodů. Mnoho lidí dalo přednost pohodlnému nákupu v příjemném prostředí v místě bydliště. Pokles tržeb ostatních obchodníků však nebyl katastrofální. Homunkulům, kteří stáli v čele mnoha významných společností, začalo spíše vadit nevtíravé, ale dost účinné šíření informací, které otevíraly lidem oči. Tyto informace nebylo možno označit za pomluvy nebo lež proto, že byly vždy doplněny pádnými důkazy – ať už reportážemi televizního internetového kanálu Yazi, nebo dokumenty, které je potvrzovaly.

Kanál Yazi nebyl nikde kódovaný. Rozsáhlý tým Yazi sháněl nejlepší pořady a filmy po celém světě. Za dobré nové filmy někdy platili tak vysoké částky, že někdy převyšovaly i zisky, které plynuly z promítání filmů v kinech. Vedle filmů ale agenti Yazi kupovali i dobré publicistické pořady a reportáže, hlavně ty, které poukazyvaly na podvodníky velikého formátu a politiky, kteří jednali v rozporu s tím, co slíbili svým voličům. V řadě případů vysáli Horákovi informace z vědomí lidí, kteří se tvářili jako lidumilové, ale ve skutečnosti měli pořádně špinavé ruce. Zaměřili se i na nadace, které tahaly z důvěřivých lidí peníze, z nichž se jen menší část dostala k proklamovaným adresátům. Málókteř z nadací byla ochotna zveřejnit transparentní bilanci získaných prostředků. Yazi to udělala místo nich a lidé se nestačili divit. Zdánlivě se jednalo o lokální problémy, ale tím, že

ukazovali lidem z celého světa pohled pod pokličku nádoby, kde se vařily, přiměli i jiné lidi k tomu, aby si dali pozor na obdobné praktiky v jejich zemi.

„Nepochopím, jak se ti reportéři Yazi mohli dostat k našim nejtajnějším jednáním a kde vzali kopie dokumentů, které jsem měl zavřené v trezoru.“ stěžoval si předseda politické strany.

„Nejenže nám zmařili tajnou dohodu se spolkem, který pro nás obstarával likvidaci nepohodlných soupeřů, ale připravili nás tím i o spoustu volebních hlasů.“

„Neviděl bych to tak černě, pane předsedo.“ vzal si slovo jeden ze členů výboru strany. „Vždyť oni podobné čachry objevili a zveřejnili u ostatních politických stran. Když budou lidé znechuceni, nepůjdou k volbám a principem parity získáme stejné postavení, jaké bychom měli, kdyby Yazi nepodřývala naši čest.“

„Oni ale potají sdružují lidi, kteří mají čisté ruce. Bojím se, že před volbami vytvoří nový politický subjekt a udělají mu takovou reklamu, že nás všechny potrou. Tomu musíme všemi prostředky zabránit. S existujícími stranami bychom se snad dohodli, ale s těmito lidmi to nepůjde. A ta reklama pro čestné lidi v televizi Yazi je velmi účinná.“

Homunkulové vyvinuli obrovskou snahu televizi Yazi na internetu zablokovat. Soudy však pro zablokování nenacházely zákonné důvody. Pro země, které navzdory tomu kanál zablokovaly, byl pronajat družicový televizní kanál, který nebylo dost dobře možno zablokovat. Lidé, kteří v těch zemích již uvěřili informacím Yazi a oblíbili si její pořady, se vybavovali satelitními komplety, které byly v prodejnách Yazi prodávány za velmi nízké ceny, lidem s prokazatelně nízkými příjmy byly poskytovány i zdarma.

Když homunkulové zjistili, že legální cestou Yazi nezablokují, uchýlili se k teroristickým akcím. Prvním cílem bylo pochopitelně studio Yazi v Novém Německu. Naštěstí tam nežilo mnoho lidí, kteří by byli ochotni se v této věci angažovat. Pohraniční kontrola však nacházela často zbraně, výbušniny nebo chemické látky, které byly životu nebezpečné, u turistů. Citlivé skenery spolu s vycvičenými psy však tyto předměty a látky spolehlivě odhalovaly. Skenery také pořizovaly data o obličejích, způsobu chůze, otiscích prstů i hlasové charakteristiky, které porovnávaly s bankou zločinců a výtržníků. Těmto lidem nebyl umožněn vstup do Nového Německa. Zmařeny byly také pokusy zlézt strmé břehy ostrova s nástroji teroru. Bezpečnostní kamery odhalily každý pohyb na útesech.

„Mají to dobře vymyšlené“ hořekoval terorista najatý na akce proti Yazi. „Od každého turisty vyžadují potvrzení o předplacení zpáteční cesty. Každý musí podepsat, že v případě, že u něj budou nalezeny zbraně nebo zakázané látky, bude okamžitě odeslán zpět do země, ze které přicestoval. Holýma rukama a provokujícími transparenty toho moc nezmůžeme.“

„A co zamaskovat to ve zdravotních pomůckách, jako berle nebo invalidní vozík?“

„I to už někteří zkoušeli. Mají moc dobré skenery a když něco přehlédnou, tak tě odhalí pes. Na místě taky neseženeš nic, co by jim vážně vadilo. Vytrženou tyčí z plotu tak akorát rozbiješ výlohu. Ale jak to uděláš, hned jsou tam policajti. Když utečeš, tak ti maskování není nic platné, poznají tě podle ergometrických údajů, které si pořídili pohraničníci.“

„Tak to ani nebudu zkoušet. Najdu si nějaký jiný job.“

Takže televizní studio Yazi fungovalo navzdory snahám o zničení dál.

Homunkulové najali bandy výtržníků, které útočily na prodejny Yazí. Přitom aktivovali i své přísluhovače u policie, která na místa přepadení dorazila vždy pozdě a jen otravovala prodavače i zákazníky sepisováním protokolů, které nikdy nebyly k ničemu. Teroristé nejprve jen rozbíjeli výlohy a prodejní pulty. Dále se nedostali, protože podzemní prostory byly chráněny pevnými mřížemi. Když ale zjistili, že co v noci teroristé rozbili, ráno bylo zase v naprostém pořádku, přikázali maskovaným teroristům, aby na prodejny útočili za bílého dne s tím, že budou zraněni i prodavači. Žádný útočník nebyl nikdy identifikován ani podle záznamů z bezpečnostních kamer.

„Takhle to dál nejde“ rozčilovala se Yazatap. „Trvalé nebezpečí v našich prodejnách by naše zákazníky brzy odradilo.“

„Zřídíme na Bykyle zásahové středisko vybavené airbusey a teleporty na místa, kde jsou na Zemi prodejny.“ navrhl Pepek. „Při teroristické akci zablokujeme konvertor, abychom mohli otevřít bránu slýribem, přemístíme se v Bykyle naproti prodejně, otevřeme bránu, všechny teroristy zmrazíme a naházíme do Bykyle. Mezi tím přiletí vězeňský airbus, kde je spoutáme, rozmrazíme a vysondujeme jim vědomí. Tak zjistíme, kdo je vedl a kdo je tam poslal. Pak je vypustíme beze zbraní na Zemi na nějakém pořádně nepříjemném a odlehlém místě, třeba na Sibiři. Jestli jim tam někdo pomůže, budou mít velké štěstí.“

„Jasně, to se hned ukáže, jestli je opravdu nebylo možno identifikovat. Ale i kdyby to šlo, nebude jim to nic platné. Bez směřované telepatie se pomoci nedovolají. Navrch bych jim ještě přidala pětadvacet na zadek pořádnou lískovkou.“

„Prodavačkám dáme pokyn, aby při nejmenším náznaku terorismu okamžitě zablokovaly vchody, a i se zákazníky, kteří

jsou v prodejně, se ukryly v podzemí a zatáhly mříže. Nemusí koukat, jak ty teroristy likvidujeme.“

„V zásahovém středisku postačí dva lidé nebo dáblice. Když bude třeba, snadno si přivolají posily.“

K prvnímu incidentu po zřízení zásahového střediska došlo v Singapuru. Jakmile zařinčelo první rozbité sklo, zablokovaly se všechny vchody. Prodavačky všeho nechaly, a i se zákazníkы utekly do podzemí. S teroristou, který už vnikl dovnitř, si snadno prodavači poradili pepřovými a pěnovými spreji. Než se další teroristé probojovali dovnitř, byly už stažené pevné rolety zajišťující všem ukrytým bezpečí.

Teroristé byli zklamáni, že nemohou mrzačit lidi, ale s tím většíc chutí se pustili do demolice prodejních pultů. Wirael s kolegyní se vřítily branou a všechny teroristy naráz zmrazily. Pak ještě přibraly toho, co hlídal venku, a všechny pak naházely do věžeňského airbusu. Za mřížemi je hned rozmrazily. Teroristé spustili pekelný bengál, ale s holýma rukama nemohli ani mlátit do mříží.

„Tak se pěkně vyřvete, hošánkové. my vás budeme stejně vyslychat bez řečí.“ Ty nejbujnější ještě zlehka přetáhla yvorem, aby pochopili vážnost situace.

„Ty mrcho, co to na nás zkoušíš?“ křičeli, když se probrali. „To je mučení zajatců!“

„Vy nejste zajatci, ale teroristé. Tak si nacvičujte, abyste hezky stáli u zdi! Nic lepšího si nezasloužíte!“

Po této informaci všichni rychle zmlkli. Bažinačky zavřely zvukotěsné dveře a od srdce se zasmály.

Pro sondáž vědomí zaletěl airbus k Horákům do Oázy. Zajatci očekávali, že je budou volat po jednom k výsledku, ale to se nestalo. Pepek s Xapho postáli chvíli před mřížemi a za chvíli věděli vše, co potřebovali.

„Tak je odvezte na nějaký pustý atol na Zemi“ navrhl Pepek. „Pod těmi maskami mají jenom plavky. Na Sibiři by zmrzli dřív, než bys řekl švec. Odblokovali jste konvertor a mříže?“

„No jasně, holky už vyprovázejí zákazníky a zvou je, aby přišli zas.“

V obchodě mezi tím v klidu vycházeli z podzemí zákazníci a prohlíželi si tu spoušť, kterou teroristé napáchali.

„Zavolali jste už policii?“ zeptal se jeden ze zákazníků.

„Myslíte, že to má cenu? Takovéto pustošení už zažili někteří naši kolegové jinde, ale policie nikdy nic nevy pátrala. Nejsme ani pojištění, takže pro nás žádné protokoly nemají smysl.“

„A kdo to bude platit?“

„Naše společnost je veliká a pojištění by nás přišlo na víc než občasné napravení nějaké škody. Hlavně se podívejte, jestli jste tu nic nezapomněli. Trosky už nebudeme prohlížet. Zítra ale můžete přijít zas, do rána bude všechno v pořádku.“

„Vy máte pěkně šibeniční humor. Tohle neobnovíte dříve než za měsíc.“

„Tak jen se přijďte podívat ráno. A jestli to nebude v pořádku, tak máte u nás příští nákup zadarmo. Tady je moje ruka:“

„Ostatní zákazníci jen kroutili hlavou. Takhle nesmyslnou sázku ještě neviděli. Ta holka se snad zbláznila. Zítra se ale přijdeme podívat, v jakém je to tady stavu.“

Na obnovu bylo nutno počkat, až v noci budou všechny prodejny zavřeny a brána na Bykyle bude moct být otevřena delší dobu. Vzor pro obnovu měla všechna robocentra v paměti, celou prodejnu vyklidí a pak obnoví podle toho vzoru. Obnovu si vzal na starost Pepek. Ve stanovenou hodinu otevřel ovladačem bránu a spustil robocentrum. Sám vyšel na ulici, aby ho robocentrum nezařadilo mezi trosky. Nejdřív se obnovily výlohy a

fasáda budovy. Náhodný chodec procházel kolem a slyšel zevnitř nějaký hluk.

„Co se to tam děje? Neřádí tam zloději?“ Pak se ale podezřívavě podíval na Pepka. Asi ho považoval za strážného zlodějské bandy. Najednou se rozeběhl směrem k policejní stanici.

Pepkovi by se nehodilo, kdyby musel obnovu zastavit. Proto chodce zvednul do vzduchu a postavil ho zase vedle sebe.

„Nebojte se, oni tam uklízejí. Odpoledne to tady nějakí výtržníci rozbili. Ostatně, pojďte se podívat“ řekl Pepek a zavřel bránu, protože už bylo uklizeno. Dotykem dlaně otevřel dveře a pozval hosta dál.

Chodec byl ještě v šoku po tom přeletu vzduchem, ale dovnitř se podíval. „Vždyť je tady všechno v pořádku. To už to všechno uklidili?“

„Jak vidíte. Ráno si můžete přijít nakoupit.“

„Ale není tady žádné zboží!“

„Ráno bude všechno čerstvé, dodavatelé jezdí brzy.“

„No, to jsem zvědav. Já se tedy přijdu podívat.“

„Tak máme dalšího zákazníka“ pomyslel si Pepek.

Homunkulové udělali ještě dva pokusy zlikvidovat jinou prodejnu Yazi, ale dopadlo to stejně. Tak dospěli k názoru, že ani tudy cesta nevede.

Ze života obtížného hmyzu

„Zdá se, že je pomalu přechází chutě zničit nám prodejny“ škodolibě pronesla Ramiel. „Měli bychom jim to ale ještě trochu osladit.“

„Na místo končícího seriálu tefirských historických záznamů bych v televizi spustila seriál ‚Ze života obtížného hmyzu‘“ navrhla Mariuk. „To budou lidé koukat, kdo jim to vlastně velí.“

„Mohli bychom začít sondou do vědomí zajatých teroristů a nechala bych příběh plynout až do historek, které najdeme ve vědomí příslušného dábla. Zjistila jsem, že naše sondáž vědomí je převoditelná do televizního záznamu. Tak bych ani nic nehrála, jen navazující vzpomínky trochu sestříháme a necháme záznam běžet.“

„Myslíš Rami, že se nám podaří právě toho dábla najít?“

„Pokud ještě žije, dokážu to. Nemusím znát jeho frekvenci, stačí, když si ve vědomí homunkula přečtu jeho charakteristiku. Ne vždy se to povede, ale myslím, že by to stálo za to.“

„Tak jak začneme?“

„Jestli jsou ještě na tom pustém ostrůvku, přinesla bych jim tam ve hmotném stavu nějaké jídlo. Až budou jíst, tak s nimi budu trošku flirtovat, aby se uvolnili. Navodila bych atmosféru vzpomínek. Ty bys tam se mnou šla jako duch a prošacovala bys jim vědomí. Zároveň bys dávala pozor, aby mě někdo zákeřně nepraštil.“

„Bude to pro tebe dost nebezpečné. Taky nevím, jak by se to líbilo našim manželům.“

„Klid, bude to v mezích počestnosti. Kluci musí něco vydržet. Jako holka budu mít větší šanci něco se dozvědět.“

Vzaly si minibus, naložily přiměřené zásoby jídla a doletěly v Oáze na místo ostrůvku se zajatci. Tam si Mariuk vzala záznamové zařízení, vystoupila a proměnila se v ducha. Pak Ramiel minibusem prolétla brány na Zemi a Mariuk proletěla za ní. Bránu rychle zavřely, aby si nikdo ničeho nevšiml.

Nálada zajatců nebyla valná. Mobily jim nefungovaly a už měli pořádný hlad. Zpozorněli, když si všimnuli stojícího minibusu, který jako by spadl s nebe. Nemohli věřit svým očím, když se otevřely dveře a vystoupila krásná dívka s plným košem krajíců chlebovníku a salámovníku. Hned se jídla chopili a začali jíst. Přitom ale někteří nenápadně mířili k minibusu s jasným úmyslem zmocnit se ho.

„Tehle stroj se dá řídit jenom telepatii a tu vy nemáte“ řekla nahlas Ramiel. „Tak se klidně posadte a jezte. A nečumte tak blbě. To jste nikdy neviděli ženskou?“

Ramiel si sedla na schody minibusu. Zajatci se posadili většinou proti ní a okukovali její krásné nohy, které krátká sukně moc neskrývala.

„Vypadáte jako ostrílení hoši, tak si myslím, že už jste pár ženských obšťastnili. Možná, že byste se rádi k některým vrátili?“

Ramiel teď měla většinou vzpomínky zajatců jako na dlani. Byly to ale spíš vzpomínky romantické.

Za chvíli Ramiel pokračovala: „Umíte vůbec být k ženě milí, nebo s nimi jednáte jako při tom přepadení s prodejním pultem? A proč jste to vlastně dělali? Neříkejte, že vás to všechny najednou jen tak napadlo!“

Teď už se vzpomínky zajatců točily spíš kolem chlapa, který jim slíbil slušné peníze za to, když prodejnu zdemolují a pár zákazníků i prodavačů pořádně pocuchají. Mariuk sondovala, co jí síly stačily. Bylo zajímavé, jaké rozdíly byly mezi jednotlivými

zajatci. Někteří se teď sami před sebou styděli za to, že se nechali najmout na tak špinavou práci, jiní litovali, že toho nezničili ještě víc. U těchhle zachytila Mariuk silné vzpomínky na homunkula, pro něhož už pracovali delší dobu. Právě tihle už vstali a obklopili Ramiel.

„Pánové uklidněte se. Rozhodně jsem nepřišla sbírat tady nové sexuální zážitky. Na to mám jináčí chlapy.“

„Tak dneska budeš muset vzít za vděk námi“ rozkřikl se jeden halama a uchopil Ramiel za rameno. Náhle ji však pustil, chytil se za hlavu a odpotácel se. Ramiel ale yvoro použila velmi jemně, takže neodmlel.

„Nevím, jestli si takhle představujete sex“ poznamenala škodolibě, „ale jestli má ještě někdo zájem, ráda posloužím. Jestli chcete, tak ještě trochu přitlačím, abyste na chvíli odpluli do říše snů.“

Chlapi na ni koukali s otevřenou hubou. Přitom Mariuk zachytila zase vzpomínky poněkud jiného druhu než před tím.

„Pozor Ramiel, zezadu se k tobě blíží chlap s velkým šutrem“ telepatila směrovaně Mariuk. Ramiel se otočila ve chvíli, kdy už měl chlap kámen nad hlavou. Zmrazila mu ruce, kámen mu vypadl z dlaní a z výšky mu spadl na hlavu. Ramiel mu ještě přidala něžnou ránu yvorem. Chlap padl omráčený.

„Tak jestli už o takové zážitky nestojíte, klidně se posadte a poslouchajte mě.“ Chlapi se ukázněně posadili a Ramiel pokračovala.

„Někteří z vás to udělali proto, že potřebovali peníze a mysleli si, že když nikomu neublíží, tak to nějak přežijí a rychle na to zapomenou. Jiným ale ničení a ubližování lidem nevádí a jsou tu i někteří, kteří to dělají s potěšením. Proto některé z vás už na Zemi nepustíme a deportujeme je do vyhnanství.“

Požádala Mariuk, aby otevřela bránu do Rafaelova arestu, některé ze sedících chlapů nadzvedla a mrštila je tam. Zůstali jen výtržníci, kteří svého činu litovali.

„Vy ostatní si tady ještě nějakou chvíli posedíte, abyste měli čas promyslet si, co je dobře a co špatně. Nechám vám tu jídlo, vodu a ovoce, a až dojde, přivezu vám zase něco k snědku.“

Mezi ostatními seděl také chlap s nejčernějším svědomím a těšil se, že jeho Ramiel neprohlédla. „Vy půjdete se mnou hned teď“ řekla Ramiel a ukázala na něho. Pro jistotu ho zmrazila a pak strčila do minibusu.

„Tak se tu mějte a přemýšlejte. Až vás budeme pouštět na Zemi, tak nám budete vyprávět, k čemu jste došli“ řekla Ramiel a zabouchla za sebou dveře minibusu. Pak Mariuk otevřela brány do Oázy a obě prolétly. Vězňové osaměli.

Mariuk se zhmotnila. „Tohle jsi zvládla jako profesionál, nejmladší spoluzemělkyně.“

Ramiel se pyšně nadnesla. „Myslím, že produkce ještě neskončila. Tady toho šoupneme za mříže a odmrzáme. Pak si promluvíme s kluky. K jeho homunkulovi by ho měl odvést pořádný chlap, nejlíp Olda.“

„Ty bys ho předala homunkulovi? Co si od toho slibuješ?“

„Bude zajímavé si přečíst homunkulovy myšlenky i myšlenky zajatce. Stejnak si myslím, že by ho homunkulus chtěl někde nenápadně zabít.“

Měli bychom to všechno natočit, abychom měli usvědčující materiál. Pravděpodobně přitom odkryjeme i další vztahy mezi homunkuly.“

„Těm v Rafaelově arestu postavím nějaký domek. Na Zemi už je asi nepustíme.“

Když ďáblíčky klukům telepaticky předaly, co podnikly, kluci je trochu pokárali, že by se na takových akcích měli vždycky

předem dohodnout, ale pak jim to schválili. Teroristu vyzpovídali průzkumem vědomí. O jeho homunkulovi se toho dozvěděli dost, ale bylo třeba najít vhodnou chvíli pro setkání. Zaletěli za ním jako duchové, z jeho vědomí zjistili jeho časový plán a zvolili chvíli, kdy byl ve své kanceláři ředitele pobočky obchodního řetězce.

Olda teroristu opět přimrazil, a pak se jako hmotní, ale neviditelní vetřeli do kanceláře homunkula. Kromě nich tam v duchovité podobě pronikla i Wirael, aby podle potřeby přiblížila situaci v demolované prodejně a Mariuk, aby pořídila záznamy událostí probíhajících homunkulovi i teroristovi vědomím.

Olda sebe i teroristu zviditelnil a teroristu odmrazil. Zatím co se terorista vzpamatoval, Olda na překvapeného ředitele promluvil:

„Dobrý den, pane řediteli, promiňte, že ruším, ale přivádím k vám teroristu, který vedl demolici prodejny Yazi v Singapuru. Drze tvrdí, že to udělali na váš příkaz, a že jste jim za to sliboval dost slušnou odměnu.“

S ředitelem se sice zatočil svět, ale pak popadl dech a spustil bandurskou. „Kdo vůbec jste, člověče? Toho člověka, kterého držíte za ruku jsem v životě neviděl. Opusťte moji kancelář!“ Přitom zazvonil na sekretářku, které řekl: „Slečno, pánové právě odcházejí.“

Olda se nedal vyrušovat. „Já jsem právě vedoucím pobočky Yazi, a tak se nedivte, že mám na vyšetření události eminentní zájem. Rád bych vám předvedl záznam vašeho jednání se zde přítomným teroristou.“

Mariuk si zmíněný záznam právě stáhla přímo z vědomí homunkula a, aniž by se zviditelnila, spustila ho ve 3D provedení proti tmavé stěně kanceláře.

Ředitel zezelenal. Nejprve vykřikl „Co jste si to na mě vymysleli?“ Pak ale viděl, že postavy jsou na záznamu příliš dobře rozeznatelné.

Sekretářka nevěděla, co má dělat. Když ale viděla věrný záznam jednání svého šéfa s teroristou, slabě vykřikla a zkoprněla. Z vedlejší kanceláře na to přiběhly zapisovatelka a koncipientka. Obě zůstaly rovněž stát a sledovaly usvědčující záznam. Ježily se jim vlasy, když ředitel teroristu nabádal, aby tam pořádně zmasakrovali prodavače i zákazníky.

„To je skandál!“ vykřikl ředitel. „Kdo to natáčel?“

„Nikdo, to jsme si právě přečetli z vašeho vědomí. Teď vám ještě pustíme záznam tak, jak si ho pamatuje tenhle terorista.“

Když záznam Mariuk spustila, o sekretářku se pokoušela mdloba. Ředitel jako mátoha klesl do svého křesla a jen tupě zíral na scénu, která se mu před očima odvíjela. Pak ještě Wirael spustila scénu ničení obchodu Yazi.

„Jestli nás odškodníte ze svého osobního majetku, odstoupíte z místa ředitele a na své místo doporučíte čestného člověka a ne homunkula, tak to nepoženeme k soudu. Předpokládám, že je vám jasné, jaký dopad by mělo takové soudní řízení na celý váš obchodní řetězec.“

Zmínka o homunkulech ušetřila panu řediteli další ránu. V jeho hlavě se začaly honit myšlenky, které byly vítaným materiálem pro další záznamy pořizované Mariuk a Wirael. Proud myšlenek byl tak široký, že jedna by to nestačila. To, že Olda slíbil, že celou věc nedá k soudu, ho neomezovalo v předání záznamů do vysílání televize Yazi. To si diváci smlsnou.

„Teď už můžete odejít za vašimi spolupachateli“ řekl Olda teroristovi. „Když bude třeba, tak si vás tam najdeme.“ Otevřela se brána do Rafaelova arestu a terorista tam proletěl. To byla poslední kapka do kalichu hořkosti pana ředitele.

„Udělám to, ale teď prosím jděte všichni pryč!“

„Wirael, dohlédni prosím, aby se nám pan ředitel náhodou nezastřelil“ požádal Olda telepaticky a vyšel se třemi ženami do sekretariátu.

„Tak jak se vám dámy líbila naše videa?“ zeptal se Olda.

Ženy jenom sklopily oči. „Myslím, že už tady nebudu pracovat“ řekla koncipientka.

„Jestli vám to není jasné, tak váš ředitel patřil k věrným služebníkům dábla Afanase, který toho měl na svědomí ještě daleko víc. Nevím, jestli ten ďábel byl zabit na sněmu ďáblů v Jeruzalémě, nebo ještě žije mezi těmi, které jsme zajali dříve. Podíváme se na jejich svět, jestli ho najdeme, abychom lidem ukázali jeden celý příběh hrůzovlády ďáblů. Ale asi se tady změnil vedení, tak bych být vámi s tou výpovědí ještě chvíli počkal. Možná byste tomu tady mohla šéfovat vy, jestli se trochu ve firmě vyznáte.“

„Pane, vy nám tady vykládáte věci, o kterých jsme neměly ani tušení. Kdo vůbec jste, že máte takové schopnosti a tolik informací?“ zeptala se se strachem sekretářka.

„Patřím k učedníkům andělů. Jsem člověk, ale andělé nám dali mocné schopnosti, abychom mohli napravit alespoň ta největší zvěrstva a nespravedlnost na Zemi. Tak se nás neděste. Čestným lidem nikdy neublížíme.“

Neznámý spojenec ďáblů

„Tak Ramiel, jsem zvědav, jestli toho Afanase někde mezi ďábly najdeš. Ten příběh ještě nemá správnou pointu.“ pronesl Ota, když mu ukázali, jaké záběry vytáhli z vědomí teroristy a homunkula. „To, jak homunkulus slepě poslouchal ďábla a byl mu bezmezně oddán, vytáhla Mariuk z vědomí Homunkula. Bylo by ale hezké lidem také ukázat, co si Afanas myslel o svém homunkulovi i o ostatních lidech.“

„Nevím, jestli jste si všimli, že i lidé, kteří nemají vědomou telepatii na sebe při rozhovoru reagují slabou rezonancí“ otázala se Ramiel.

„Rezonance je ovlivněna vztahem komunikujících, ale také osobností vysílajícího. Zjistila jsem, že schopnost číst myšlenky nám také velmi slabě zprostředkuje tyto rezonance. Proto je mohu vycítit i ze záznamů v myšlenkách každého z hovořících. Než jste zavedli toho teroristu k tomu řediteli, vlezla jsem si k tomu homunkulovi já a sledovala tok jeho myšlenek. Vzpomínky na komunikaci s ďáblem v nich byly dost časté. Analyzovala jsem ty vzpomínky a myslím, že se mi podařilo vysledovat frekvenci, kterou vysílal ten ďábel. Jde jen o to, do jaké míry byla ovlivněna momentální náladou ďábla a jestli jeho aktuální frekvence bude stejná.“

„Jsi mimořádně všímavá Ramiel. Jsem napjatý, jestli se ti podaří ďábla podle toho najít.“

„Víte ale někdo, jaká je současná situace v tom světě ďáblů?“

„Vlastně ne. Jídlem je zásobujeme automaticky a jinak je ten svět uzavřený“ konstatoval Pepek. „Žádnému hmotnému bych tam ale nedoporučoval jít, a i duchové se budou muset mít setsakra na pozoru, když mají mezihmotové střelivo. Jestli tam půjdeme, tak vždycky alespoň ve dvou.“

Napoprvé bych tam vlétla hmotná, vimaanem s ochrannými štíty. Ty snad neprostřelí ani mezihmotové střelivo“ radila Yazatap. „Omrkla bych situaci a podle toho se zařídíme. Letěla bych tam s Pepkem a Ramiel. Snad nám nic podstatného neunikne.“

Situace ve světě ďáblů byla zvláštní. Ďablové se rozdělili do dvou skupin přibližně stejně velkých. Sídla obou skupin byla dost vzdálená. Bylo vidět, že jedna skupina si postavila domky k dlouhodobému pobytu, obdělala a osela pole. Druhá skupina naproti tomu postavila jen nouzové přístřešky a na polích nepracovala.

„Jak se chtějí tihle syčáci uživit?“ hlesla Ramiel.

„Agrotechnické lhůty pro osev nebo osázení polí už minuly. I kdyby začali hned teď, tak už to nestihnou!“

„Asi mají jiné plány, nebo jsou dohodnuti s tou druhou skupinou, že je bude živit. To bych se ale těm druhým divil.“ řekl Pepek.

„Tak v tom případě bych se vsadila, že se zmocnili nějakého prostředku, kterým se chtějí odtud dostat.“ mínila Yazatap.

„Přemýšlím, co jsme zanedbali. Řekl bych, že by tady mohl být nějaký konvertor a oni zkoumají, jak si tu bránu otevřít. Možná našli nějaký starý ovladač Fedibajů a dostanou se na nějaký jiný svět, ze kterého už se umí dostat na Zemi. Podíval bych se s Fedibaji na to schéma, které vytvořili, když jsme válčili s Hyriome.“

„Oku, jak se máte?“ nasměroval Olda telepatii na Fedibaje.

„No, pamatuji lepší časy, ale docela si zvykáme. Občas se navštěvujeme s rodinami ďáblů, děti si spolu hrají. Učíme se plavat, jako suchozemci jsme to nepotřebovali, ale tady to patří k základním znalostem.“

„Máme podezření, že ďáblové našli na vašem bývalém světě cestu na Zemi nebo na marsický svět, kterým vede cesta na Zemi. To by byl průšvih, byly by to pořádné vši v našem kožichu. Mohli byste se podívat do toho schématu rozhraní?“

„Podíváme se s tátou a pak se vám ozveme.“

Za chvíli se Ok znovu spojil s Pepkem.

„Našli jsme cestu na ten marsický svět. Ale ta cesta vede přes měsíc a konvertor z měsíce nahoru na Mars Hyriome neměly.“

„Takže tudy to asi nepůjde“ přemítala Jarča.

Víťa se drbal za uchem. „Ale co když ten konvertor mají ďáblové na marsickém světě? Ten by šel postavit lehko a je pravděpodobné, že přechody dolů prozkoumali. Asi se tam s Hyriome nikdy nepotkali, protože tam nikdo moc nechodil – co na měsíci. Ale ta cesta by mohla existovat a čert, tedy ďáblové, vědí, jestli našli způsob, jak tudy projít.“

„Ale ta cesta od ďáblů na ten měsíc vede přes další světy a ďáblové by potřebovali další konvertory“ podotkl Ok.

„Ta možnost tady sice je, ale jen generálové Hyriome měli telepatické sekvence, jak se tam dostat.“

Rozhostilo se mlčení.

Najednou se ozvala Mariuk: „Jistotu, že všichni generálové Hyriome jsou pobiti, nemáme. Jak jsem to tam tenkrát sledovala, situace byla dost nepřehledná a nemůžeme vyloučit, že nějaký generál se někde schoval. Takže know-how otevřít tu cestu může ještě existovat. A v tom případě si mohl ten generál jen ověřovat, že tu cestu může otevřít. Víme, že telepatické sekvence přes tu blokovací bránu procházejí, i když on sám tam projít nemůže.“

„A on tu cestu otevřel. Ďáblové ale nevědí, kdo a proč tu cestu otevřel. Jestli si jí ale všimnuli, tak se určitě někdo vydal na průzkum, kam ta cesta vede. Pak jsou dvě možnosti: buď došel

na ten měsíční svět a došel zpátky, aby to ostatním řekl, nebo se cesta zavřela a on zůstal na některém světě, kudy vedla. Protože se asi zdržel nejvíc na konečné stanici, pak pravděpodobně zůstal v tom měsíčním světě. Cesta zpátky se sice zavřela, ale ten průzkumník nám prošel na Zemi.“ zhodnotila to Xapho.

„Dáblové sice nevědí, ale doufají.“

„Vycházíme z toho, že ta cesta nebyla otevřená tak dlouho, aby tudy pak prošla větší skupina ďáblů? Nebo že tu cestu pan generál nechal otevřenou?“ otázala se Yazatap.

„Ani to nemůžeme vyloučit. Bylo by to ale krajně nepříjemné“ shrnul to Olda. „Je jasné, že opět situace vyžaduje rychlého řešení, a to ve dvou směrech. V každém případě musíme tu cestu co nejrychleji zablokovat, nejlépe zničit tak, aby už byl průchod ďáblů na Zemi touto cestou vyloučen. Pak musíme zjistit, jestli už nějaký ďábel na Zemi pronikl a jestli ano, tak ho, nebo je, co nejrychleji zneškodnit.“

„Pro zablokování cesty by bylo nejlepší zničit ten první konvertor, který je ukryt někde pod zemí u ďáblů“ navrhl Víťa. Otázka je, kde ho hledat. Oku, nemáte k tomu nějakou dokumentaci?“

„Zeptám se táty. Možná si to pamatuje.“

„Radši k vám s Pepkem rovnou zajdeme.“

Okův otec už prohrabával svoje náčrty. „Myslím, že bych to místo poznal, kdybyste mě tam vzali. Je sice zasypaný vrstvou zeminy, ale to by pro vás neměl být problém.“

„Měli bychom tam ale letět jako duchové vimaanem, abychom se ke konvertoru nenápadně dostali. Když ho najdeme, alespoň ho porušíme mechanickou silou.“

„Tak my tam poletíme s vámi a něco vymyslíme, aby to už nešlo spravit. Sejdeme se u vás.“

Teleportem se všichni přemístili k Horákům. Na letišťe s Fedibaji prošel Pepek, Yazatap a Olda. Yazatap, vimaan řídila a branami, které otevíral Pepek, proletěla jupiterské kolečko. V bývalém světě Fedibajů ukazoval cestu Okův otec. Neviditelný vimaan zavedl do krajiny, kde Oázané dosud nebyli. Yazatap pomalu letěla kolem kopců, které se zdvihaly z rozsáhlé planiny. Oba Fedibajové měli oči na stopkách.

„Tady někde by to mělo být. Asi za támhletím kopcem“ ukazoval Okův otec.

Yzatatap přidala na rychlosti a na úpatí kopce prorazila svisle povrch terénu. Vimaan se ponořil asi třicet metrů pod povrch. Pepek vyndal eldyf a osvětil okolí. Až na hranici osvětleného prostoru se objevil neurčitý obrys.

„To by mohlo být ono“ zvolal Ok. „Půjdeme tam pěšky, nebo přeletíme?“

„Je to asi pět kilometrů. Takovou dálku se pěšky nepotáhneme“ zavrčela Yazatap.

„Trefíš se, Yazi?“

Yzatatap si Pepka přeměřila káravým pohledem, ale řekla jen „Nastupovat!“. Vimaan se vynořil nad terén a Yazatap si dala krátký rozběh na průnik ke konvertoru. Zastavil se ve vzdálenosti asi deset metrů od dutiny, v níž byl konvertor umístěn. Yazatap vrhla na Pepka hrdý pohled.

„Tak co, je to dost blízko, nebo jsi chtěl rovnou dovnitř? Co ale hodláš tady jako duch dělat?“

„Přátelé nám řeknou, jak se do toho leze a za co chytit, aby to nešlo hned tak opravit.“

„Já bych volila radikálnější řešení. Pořádnou dávku výbušniny a bum. Ať se tu otevře třeba sopka jako v Jeruzalémě.“

„A jak tu výbušninu chceš ke konvertoru dostat? Jako duch si tady můžeš akorát pšouknout. A to ten konvertor asi nezbourá.“

Nebo máš takový výkon?“ všichni se zasmáli, jen Yazatap se zamračila.

„Tak silně to neumím, ale ránu yvorem bych ti dát mohla, třeba bys pak místo hloupých vtipů trochu přemýšlel.“

„No jo, tak já zavolám Xapho, aby mi něco přinesla sem jako hmotná, pak se zhmotním, vezmu výbušninu a zase projdu do duchovitého stavu. Tady pak dvojitou branou výbušninu zhmotním a načasuji rozbušku. Pak se zase přehoupnu do duchovitého stavu a radši odletíme dřív, než to bouchne.“

„No konečně. Já bych ale Xapho v hmotném stavu do tohoto světa netahala a radši ani v nehmotném. Vedla bych ji cestou, kterou vymysleli Fedibajové do toho horkého světa. Dlouho se tam nezdržíte, jen ti předá výbušninu a ty se zase přepolarizuješ.“

„Je ještě zapnutý ten konvertor, který tohle rozhraní blokoval kvůli sůvičkám?“

„Vidíš, to mě nenapadlo. Tu bránu ale umíš telepaticky ovládat?“

„Jo, ale brána je úplně jinde a musel bych ji zavřít a udělat ji tady.“

„Teď jde o to, aby ji někdo od sůviček obratem nevytvořil tím jejich konvertorem.“

„To snad už nikdo nezkouší, sůvičky vědí, že je zablokovaná.“

„Víš co, Pepku, něco mě napadlo. V tomhle Vimaanu jsou ještě nějaké náboje Rodzotu. Ty jsou rasantnější než miny. Umím k nim přidělat i rozbušku, jestli tady nějakou najdu.“ chvíli prohledávala zásuvky. „Jo jsou tady. Takže nikam neletíme. Já vytáhnu z Rodzotu jeden náboj a nainstaluji tu rozbušku. Ten kousek do dutiny konvertoru náboj snad uneseme, ne?“

„A je to bezpečné?“

„Co by se duchům mohlo stát? Pomoz mi s tím ven, udělám to radši venku.“

„Yazatap, nemyl se. Nálož v duchovitém stavu by nás zmasakrovala stejně, jako kdybychom my i nálož byli hmotní. Jestli to pořádně neumíš, tak radši ne!“

„Tak zalez do vimaanu, srabe a zapni ochranný štít. Ten by náboj z Rodzotu neprobil.“

„Víš, že v duchovitém stavu je štít neúčinný. Pamatuj, že tu máme i Fedibaje a Oldu.“

„Tak zatáhni ten vimaan o padesát metrů dál. Tam už se mu nemůže nic stát.“

Pepek ještě chvíli Yazatap přemlouval, ale ta stála na svém, že to umí a že se nic nestane.

Sedl si tedy k řízení Vimaanu a kus s ním ve vodorovném směru poodjel.

Yzatatap se dala do práce. Bylo vidět, že to není zrovna jednoduché. Pět minut s nábojem zápolila, ale potom se usmála a zvedla palec. Pepek se hrnul ke dveřím, když náhle zazněl silný výbuch, který byl v podzemí tlumený vzdáleností, takže Vimaan jen trochu poskočil, ale nic se mu nestalo.

Fedibajové se jen příkrčili a byla v nich malá dušička.

Pepek s Oldou vyskočili z vimaanu a jen hleděli na místo výbuchu. Oběma se tiskly do očí slzy. Kousek od místa výbuchu uviděli cáry andělské kombinézy. Tohle daleko přesahovalo její ochranné možnosti. Opodál ležela noha, jinde zase ruka. Hlava byla na zbytku těla, které ale bylo zmasakrované a končilo v kříži.

„Oldo, musíme spoléhat na zázrak. Posbíráme všechno, co z Yazatap najdeme a rychle domů.“

Z vimaanu přinesli nosítka a na ně naskládali všechny části Yazatap, které v okolí výbuchu našli. Nebyla to hezká práce a

Pepkovi se chvílemi zvedal žaludek. I Oldovi, který měl chirurgickou praxi, bylo ouzko. Ale vytrvali, dokud nepobrali vše, co našli. Pak rychle nosítka naložili a Pepek si sedl k řízení.

„Oldo, otevírej mi prosím brány. Já jsem toho s vimaanem zatím moc nenalétal.“

Do Oázy se ale bez dalších nehod dostali. Pepek si na jupiterské kolečko s vimaanem netroufl. Přistáli u domku Horákových a již cestou kontaktovali ostatní členy rodiny, aby se připravili na zázrak.

Pepek otevřel dvojitou bránu a všichni prošli do hmotného stavu i s nosítky s rozcupovanou Yazatap. Všichni se zděsili, co na nosítkách leželo. Dětem ani nedovolili vyjít z domu.

Poslali Fedibaje raději domů a Yazatap na nosítkách poskládali tak, aby jednotlivé části ležely v poloze odpovídající lidskému tělu.

Olda i Pepek byli už dost vysílení. Proto se na zázrak postavily všechny dáblíce. Smutný tón zněl tentokrát dlouho a ohnivá koule ne a ne splasknout. Nakonec ale splaskla a na nosítkách ležela Yazatap tak, jak ji znali. Jen několik cárů přilnulo k jejímu tělu a jedna noha byla obutá. Pohnula se a otevřela oči. Když viděla, že leží na nosítkách a je doma, chvíli se neorientovala, ale pak pochopila. Přiškrčeným hlasem pak řekla:

„Jsem to ale nána hloupá. Vždyť já jsem tu rozbušku nezablokovala. Asi jste mě sbírali po kouskách, co?“

„To si piš!“ odpověděl Olda, kterému se už ulevilo.

„Proč jsi to dělala, když to bylo tak nebezpečné?“

„Ono to tak nebezpečné nebylo. Ale udělala jsem osudovou chybu. Při instalaci se musí časový strojek rozbušky uvolnit, a já jsem ho nezastavila. Bouchlo to, když už jsem byla dva metry od náboje.“

„Tak vítěj zpátky mezi živými. Asi bychom to měli pořádně zapít, co?“

„Spíš bych se ještě věnovala tomu konvertoru. Kdo ví, jestli ďáblové ten výbuch nezaregistrovali, i když byl v minus hmotě. Třeba konvertor objevili a budou ho hlídat.“

„Už tě tam nepustíme Yazi“ řekla Xapho. „Určitě nám dopřeješ taky trochu povyražení.“

„No sranda byla, že mě smích potrhál. Ale nepřēju to nikomu. Výbuch mě hned neomráčil a ta bolest v první vteřině, dokud jsem ještě žila, byla strašná. Dávejte na sebe pozor.“

Protože už neměli chuť moc riskovat. rozhodli se, že o zhotovení nálože požádají techy z Ar-Baal-Thärke, které doporučí Otheal. Nálož byla bezpečná s časovačem do deseti minut.

„To nám musí bohatě stačit na únik do bezpečné vzdálenosti“ mínila Xapho, která se rozhodla jít do akce s Pepkem.

Protože chtěli mít spolehlivou pilotku, požádali o spolupráci Hayyoth. Víťa udělal dvojitou bránu, kterou Víťa s Xapho pronesly nálož. Za nimi prošla i Hayyoth, která se hned chopila řízení nehmotného vimaanu, čekajícího tady od příletu z první výpravy.

Na místo, kde ve světě ďáblů byl umístěn inkriminovaný konvertor, doletěli v Oáze. Pepek vytvořil brány, kterými Hayyoth zkušeně prolétala. Do horkého světa vlétli v patřičné hloubce. Pepkovo zadání polohy nebylo tak přesné, takže do světa ďáblů vlétli asi o padesát metrů dále, než to dokázala Yazatap. Hayyoth však zkušeně posunula vimaan do těsné blízkosti konvertoru.

Když vystoupili z vimaanu, poznali Xapho a Pepek, že se kolem konvertoru něco děje. Nad konvertorem přecházeli dva ďáblové vyzbrojení pistolemi a mohutnými obušky. Někteří

dáblové horečně kopali šachtu směrem ke konvertoru. Už byli tak v polovině hloubky, kde se konvertor nacházel.

„Myslím, že přicházíme v nejvyšší čas. zítra už by zneškodnění konvertoru byl problém.“ telepatila Xapho na Pepka. „Tak s chutí do toho.“

Vytáhli nálož z vimaanu a donesli ji až do dutiny konvertoru. V dutině ale nebylo dost místa na vytvoření dvojité brány, do které by se vešli i s náloží. Vlastně to v nehmotném stavu nevadilo, ale ve hmotném stavu se museli vejít do volného prostoru.

„Tak nálož zvedneme očima a protáhneme ji dvojitou bránou shora dolů. Naštěstí tahle síla působí na hmotná i nehmotná tělesa, ať jsi v hmotném nebo nehmotném stavu.“

Pepek vytvořil dvojitou bránu a Xapho jí pak nálož protáhla.

„Tak, Xapho, ty teď běž hezky k vimaanu a požádej Hayyoth, aby byla připravena proletět na Oázu, jakmile nastoupím. Já se teď musím zhmotnit a načasovat rozbušku.“

Xapho zavrtěla hlavou. „Hayyoth jsem to už sdělila telepaticky. Zůstanu tady a budu ti držet dvojitou bránu. Víš, že ve spěchu zazmatkovala i Yazatap. Tak se připrav, začínáme.“

„Dobře, už jdu.“ Pepek prolezl těsnou dvojitou branou okolo konvertoru, nastavil čas a odjistil rozbušku. Xapho mu pomohla branami prolézt zase nahoru. Byli za tři minuty hotovi a zamířili k vimaanu. Na výsledek tady ani nechtěli čekat. Jen zabouchli dveře, Hayyoth vimaan v podzemí rozjela a Pepek jí požádal, aby prolétla jupiterské kolečko. Otvíral jí brány a za chvíli byli v hmotném stavu doma. Hayyoth pak ještě uklidila vimaan na letiště.

Když bylo hotovo, všichni se sešli v hale a počastovali se pravým francouzským koňakem vyrobeným v robocentru.

Stopaři

Úkolu vystopovat ďábly, kteří mohli proniknout na Zemi, se chopily pozemšťanky s Vífou. Vyzbrojili se eldify a indikátorem ďáblů, který Vífa už zase zdokonalil. Mohl pracovat v úzkém paprsku, který mohl uživatel podle potřeby rozšiřovat podobně, jako se pracuje s transfokátorem fotoaparátu.

„Existuje také možnost, že ten průzkumník zůstal na tom měsíci, ale neměl ovladač pro navazující brány na Zemi. Také je možné, že se některým ďáblům už vybily baterky, které nemají možnost dobíjet. Začal bych tedy tam.“

„Podívala bych se nejdřív k ďáblům“ navrhla Jarča. „Jednak bych těm nejaktivnějším prozkoumala vědomí, jednak bych našla přibližně místo, kde se ta brána vytvořená generálem mohla otevřít. Kdybychom prošli na ten měsíc v tom místě, možná, že tam najdeme nějaké stopy.“

Skupina ďáblů, která spoléhala na návrat na Zemi měla zrovna shromáždění. Na improvizovaném pódiu stáli tři ďáblové a jeden z nich se snažil překřičet šum shromážděných. Máňa se rozhodla nespoléhat se na jeho výkřiky, ale vlezla mu do vědomí. Totéž udělali s ostatními ďábly na pódiu Jarka a Vítek.

„Byl to dobrý nápad Jarčo, dozvěděli jsme se všechno, co potřebujeme. Ten řečník byl na průzkumu a vrátil se. Byli tam ale dva a ten druhý pokračoval na Zemi. Takže víme, že máme na Zemi jen jednoho ďábla. Jmenuje se Rabeles. Prima je, že víme, kdo to byl, a kde ho asi hledat. Předpokládám, že bude mobilizovat své homunkuly. Šla bych teď ale na to místo, kde se brána otevřela.“

„Já jsem u toho svého ďábla zjistil, že tady probíhají přípravy na přesun ve velkém. Někteří se domnívají, že bránu otevřel někdo, kdo jim chce pomoci, jiní ji považují za přírodní jev.“

„No, to bych se divila. I brány na jupiterském světě bouří otevíral Jupiter, takže to nebyl přír.jev, jak předpokládaly ty bouře. Dáblové jsou tedy v tomhle dost naivní.“ smála se Jarka. „Já jsem ale zjistila, že počítají i s tím, že se to nepovede. Pro ten případ mají připraveno přepadení těch, co poctivě pracují na polích. Všechnu úrodu by jim zabavili a nechali by je pomřít. Přepadení plánují jako překvapivý vpád, kdy každý z agresorů bude mít přiděleného jednoho zemědělce, omráčí ho yvorem a sváže. Pak je zavřou do nějaké jámy a nebudou je živit.“

„S tím si poradíme později. Buď jim zabráníme v útoku, nebo se postaráme o vězně. Teď bych ale šel stopovat toho průzkumníka. Je a zůstane jenom jeden. Xapho mi právě sdělila, že ten první konvertor podminovali.“

„Ještě bych se tam pro jistotu podívala. Zeptej se, kde to je.“

První cesta tedy vedla na místo konvertoru. S uspokojením zjistili, že na tom místě zeje hluboká jáma, kolem níž se povalují četné trosky konvertoru vyvržené na povrch.

Místo, kde se brána generála Hyriome otevřela, našli snadno. Pak podle návodu Fedibajů otevřeli brány až na ten měsíc. Na tom místě našli stopy průzkumníků, ale nikdo tam nebyl.

„Takže hurá na Zemi, nejlépe do Španělska, Barcelona. Tam Rabeles měl svoje sídlo.“ Teleportem v Útočišti se přesunuli na odpovídající místo a pak Vítek otevřel sérii bran do rušného velkoměsta.

„Nezjistil jsem, kde Rabeles měl svoji pevnost. Můj zpovídaný ďábel ale věděl, že byl radcem předsedy vlády katalánské autonomní oblasti. Tak se tam jako duchové podíváme, třeba už se tam něco děje.“

Zatím co byli dáblové věznění v Sibérii, změnila se politická situace. Bývalý předseda vlády teď pracoval jako místopředseda politické strany. Proto nejdříve zaletěli k němu a podívali se mu

do vědomí. Samozřejmě to byl ďáblův homunkulus, a svého pána s radostí přivítal. Doufal, že mu ďábel pomůže vyřešit aktuální politickou krizi ve vztahu mezi vládou Katalánska a centrální Španělskou vládou.

Ďábel měl ale jiné starosti. Jeho úkolem bylo najít někoho se slýbím, vzít si od něho štěp a umožnit tak svým soukmenovcům cestu na Zemi. Nikdo se slýbím ale teď na Zemi nebyl. Naštěstí neměl tušení, že se tam zdržují mladí manželé Rovných, kteří se ale svými slýbičky nikomu nechlubili. Ďáblůvi homunkulové jen věděli, že Xapho a Mariuk chodí na Zemi prověřovat účastníky zájezdů na Andělský svět. Proti ďáblůvi by ale jejich obrana nemusela být dostatečná.

„Musíme toho Rabelese co nejdřív najít. Dokud tady bude, nemohou ani holky na Zemi pracovat“ mračil se Víťa. Vystopovat ďábla podle vědomí homunkula ale nešlo, nesvěřovali se jim.

Doufali, že Rabeles vyhledal další homunkuly a jedná s nimi. Měl by tedy ještě být v Madridu. Proto si vzali indikátory ďáblů, na mapu Madridu rozprostřeli síť přímek vzdálených tak, aby vzdálenost mezi nimi neklesla pod maximální šířku paprsku vyhledávací a rozdělili si dráhy, které prolétávali nízko nad střechami domů.

Začali centrem města a instinkt je nezahlavil. Ďábla našli u ředitele jedné cestovní kanceláře, kde doufal získat informace o konkurenci, Vávra Interstellar.

„Kde bych našel ty psychologičky?“ tázal se Rabeles ředitele kanceláře.

„Vím, že teď pracují na účastnících dalšího běhu zájezdu z Německa. Ke komu a kdy zajdou, to si plánují jen ony samy, možná ze dne na den. Vím ale, že ráno se vždy zastaví v kanceláři Vávra Interstellar na kus řeči. Tak by snad bylo možno je zastihnout tam.“

Đábel měl problém, že v oblasti Stuttgartu neměl žádného svého homunkula. Obcházel proto svoje homunkuly a hledal, zda by se neznali s homunkuly jiných d'áblů v té oblasti. To už ho ale Máňa s Jarčou pozorně sledovaly. Bylo jen otázkou, jak a kam ho nenápadně odklidit ze Země. Na dálku uspořádaly proto telepatické propojení celé rodiny.

„Normálně bych ho vrátila k těm ostatním d'áblům.“ navrhla Ramiel. „Ti už stejně vědí, že na Zemi se nedostanou ani cestou, která se jim tak znenadání otevřela. Takže výsledky průzkumu jim nebudou na nic.“

„Uvědomme si, že těm odbojným d'áblům teď zbývá už jen třetí varianta řešení.“ přihlásil se Víťa. „Určitě si nemyslí, že je budeme litovat a pokračovat dál s jejich výživou. To by nebylo fair ani k té druhé skupině, která začala pilně pracovat. Měli bychom se zároveň zamyslet nad tím, co s tím uděláme. Jestli jsme přesouvali d'ábly na svět Fedibajů proto, aby se každý mohl nad sebou zamyslet, nemůžeme se teď na ty, kteří volili pro nás akceptovatelné řešení, vykašlat.“

„To si doufám nikdo z nás nemyslí“ zasáhl do debaty Pepek. „Nemůžeme jim pořád nabízet nová smírná řešení. Jediným reálným řešením je nechat ty odbojné d'ábly zemřít. To je jediné reálné východisko z téhle situace. Teď jde o to, jestli je máme nechat podniknout to přepadení a pomoci těm druhým až potom, nebo zvolit takové řešení, aby už nikoho přepadnout nemohli. Zároveň ale musíme dbát na naši bezpečnost a hlavně nedopustit, aby se zmocnili někoho se slýbím.“

„Radikální, ale asi racionální řešení by bylo počkat až se zase shromáždí a hodit na ně pořádnou bombu. Jestli několik málo jedinců přežije, zabijeme je daleko snadněji, než kdybychom jednotlivě honili celou skupinu asi pěti set d'áblů.“

„Klasická výbušnina je většinou nezabije, ale hodně zmasakruje. Nechat je pak trpět a čekat, kdo v bolestech zemře, je na mě moc drastické“ mínila Xapho. „Atomová bomba by zase zaneřádila velkou oblast toho světa a pole těch druhých nejsou dost daleko.“

„Takže bych poprosila Otu o torzní bombu přiměřené rasance. A jestli se tak rozhodneme, tak bychom ji měli použít hned po návratu průzkumníka. Všichni ho budou chtít slyšet a celá společnost se nám shromáždí na malém plácku.“ uzavřela debatu Ramiel.

„Já tam půjdu jako duch se záznamovým zařízením, abychom pak mohli těm přizpůsobivým dáblům doložit, proč jsme to udělali a že jsme je tím vlastně ochránili. Dám Yazatap vědět, až bude čas tu bombu spustit a proskočím na nějaký jiný svět.“ dodala Soňa.

„Holky, nespustte ďábla s očí!“ varoval Olda. „Na Zemi by mohl způsobit velké nepříjemnosti. Raději bych ho prohodil na Sibiř a tam ho držel do té doby, než připravíme tu bombu. Stejně ho někde musíme dopravit na to správné místo, kde by mělo být shromáždění těch odbojných dáblů. Na Zemi by to byl problém.“

„Tak se moc neloudejte. My si najdeme vhodný okamžik a hodíme ho na Sibiřii přes bažiny smutku. Asi to uděláme hned tady, jakmile vyjde na ulici. Víťo, prosím tě čekej ho tam. My ti dáme přesně vědět, jakmile ho tam šoupneme, aby se nám neutopil. Ty ho jenom rychle prohod' na Sibiřii, v bažinách ho zpovídat nebudeme.“

„Já si ho tady radši zmrazím a šoupnu ho do některého z prázdných domků v místě, kde se nachází ta skupina odbojných dáblů. Tam se může umýt, ale teplé šaty mu nedáme,

tak se mu snad nebude chtít nikde courat. Radši na něj ale dám pozor.“

Interview

„Nejdřív bych se ráda pokusila najít toho Afanase!“ vzpomněla si v poslední chvíli Ramiel.

„Tak vyraz, než budeme připraveni, máš na to snad dost času“ utahoval si z ní Pepek.

Ramiel posunkem naznačila, že by ho nejraději zakousla.

„Radši půjdu s tebou, budeme na sebe dávat pozor“ řekla Mariuk.

Ramiel a Mariuk neotálely, proměnily se v duchy a vyrazily na průzkum d'áblů.

„Podíváme se nejdřív mezi ty neposlušné“ navrhla Ramiel.

„Neposlušní“ se často radili, a tak je d'áblice zastihly zase v houfu.

„Takhle ho nezjistím. Je tady moc emocí a ta frekvence, kterou hledám je slabá.“

„Tak pojď k zemědělcům, ti snad budou rozptýleni po polích.“

Zemědělská skupina d'áblů byla vzdálena jen asi padesát kilometrů, takže tam doletěly za chvílku.

„Ráda bych ti pomohla, ale nevím jak. Můžeš mi předat tu frekvenci, co hledáme?“

„To asi není to hlavní. Aby ten d'ábel tu frekvenci vydal, musí být, jak se říká, nabuzený.“

Asi by ho nabudilo, kdyby uviděl d'áblici, která by ho oslovila. Myslíš, že bys to risknula?“

„No, to by mohlo být dost o hubu. Třeba by mě mohl hned praštit yvorem. Radši se jim budu zjevovat z větší dálky. to by snad nevadilo.“

„To určitě ne. Já ale musím blíž. Snad to nebude všesměrová rána, kdyby k tomu už došlo. Ale když ho oslovíš vlídně, tak snad nebude tak nepřátelský.“

Doletěli ke skupince dáblů, která sklízela úrodu brambor. Chvíli je poslouchali. Stěžovali si, že je od práce bolí záda, ale neříkali to s rozhořčením, spíš jako že se to holt musí vydržet. Mariuk se postavila asi dvacet metrů od nich, zviditelnila se a telepatii je oslovila:

„Máte pěknou úrodu. Brambor budete určitě mít dost na celý rok. Jestli vám po prvním roce ještě nebudou rodit masohrušky, tak my bychom vám nějaké přidali, aby vám to líp chutnalo.“

Ďáblové koukali jak u vytržení. Pak se zaškaredili: „Ty jsi anděl!“ a byli by se na ní vrhli.

„Kdepak“ zvolala Mariuk. „Já jsem učednice!“

Ďáblové se na půl cesty zastavili.

„A co tu chceš?“

„Přišla jsem se podívat, jak jste se smířili s fyzickou prací a jak vám to jde.“

„Chceš se nám posmívat?“

„Ani náhodou. Chci vám říct, že jste to vzali za správný konec. A vlastně bych se chtěla na něco zeptat. Není mezi vámi Afanas? Jeden jeho homunkul se po něm ptal.“

„Jó, homunkulové by se asi divili, kam jsme to dopracovali. Ale Afanase neznáme. S ostatními se scházíme, ale nemůžeme vědět, jestli známe všechny z naší skupiny. Spíš ale bude z těch, kteří věří, že se dostanou na Zemi.“

„Nerada bych něco slibovala, ale myslím, že vaše cesta by k tomu někdy v daleké budoucnosti mohla vést. Cesta násilí, kterou chtějí jít ti druzí, k tomu určitě nepovede.“

„Jak to můžeš tak jistě tvrdit?“

„Můžu, protože my jim v tom zabráníme. A budete se divit, zabráníme jim i v tom, aby vás přepadli a sebrali vám to, co jste si pracně vypěstovali.“

„Dáblové se po sobě podívali. „Oni se k tomu chystají? Popravdě řečeno, dost se toho obáváme. Jestli se jim přesun na Zemi nepovede, tak nebudou mít co jíst. Když nám už nebudete nic dávat.“

„Ujišťuji vás, že už se na to vážně připravují. Nám už ale došla trpělivost. Rozhodli jsme se pro radikální řešení.“

„Co to znamená?“

„Už vás tady dlouho ohrožovat nebudou. Pořádili jsme dokumentární záběry, abychom vám ukázali, čeho by byli schopni. Vaší skupiny se ale náš zásah nedotkne. Když tady budete v míru žít, my vám nechceme vládnout. Budete pak suverénní stát a doufáme, že se vztahy mezi námi v budoucnu normalizují a budou spíše přátelské.“

„Ale teď nás tady prakticky vězníte!“

„A divíte se, když jste rozpoutali válku proti nám zničením medicínského centra na Andělském světě? Tak si představte, že bychom vás teď pustili na Zemi. Kdo nám zaručí, že se budete chovat ke Kanáncům slušně, jako k rovnoprávným obyvatelům? Zatím jste tu příliš krátce na to, abychom tomu uvěřili. Tohle tady teď bude váš svět a nikdo vás na něm nebude ohrožovat.“

„Ty, poslouchej, to se vůbec nebojíš s námi takhle mluvit, když nás považujete za takové mizery? Co kdybych tě teď zastřelil a osvojil si ten tvůj slýrib, nebo jak tomu říkáte?“

„Ten by ti nebyl nic platný. Všimni si, jak na tebe mluvím. To je telepatie. Já totiž normálně mluvit nemůžu, protože jsem duch. A můj duchovitý slýrib bys taky těžko ukořistil.“

Mariuk se zneviditelnila, přelétla kousek stranou a pak se zase zviditelnila.

„A co mezihmotové střelivo? Kdybych nenápadně vytáhnul pistoli a zastřelil tě?“

Přitom udělal pohyb, jako by tasil zbraň, ale Mariuk dobře viděla, že žádnou zbraň nemá.

„To bys asi špatně dopadl.“

„Tak naschvál“ vykřikl jiný ďábel a tasil pistoli. Než ale stačil natáhnout ruku, pistole mu z ní vypadla.

„Máš štěstí, že ta pistole je zajištěná, takže to pořád pokládám za přátelský rozhovor. Jinak už by ti ta ruka takhle už zůstala.“ řekla Mariuk a ruku mu zase odmrazila.

„Je jasné, že přáteli asi těžko v této situaci můžeme být. My bychom to sice docela brali, ale ve vás určitě bude ještě dlouho hořkost z toho, že jsme vám tu situaci vnutili. Pokud se ale nebudete snažit na nás útočit, žijte si na tomhle světě podle své libosti. Nečekejte, že vám sem přivedeme nějaké služebníky. Kdo by se ale snažil o návrat na Zemi nebo na nás útočil, dopadne jako tamtí“ ukázala rukou za sebe směrem, kde byla druhá skupina ďáblů.

„A až se vám znelíbíme, také s námi zatočíte. Nepřipadáte si jako despotové?“

„Mám dva příklady, proč si tak nepřipadáme. První je z doby, kdy na Oáze nebylo ještě vůbec nic. A my jsme živořili v duchovitém stavu na Pegsda, kde se o nás nikdo nestaral a neviděli jsme žádnou budoucnost. I na Zemi byli duchové, tak asi víte, jak jsme se do toho stavu dostali. Pak přišel jeden kluk, skoro ještě holobrad, který čirou náhodou odhalil způsob, jak přejít z duchovité hmoty do té normální. Nejdřív jsme mu nevěřili. Když nás, první čtyři ženské, z toho vytáhl, zobaly bychom mu z ruky. Pak jsme společně pomohli i těm ostatním na Pegsda. Ty, které tam byly už dlouho, by mu snad dělaly otrokyně. On ale se všemi jednal na rovinu, nad nikoho se nevyvyšoval a postupně nám dal i dary, které sám dostal od jiných mimozemšťanů.“

„A to on sám tohle všechno udělal?“

„Ne, ale hledal mezi zachráněnými spojence, kteří by mu pomohli vybudovat na Oáze spravedlivý svět. Našel je a myslíme si, že se to povedlo.“

„Ale proč jste se angažovali na Zemi?“

„Ze tří důvodů. Ten nejzávažnější je, že jste s námi rozpoutali válku zničením Andělského světa. Za druhé je Pepek původem Kanánců a vadilo mu, jak krutě a nespravedlivě vládou ďáblův lidem na Zemi. A konečně - všechny zachráněné na Pegsda byly tefirky, protože pocházely z Geheny, kde už dlouho žádní muži nežijí. A on doufal, že ďáblové ze Země se nechají umravnit a budou nám dobrými manžely. Jenže se ukázalo, že všichni, se kterými jsme přišli do styku, byli totální teplouši. Takže z toho nic nebylo.“

Ďáblové se po sobě podívali. „A kdyby se mezi námi našli takoví, kteří by stáli o tefirky, tak byste je vzali mezi sebe?“

„Museli by ještě splnit podmínky, že nejsou agresivní a že to myslí vážně, budou se starat o děti a nebudou ubližovat nikomu nejen na našem světě, ale i na všech spřátelených světech včetně bytostí, které sice nemají naší civilizační úroveň, ale tvoří přátelské společenství na jejich světech. Jeden takový ďábel už se k nám přidal a myslím, že se svými dvěma manželkami je u nás úplně spokojen.“

„A jaký je ten druhý příklad, co jsi zmiňovala?“

„Ten je úplně jiného druhu. Určitě jste slyšeli o národu Hyriome. Ovládaly a zotročily si několik světů a když jsme se s nimi na jednom z nich náhodou potkali, zaujaly vyloženě nepřátelský postoj. Nejprve ďáblové na Firhoi s pomocí Kanánců museli odvracet jejich agresi. Pak Hyriome chtěli dobýt jiný svět, který byl náš, Bykyle. Jejich armádu jsme na Bykyle zdecimovali a zablokovali jsme jim přístup na světy, jejichž bytosti jim pod jejich psychickým ovlivňováním otrročily. Hyriome začaly mít

strach, že pomřou hladu. Obrátili se proti svému despotickému velení a zničili ho i s jejich vojenskou doktrínou. Pak jsme jim dodali dost potravin a následně jsme jim otevřeli světy, které je potravinami zásobují. Nesmí tam ale používat psychické zotročení. Všichni teď žijí v přátelském vztahu a některé Hyriome s námi spolupracovaly na obtížných úkolech, zejména na úkolu z tohoto světa vystrnadit dinosaury, které sem jejich generálové vpustili, aby nám zabránili v přístupu.“

„A co z toho máte vy?“

„My jsme se tak spřátelili s mnoha bytostmi. Vzájemně si pomáháme a odstranili jsme potenciální nebezpečí konfliktů. Dokonce jsme se spřátelili i s inteligentními bouřemi na jednom jupiterském světě. A přátelské vztahy mezi bytostmi na všech dostupných světech jsou pro nás důležité. Agresivním společenstvím jsme dali příležitost k ukončení agrese. Je ale pravda, že tuto příležitost dostávají jen jednou. Jinak původce agrese vyhladíme, pokud to nejsou schopny udělat ty bytosti samy, jako to udělali Hyriome.“

„Třeba by se u nás našli někteří, kteří by měli zájem u vás žít, nebo si sem vzít nějaké tefirky jako manželky. Jak se ale o to přihlásit?“

„Podívejte, já jsem také tefirka, i když šťastně provdaná za Kanánce a o ďábla už bych nestála. Dneska jsme si docela hezky popovídali, i když přijít mezi vás v hmotném stavu bych se ještě bála. Jestli o to stojíte, tak vás budeme občas navštěvovat a určitě se nakonec dohodneme na věcech, které budou naším společným zájmem. Pro dnešek vám jenom chci říct jednu důležitou věc. Ať se zítra stane, co se stane, váš svět a vaše zdejší společenství to z hlediska vašich oprávněných zájmů nepoškodí. A těch, kteří se vás chystali povraždit, nelitujte. Můžete klidně spát.“

„Ty ses teda zakecala“ řekla po skončení rozmluvy Ramiel.
„Moc času na toho Afanase nám už nezbyvá.“

„Myslím, že tohle bylo důležitější. Mezi těmihle dábly ale možná bude lepší se zeptat než hledat nějakou slaboučkou frekvenci.“

Mariuk se zjevila ještě několika skupinkám děblů pracujících na poli a krátce s nimi pohovořila. Většinou nebyli zrovna přátelští, ale nezaútočili na ni. Někteří si na jakéhosi Afanase vzpomněli, ale v jejich skupině ho nikdo neviděl.

„Tak vzhůru za agresory“ zavelela Ramiel.

S těmi se do debaty raději nepouštěli. Naštěstí se už dáblové většinou ukládali ke spánku. Jako duchové se Ramiel i Marjuk připojily střídavě k vědomí některých děblů a telepatií se prostě zeptali: „Znáš Afanase?“

Dáblové se většinou polekali a z jejich vědomí Mariuk ani Ramiel nic nevyčetly. U některých se ale objevila asociace i s podobou, včetně informace, kde by ho mohli najít. Vlétly do toho přístřešku a skutečně Afanase našly. V tuto pozdní dobu už spal. Ramiel mu ale navodila krásný sen o Zemi a vzpomínky už plynuly samy. Vzpomínal na přepychový byt, který obýval ve své podzemní pevnosti. Pár set Kanánců, kteří mu ho stavěli, pak musel nechat zasypat, aby nikdo nemohl zjistit, jak se k němu dostat, ale kdo by je litoval. Však oni se narodí noví.

Vychoval si několik homunkulů, ale nebylo na ně plně spolehnutí. Předháněli se sice, aby se dostali do jeho přízně, ale nebylo to nezištné. Každý si budoval svoje království a Afanas měl podezření, že už jeho příkazy neplnili tak precizně jako dřív. Proto se musel občas vydat mezi lidi, aby na své záležitosti dohlédl. Svým homunkulům kladl na srdce, aby se neohlíželi na to, co se lidem líbí, a hlavně tvrdě postupovali proti Oázanům.

Oni ale vůbec nebyli iniciativní. Oázanů se vyloženě báli a nikdo nic účinného proti nim nevymyslel.

Z Afanasových vzpomínek natočily Marjuk a Ramiel videa, z nichž jasně vyplynulo, jak všemi Kanánci pohrdal. I ke svým homunkulům se choval povýšeně. Měli pro něj jenom cenu úsilí, které věnoval jejich zapojení do své sítě. To ale nebylo nijak veliké, Kanánci se většinou mohli přetrhnout, aby jim prodloužil život a zajistil jim dobře placené místo.

Když pořídily záznamy dáblových vzpomínek, mohly Marjuk a Ramiel s pocitem dobře vykonané práce odletět domů. Na společné splnutí už se všichni Horákovi těšili.

Bycha už nedohoníme

Olda oslovil Otu a vysvětlil mu situaci. Shodli se na tom, že nemá cenu s ďábly dělat cavyky. Nabízené příležitosti se nechopili a nemá cenu to s nimi vícekrát zkoušet.

„Torzní bomby máme dosud u hlavonožců. Vám by ji asi nevydali, budeme tam muset spolu. Bomby nejsou ale nabité a u hlavonožců bych ji nenabíjel. Dopravíme ji na Oázu a tady ji trošku nabijeme. Protože chceme zasáhnout oblast o průměru několik set metrů, nabil bych ji tak na deset procent. Větší náboj by zbytečně poškodil okolní krajinu. Na nabíjení budeme potřebovat tak čtyři hodiny. Vyhradil bych na to jedno robocentrum.“

„Já pak bombu naložím do vimaanu, který zneviditelním a nastavím se nad shromáždění ve větší výšce. Hodím bombu, až mi dá Soňa pokyn. Předpokládám, že exploduje nárazem. Nerada bych si hrála s časovačem. Tentokrát by to muselo být dost nakrátko“ usmála se hořce Yazatap. „Až bombu spustím, co nejrychleji se ztratím. Než propadne těch pár kilometrů, budu už v jiném světě.“

„Já radši poletím s tebou, aby toho na tebe nebylo moc najednou. Bránu můžu otevřít, než spustíš bombu.“

„Dříve bych se urazila, ale po zkušenosti s náloží u konvertoru... jsem pro Xapho.“

Tefirky se na sebe usmály. Jistota je jistota.

Rabeles nebyl spokojený. Představoval si, že homunkulové budou připraveni na účinnou akci proti uředníkům andělů, ale to by musel ovládat homunkuly všech ďáblů, což bylo těžko proveditelné. Navázání správných vztahů mu nějakou dobu potrvá. Cítil ale, že uředníci ho nenechají dlouho jednat a byl

z toho nervózní. Byl by stokrát raději, kdyby na Zemi byla už co největší skupina ďáblů. Jenže cesta na ten měsíc se brzo zavřela a nebyl si ani jist, jestli se jeho společník na průzkumu stihl včas vrátit. Seběhl se schodů na chodník a rozběhl se za taxíkem. Náhle však zapadl do bažiny. Víc už nevnímal. Víta ho hned zmrazil.

Probudil se v povědomém domku. Nebyl to ten jeho bývalý, ale domky se podobaly jako vejce vejci. Za oknem hvízdala fujavice, ale uvnitř bylo teplo. Svlékl si zablácené šaty a šel se do koupelny osprchovat. Spodní prádlo, košili kalhoty a polobotky v domku našel, ale nic, v čem by se odvážil jít do té sloty venku.

„Tak, a je zase po ptákách. Já jsem to Baal Zebovi říkal, že nemáme naději na úspěch. Učedníci si s námi hrají jako kočka s myší. Nenávidím je, ale musím uznat, že jsou mocní. Dali nám šanci postarat se sami o sebe, ale žádné agrese nám trpět nebudou. A mám skoro dojem, že tohle byla už poslední šance. I na Zemi nebo v bažinách dávali každému jen jednu šanci. Jenom jednu. A tohle je vlastně už druhá. Určitě si nechtějí hrát na pečovatelský ústav pro blázny a my jsme blázni byli.“

Rabeles se natáhl na postel a zavřel oči. „Pochybuji, že nám dají šanci zaútočit na ty, kteří si dali říct. Těm určitě budou spíš pomáhat. Třeba by to byl docela hezký život. V tom světě by se dalo krásně žít, ale každý by musel makat, hlavně fyzicky. A to se nám nechce. Asi se moc nechtělo ani těm druhým, ale dokopali se k tomu. Možná je to nakonec příjemnější než ta věčná nečinnost, kterou jsme zažili na Sibérii.“

Rabeles se posadil. „Co ale zamýšlejí se mnou, to mě tady chtějí nechat samotného umřít hladu? Nebo mě i živit, dokud se úplně nezblázním? Určitě to nebude nic příjemného.“ a ďábel začal hledat provaz, na kterém by se oběsil.

Vtom jako by zaslechl telepatický hlas. „Vrátíš se zase ke svým a budeš s nimi sdílet jejich osud. Tak se připrav.“

Đábel se postavil a před ním se zamihotala brána a za ní několik dalších. Odhodlal se a prošel všemi. Rozhlédl se a zkoprněl. Byl zase mezi svými. Všichni na něj koukali jako na zjevení, ale když ho poznali, tak v nich vzklíčila naděje.

„Sláva, Rabeles je tady. Pojdte všichni sem! Tak Rabelesí povídej, co se ti podařilo zařídit?“

Rabeles stál jako solný sloup a nebyl schopen vydat hlásku. Když ale viděl kolem sebe tu spoustu dychtících tváří, řekl jen: „Špatné zprávy.“

Dostrkali ho na pódium a volali: „Tak co se stalo, řekni konečně něco!“

Párkrát se zhluboka nadechl a pak řekl: „Byl jsem na Zemi.“
Všichni si povzdechli. „A co dál?“

„Zjistil jsem, že na Zemi nežijí ani lidé, ani ďáblice, kteří by měli slýrib. Občas tam sice docházejí nějaké ďáblice, aby prověřily přihlášené na zájezd do toho jejich světa, ale nikdo neví, ke komu kdy přijdou. Tak jsem se snažil dostat se alespoň do kontaktu s někým, kdo spolupracuje s tou kanceláří Vávra Interstellar. Ale hned po první schůzce mě na chodníku nepřekonatelná síla vrhla do té bažiny, kde už jsem jednou byl. Tentokrát mě ale nikdo nezpovídal. Dál už si nic nepamatuju.“

Rabeles si zhluboka povzdechl. „Vzbudil jsem se v jednom z těch domků na Sibérii. Tam jsem se umyl a oblékl do těchhle šatů. Pak jsem ležel a přemýšlel jsem.“

„A k čemu jsi došel?“

„Že to nemá cenu. Šanci už jsme dostali a druhou už nedostaneme.“

V davu to začalo vřít. „O jaké šanci to mluvíš? To jako máme začít dřít na poli jako tamti pitomečkové?“

„Oni nejsou pitomečkové. Oni zvolili život, my jsme zvolili smrt. Teď bych se k nim rád připojil, ale už to nepůjde.“

„On se snad zbláznil. Nebudeme ho poslouchat. Teď se musíme zabezpečit na zimu. Zebe, kdy vyrazíme?“

„Klid, musíme si nejdřív naplánovat, jak to provedeme, abychom neskončili ve zmatku a nepřehledné situaci. Navrhují, abychom zaútočili najednou ze všech stran, aby neměli kam utíkat. Musíme si připravit dost provazů, abychom je měli čím spoutat. Nesmíme jim dát možnost uprchnout.“

V téhle chvíli Soňa ukončila záznam, dala pokyn Yazatap a proskočila na sousední svět, odkud se vydala nejkratší cestou na Oázu. Xapho nejdřív odjistila bombu a pak otevřela bránu. Yazatap, která si už předem našla správné místo, aby se trefila na shromaždiště, bombu vypustila a pak rychle vlétla do připravené brány, kterou Xapho za nimi okamžitě zavřela.

Pozvání

Nad Novým Berlínem se pomalu smrákalo. Z okna v posledním patře budovy televize Nový Berlín byl nádherný pohled na město a slunce, které už dosedalo na obzor a zlatilo zčeřenou hladinu oceánu utápějícího se ve večerním oparu, propůjčovalo stavbám města zářivé střechy i tajemné stíny.

„Tehle pohled miluji“ tiše pronesl, spíš jen pro sebe Ota. „Když pro nic jiného, tak kvůli němu se sem budu vždy rád vracet.“

Ostatní návštěvníci jen tiše stáli a čekali, až ta kouzelná chvíle pomine.

„Přišli jsme vás pozvat na zahájení divadelní sezóny a premiéru první inscenace na scéně divadla Oáza.“ Promluvil konečně Pepek. „Jestli to přijmete, vezmeme vás k nám autobusem.“

„A co je na programu?“ ptala se Gerta.

„Otevíráme labutím jezerem v provedení Velkého divadla v Moskvě“ odpověděl Olda.

Všichni pracovníci televizního studia Yazi oněměli.

„To je nějaký 3D záznam, nebo jak jste to vymysleli?“

„Nic jsme nevymýšleli. Prostě jsme pozvali soubor Bolšovo těatra.“

„Neříkejte, že to je opravdu soubor Velkého divadla. Ti by tam určitě jen tak necestovali. Rusové své klenoty hned tak někomu nepůjčují.“

„Je pravda, že cena za zapůjčení tohoto klenotu je opravdu vysoká, ale můžeme si to dovolit. Chceme, aby naše ďáblice i jejich manželé mohli vidět to nejlepší, co se na divadelní scéně vyskytuje. Moskvané o tom zprvu nechtěli ani slyšet, ale když režisér a architekt scény viděli, že jsme jim vytvořili přesnou kopii

jejich scény i zázemí a když jsme jim nabídli částku, která představuje měsíční tržby na vstupném divadla, nechali se přemluvit. I herci, tanečníci a ostatní personál se nechali přemluvit, když zjistili, že součástí pětidenního zájezdu je i volno na plážích Oázy a velmi lukrativní zvláštní prémie. Zkoušet se bude jen jednou, bude to pro ně jako doma.“

„Skoro bych se vsadil, že ruská vláda má k povolení toho představení na Oáze i jiné důvody. Necháme se překvapit. Ale ne zas tak moc“ podotkl Pepek.

„Součástí dohody je i poskytnutí práva na televizní záznam a vysílání záznamu v televizi Yazi. Tefirské záznamy pořídí osvědčené kameramanky. Mysleli jsme si ale, že by bylo dobře natočit i nějaké interview s tanečnicí, dirigentem nebo režisérem, a to bychom raději nechali na vás, abyste sestavili nějaký doprovodný shot.“

Gerta tu novinu ještě chvíli vstřebávala, ale pak začala svůj kolektiv instruovat, co, kdo a jak má udělat. „Kdy se představení koná?“ otázala se.

„Domluvili jsme premiéru a jednu reprízu. Na premiéru zveme také přátele z Bykyle i z Firhoi. Na reprízu už jsou zváni jen stálí obyvatelé Oázy.

„Museli jsme termín sladit s programem divadla. Pozítří ráno, v pondělí, letí do Moskvy čtyři airbusy. Naberou herce, techniky i originální kostýmy, v nichž jsou herci zvyklí hrát. Odpoledne pak proběhne zkouška v našem prostředí. V úterý ráno vyřídíme případné připomínky a večer je představení. Herci budou mít čas si Oázu prohlédnout, vykoupat se v moři a ochutnat místní kulinářské speciality. Další den mají hosté z Velkého divadla pauzu a ve čtvrtek je repríza. V pátek je pak po obědě dopravíme zpátky do Moskvy.“

„Tak to tam musíme vypravit celý štáb, abychom zachytili také něco z volných chvil herců. Doufám, že nám vaše kameramanky budou k dispozici.“

„Počítáme s tím. Ten pořad by měl v televizi Yazi zazvonit, aby byli spokojeni i náročnější diváci.“

„Jak ale chcete divadlo provozovat? Těžko tam trvale můžete angažovat nejlepší pozemské soubory.“

„Máme už dohodnuto deset dalších představení na podobném základě s různými světovými scénami. Počítáme tak asi s měsíčním intervalem těchto slavnostních představení. Režiséři většinou namítali, že nastudování her v neznámém prostředí je příliš náročné. Tak jsme jim slíbili, že jim vytvoříme takové prostředí, na které jsou zvyklí. Naše divadlo jsme postavili tak veliké, aby se tam vešly všechny scény, které jsme pro toto hostování chtěli získat“ chlubil se Ota. Využijeme k tomu hiblag, který nám dal přítel andělů. Zkopírujeme si všechny kulisy i technické prostředky, které používá divadlo na své domácí scéně a pak zadáme výrobu robocentru, které umí pracovat přímo s pamětí hiblagu. Zhmotňovat všechno jen z volné energie, to by asi nešlo.“

„Divadlo zatím nemá stálý soubor“ pokračoval Ota.
„Počítáme ale s tím, že kromě těch velkých představení angažujeme i některé menší nebo avantgardní scény. Nejdřív s některými jejich kusy, pak, až si zvyknou na naše prostředí, bychom je chtěli přemluvit, aby nastudovali některá naše témata, která byla tématem příběhů naší literární a dramatické soutěže. Byli jsme překvapeni, z kolika různých pozic je možno vidět stejné události, které byly tématem vypsání soutěže. Budeme hledat dramatika, který by ty příběhy zpracoval pro divadlo i televizi. Pro zpracování některých témat použijeme i počítačovou grafiku.“

„Jak chodíme po světě“ řekla Gerta „potkali jsme řadu šikovných absolventů akademií múzických umění, kteří by měli zájem pracovat pro nás. Mladí lidé nám fandí a podporují naše snahy o očistění společnosti. Možná, že by chtěli pracovat i pro divadlo v Oáze jako dramatici, režiséri nebo herci. Hodilo by se ovšem vyslat na studia múzických umění i některé tefirky. Nemusí přece pracovat jen jako ošetřovatelky v nemocnicích a lázních.“

„Myslím, že když jim dáme paměťové pihy se středoškolskými vědomostmi, mohli bychom je poslat rovnou na některou akademii. Snad některé z nich budou mít pro takové studium i talent. Za několik let bychom mohli založit vlastní stálý soubor složený jak z pozemšťanů, kteří by k nám dočasně nebo trvale přišli, tak z tefirek, které žijí na Oáze. Zatím se ale musíme spoléhat na pozemšťany. Každého, kdo by se chtěl usadit na Oáze, si ale musíme pořádně proklepnout“ připomněl Pepek. „I ty, kteří pojedou na Oázu jen na krátkou dobu, si musíme prověřit. V pondělí poletí do Moskvy celá naše rodina, abychom si prověřili lidi i zavazadla.“

„Gerto, myslíš, že by některý z těch mladých, co projevíli zájem, chtěl s námi jet na tu premiéru?“ zeptal se Ota.

„Zeptat bych se mohla. Ne každý ale bude souhlasit se sondáží vědomí.“

Olda reagoval směrovanou telepatí: „To nikomu nebudeme říkat. Získané informace nikomu nebudeme předávat, takže by se nikdo neměl nic dozvědět. A neměla bys tady o tom vůbec mluvit.“

Olda se podíval vyčítavě na Otu. Nikdo jiný jí o tom nemohl říct. Ota se příkrčil, upřel pohled na Gertu a směrovanou telepatí jí vyčetl: „Vždyť jsem ti přece říkal, že je to tajné.“ Gerta se provinile kousla do rtu.

„Tak kdo s námi zítra poletí?“ zeptal se Olda. V airbusu je místa dost.

Kromě Gerty se přihlásili ze zaměstnanců studia dva reportéři a dramaturg. Zájemce z řad studentů Gerta dosud neoslovila. „Do zítřka jich pár oslovím, uvidíme.“

Olda i Pepek se ubytovali v hotelu Rote Fahne, Ota spal ve svém bytě. Při hotelové snídani se s Gertou znovu sešli.

„Oslovila jsem telefonicky tři mladé umělce a všichni nadšeně souhlasili, že pojedou. Jeden je zdejší, ale druhý je z Kanady a třetí z Indie. Nebude to problém?“

Pepek s Oldou na sebe pohlédli. „Nemáme dnes takový spěch, zastavíme se pro ně cestou. Řekni svým reportérům a tomu zdejšímu mladíkovi, ať přijdou v deset na střechu televize. Snad se tam airbus nějak vmáčkne. Zjisti, kam přesně pro ty adepty máme zaletět.“

V deset se sešli na střеше, ale ukázalo se, že pro airbus tam není dost místa. Olda ho proto nechal viset deset metrů nad střechou a se svými spolucestujícími pak na otevřenou nakládací plošinu airbusu vylétli. I Gerta, která už to dříve viděla, byla z krátkého letu nad střechou vyjevená, ostatní spolucestující se jen těžko vzpamatovávali.

„Na tohle jste nás měli předem upozornit. Kdybych měl slabší srdce, mohla by ze mě být mrtvola“ stěžoval si jeden z reportérů.

„Tak bychom vás zase oživili“ s úsměvem na rtech odpověděl Pepek. „Ale moc byste z toho neměl, oživení si nic z toho zázraku nepamatují.“

Nezasvěcení z toho moc velkou švandu neměli. Usedli do sedadel a zhluboka se napili džusu, který jim Pepek podal. Než sklenice vyprázdnil, Olda už přistával na smluveném místě.

Mladý Kanadán nastoupil, posadil se a hned se začal vyptávat, kam to vlastně jedou a co se tam bude dít. Když se dozvěděl, že jedou na slavnostní představení moskevského Velkého divadla, zrozpačitěl.

„Nevzal jsem si smoking, ani jiný oficiální oděv. Jak tam budu vypadat?“

„Však my vám něco opatříme“ uklidnil ho Ota. „Hlavně jestli se vám u nás bude líbit.“

Pepek mezi tím prozkoumával vědomí obou mladíků. Oba byli z nenadálého pozvání trochu vyjevení, ale žádné zlovolné myšlenky neobjevil. Ani zavazadla neobsahovala nic podezřelého.

Než dokončil průzkum, byli už na smluveném místě v Indii. Zase tam ale nebylo pro objemný airbus dost místa na přistání. Proto si musel Pepek pro nového cestujícího doletět. Když se s ním přivítal, upozornil ho, že spolu poletí. Mladík byl zvyklý na létání letadlem a ničeho zlého netuše, jen netečně přikývl.

Tentokrát byl airbus dost vysoko. Když Pepek uchopil Inda za ruku a rychle se s ním vznesl, Ind poděšeně vykřikl. Pak zavřel oči a začal se potichu modlit. Než se ale nadál, už pevně stál na podlaze airbusu, dveře se za nimi zavřely, a když otevřel oči, jen zakroutil hlavou. Připadal si jako v normálním letadle. Posadil se a nabízenou sklenici džusu vypil naráz. Až do konce cesty nepromluvil.

Z airbusu všichni vystoupili na Krabím ostrově, nedaleko divadla.

Agenti

Airbusy do Moskvy řídili Horákovi chlapi a Yazatap. Rolí stevardek se ujaly mladší dáblbice Horákovy rodiny ve dvojicích s pozemšťankami. Piloti pečlivě kontrolovali každé zavazadlo, zatím co stevardky zkoumaly vědomí nastupujících lidí. Musely prozkoumat vědomí více než sta cestujících. Bylo dohodnuto, že pokud při sondáži vědomí zjistí, že někdo má nějaké nekalé úmysly, budou ho bažinačky na Oáze sledovat. Nešlo odmítnout kohokoli ze souboru Velkého divadla, protože by vedoucí zájezdu mohl odmítnout hrát. Horákovi si ale vyžádali předem seznam účastníků, v němž bylo napsáno, jakou má který účastník v zájezdu úlohu.

Při průzkumu vědomí našli Horákovi jen pět osob, které měly nějaké postranní úmysly. Čtyři z nich byli členové tajných služeb, jejichž úkolem bylo dozírat na členy souboru a zároveň sondovat politickou situaci na Oáze a zjistit, jak silné mají zbraně, případně jak získat jejich nevšední schopnosti. S tím ovšem Horákovi počítali a byli by se divili, kdyby k tomu nedošlo. Pátý podezřelý ale nebyl propojen na tajné služby a byl to homunkulus. Jeho cílem bylo zjistit, jak Oázu co nejvíce poškodit, nejlépe zničit. Byl veden jako technik jeviště.

I přes to, že bylo dohodnuto, že Oázané nebudou do složení účastníků zasahovat, navštívil Olda vedoucího zájezdu a opatrně se ho zeptal, zda je tento člověk pro jejich účinkování na Oáze nutný. Vedoucí v zápětí kontaktoval příslušníky tajných služeb a když zjistil, že s ním nemají nic společného, souhlasil, že nežádoucího účastníka nechají doma. Tím bylo zažehnáno nevyzpytatelné nebezpečí a Horákovi se mohli věnovat divadelnímu představení, aniž zanedbali další nástrahy, které jim hrozily.

Agenty zvláštních služeb si vzali na starost Yazatap a Pepek. Agenti byli překvapeni, že po příletu na Oázu dostali právě jen oni pozvání na zvláštní schůzku, která se konala v domě Horákových na Oáze. Ještě více byli překvapeni, když hned v úvodu schůzky vyložila Yazatap karty na stůl.

„Víme, že vaším úkolem je zjistit, jaké poměry tu panují a zda naše společnost není nebezpečím pro váš stát. Chtěli bychom vás ubezpečit, že nemáme v úmyslu kterýkoli stát na Zemi ohrožovat. Trvale ale bojujeme s tyraníí, kterou na Zemi představovali ďáblové. Vlastně zahájili nevyhlášenou válku proti nám tím, že zničili medicínské centrum na Andělském světě. Řada politiků určitě už poznala, že ze Země zmizeli jejich ďábelští poradci. Dnes již na Zemi žádní ďáblové nejsou, ale zůstalo tam mnoho jejich přísluhovačů, kteří se snaží obnovit bývalé poměry vlády ďáblů na Zemi.“

Pracovníci tajných služeb nebyli žádní nedopeřenci. Když Yazatap skončila, podívali se po sobě a pak se jeden z nich zeptal:

„Víme, že k prosazení svých zájmů používáte prostředky, které by mohly ohrozit i náš stát. Chtěli bychom mít záruku, že to neuděláte a upřímně řečeno, rádi bychom našli i obranu proti nim. Víme, že nám tyto informace neprozradíte, ale můžete nám alespoň prozradit, které prostředky to jsou?“

„Jestli máte na mysli zbraňové systémy,“ odpověděl Pepek, „tak ty odpovídají atomové válce na Geheně, to je peklo. Na Geheně už je ale po válce, která skončila totálním vyhubením všech bojovnic. Některé z nich se ale zachránily na tomto světě a odnesly si s sebou i nejdokonalejší letouny, které mají takové ochranné štíty, že žádná zbraň na Zemi je nemůže překonat. Každý vimaan může nést zbraně a bomby schopné zničit půlku Evropy. Takových letadel máme několik desítek a jsou mezi nimi i

ty, které dříve měli pozemští ďáblové. Chcete se v některém proletět?“

Takovou nabídku odhalení pracovníci tajných služeb neočekávali.

„Ceníme si vaší otevřenosti, ale určitě pochopíte, že tuto nabídku využijí jen dva z nás.“

Pepek se usmál na Yazatap. „Doverjaj i proverjaj, da?“

Hosté se ošivali, když s nimi Horákovi jednali takto otevřeně. Nikdy se s takovým jednáním dosud neseťkali. Yazatap ale již zvala ty, kteří se chtějí proletět, do vimaanu, který si mezi tím telepaticky přivolala. Chvíli s nimi poletovala, předvedla manévrovatelnost letounu a na pustém atolu i funkci zizibadu. Mezitím Pepek pokračoval ve vysvětlování:

„V každé vládě se vyskytují bývalí pomocníci ďáblů. Ty speciálně sledujeme a když dále škodí lidem i celému národu, posíláme je do vyhnanství. Za nejhorší zločin považujeme rozpoutání války. Poslední, kdo to udělal, byl americký prezident, který bez varování napadl Nové Německo. Druhý takový výtečník, který chtěl rozpoutat válku mezi světy, byl generál Redwick. Oficiálně bylo oznámeno, že havarovali s letadlem. Ve skutečnosti jsme je ale zajali a teď žijí na úpatí činné sopky v betonových bunkrech, na které dnem i nocí dopadají sopečné pumy. A užijí si to dosyta, protože za věrné služby jim ďáblové prodloužili život o několik set let. Ukážu vám ale, jaké vyhnanství mají ti ostatní, jejichž provinění nejsou tak těžká. Račte mě následovat.“

Pepek otevřel bránu do Rafaelova arestu. „Je tu dost zima, ale vyhnanci si žijí lépe než v gulagu. Každý má svůj vytápěný domeček, živíme je slušnou stravou, a i zimní oblečení jsme jim poskytli.“

Pepek otevřel dveře jednoho domku. Člověk, který seděl u stolu vyskočil a vyjeveně koukal. Pepek raději zabouchl dveře a dříve, než vzbudili pozornost dalších vyhnanců, zavedl návštěvníky zpět. Za chvíli se vrátili i jejich kolegové z letu vimaanem. Rozpačitě po sobě koukali.

„Nevýhodou bomb z Geheny je“ pokračovala Yazatap, „že působí dlouhodobé radioaktivní zamoření terénu, kde byly použity. Tyto bomby bychom nikdy nepoužili. Využíváme je jen jako zdroj energie Máme totiž torsní bomby, které jsou stejně účinné, ale nepůsobí radioaktivní zamoření. Jedna byla použita k výbuchu v pevnosti dáblů v Jeruzalémě. Sice prorazila zemskou kůru, teď je tam sopka, ale žádná radioaktivita.“

„Proč se ale nesnažíte ovládnout zemi silou, když máte tak účinné zbraně?“

„My chceme naopak mít přátelské vztahy nejen s lidmi, ale i s obyvateli dalších světů. Našimi přáteli jsou už Xijtrané, Chetezové, obyvatelé Pegsda, Hyriome i dáblové z Firhoi. Sídlí u nás i malá skupinka Fedibajů. Žádnou z těchto civilizací se ale nesnažíme ovládnout. I když i některé z nich mají zbraně účinnější než cokoli, co existuje na Zemi, nemají v úmyslu nás ani vás ohrožovat. Přáli bychom si stejně dobře vycházet i s lidmi na Zemi. Lidé si ale musí udělat pořádek sami. My se jen snažíme ukázat jim cestu, zejména prostřednictvím syndikátu Yazi. Také jsme odstranili ze Země dáblů a jak jste viděli, snažíme se oprostít Zemi i od těch, kteří by chtěli zavést znovu jejich praktiky. Otevřeně řečeno, myslím, že jich pár bude i u vás. Z vás čtyř ale žádný k bývalým přísluhovačům dáblů nepatří. Jinak bychom s vámi takhle nehovořili.“

„Jakým způsobem to ale pronikáte na jiné světy?“

„Tohle umí jen někteří z nás. Je to vlastnost jedince, ale otevřenou bránou mohou procházet i další lidé“ odpověděl

Pepek, který se rozhodně nechtěl svěřovat se schopností slýřibů.

Do místnosti vstoupil Olda. „Vaši lidé jsou nějací zakřiknutí. Nezakazujte jim s námi hovořit, nedozvíme se z rozhovoru nic nového, protože jsme si to už dříve přečetli v jejich myšlenkách. Například vy teď přemýšlíte, co řeknete vašim představeným a vy myslíte na to, že byste si dal sto gramů vodky.“

Tohle ale už návštěvníky opravdu vyděsilo. „Každý z nás má v hlavě mnoho tajných informací. Takhle byste se je mohli všechny zjistit!“

„A k čemu by nám byly? My nechystáme žádné přepadení. Jen se takhle můžeme přesvědčit, že nikdo nechystá nic proti nám. Takže vám otevřeně říkám, že každého, kdo k nám má přijít, i jen na krátkou dobu, pečlivě prověřujeme, a nepotřebujeme k tomu žádná lejstra ani vyjádření zaměstnavatele. Víte, že jsme požádali vedoucího vaší skupiny, aby jednoho kulisáka nechal doma. Jsme rádi, že nám vyhověl. Ten člověk byl teroristou každým coulem a doporučoval bych vám, abyste si na něj dali pozor i u vás. Kdybyste nám nebyli vyhověli, museli bychom mu dát tady trvalý, i když neviditelný, doprovod.“

„Vy umíte být také neviditelní?“

„Ano, ale dlouhodobě to dost vyčerpává. K takovému účelu by se někdo proměnil v ducha.“

„Vy tady pěstujete okultismus?“

„Kdepak, to je jen jinak polarizovaná hmota. V tom stavu byly dáblice sestřelené na Geheně, které se působením ochranných štítů vimaanů nevypařily, ale přešly na svět Pegsda do stavu, který vypadá jako nehmotný. Ale Pepek našel způsob, jak hmotu přepolarizovat zpátky, takže tu teď všechny normálně žijí.“

„Takže kdyby vás chtěl někdo zastřelit, proměníte se v ducha?“

„Kdepak, to tak rychle nejde. Kromě toho, řada zbrojovek na Zemi už vyrábí střelivo z mezohmoty. Ale kdyby to někdo takhle zblízka zkoušel, tak ho přimrazíme dřív než stačí stisknout spoušť.“

„Ale tak rychle nikdo nezmrzne.“

„My tomu jenom tak říkáme. Ve skutečnosti je to vyvolání stavu elektrolytické nevodivosti, které vám ochromí nervy. Když je ale celý člověk přimrazený, přestane mu pracovat srdce a když ho do patnácti minut nerozmrazíme, tak zemře. Já vám teď na ukázkou přimrazím pravou ruku. Zkuste s ní pohnout.“

Agent zjistil, že to nejde a vyděšeně se na Oldu podíval.

„Klid, my to umíme zrušit.“ ujistil ho Olda a také to hned provedl.

Agenti vypadali, že je odtud ponosou nohama napřed. Bledí byli jako křída a roztrásly se jim ruce. Jejich mluvčí zašeptal: „Takže jste vlastně neporazitelní.“

„Neradi bychom to někomu prokazovali. Vlastně jsme to skoro prokázali Hyriome, kteří nás napadli. Teď s nimi ale žijeme v míru a máme mezi nimi i několik přátel, s nimiž jsme poměrně snadno dokázali věci, které bychom sami řešili jen obtížně. Umíme sice ledacos, ale rozhodně nejsme všemocní.“

„Stejně si myslím, že naše zpráva vyvolá u našich představitelů zděšení. Jestli jste nás chtěli zastrašit, tak se vám to asi povedlo. Určitě bychom rádi měli s vámi smlouvu o vzájemném neútočení, ale smlouva je jen papír, když obě strany nemají dobré důvody ji dodržovat.“

„Budete se divit, ale my bychom dobré důvody měli. Kdybychom museli jít do opravdu tvrdé války, tak bychom ji asi vyhráli, ale při účinnosti existujících zbraní by nám to nic

hezkého nepřineslo. Takže bychom rádi takovou dohodu uzavřeli, hlavně kvůli vám, abyste nemuseli být nervosní. Nervozita je vždy nebezpečná. Jestliže by se z vaší strany ale objevila snaha použít proti nám nějakou zbraň hromadného ničení, ať už chemickou, biologickou nebo jadernou, bránili bychom se s veškerou vehemencí. Tak prosím vás, řekněte u vás všem, že chceme žít v míru a přátelství a že nemáme žádné důvody s někým vyvolat nějaký konflikt. A snažte se nikoho nevystrašit. Vystrašený subjekt je nevyzpytatelný, a proto nebezpečný.“

Divadlo

Divadlo bylo postaveno na Krabím ostrově. Tam Horákovi postavili i domky pro ubytování hostů. Režisér i účinkující byli překvapeni, jak přesnou kopii divadelní scény Oázané vytvořili. Zkouška na představení proběhla bez problémů. Moskvané si ale nepřáli, aby jí sledovali nějací diváci.

„Už jste někdy byli ve skutečném divadle?“ zeptala se při společném sexu Yazatap.

Mariuk, Xapho i Ramiel nic takového nikdy neviděli. Víťa i Pepek si matně vzpomněli, že s rodiči navštívili nějaká dětská představení. Olda a lidské holky si ještě dobře vzpomínali na divadelní představení, která navštívili. Na balet si ale vzpomněly jen Hedvika a Soňa. Ty vzpomínky byly ale u všech již zavalené dlouhou dobou a událostmi, které mezi tím proběhly.

„Pro mě byla nezapomenutelným zážitkem návštěva divadla v Epidauru. Bylo to jedno z největších řeckých divadel a mělo dokonalou akustiku. Řekové byli také výborní herci. Pro nás je trochu zvláštní, že i ženské role hráli muži.“

„Ale Yazatap, to divadlo ještě existuje. Byli jsme tam s Jaroslavem“ zajíkla se Hedvika a rozplakala se.

„Tak se všichni slavnostně ustrojte, naše rodina bude celá sedět v jedné loži. Vezměte tam i starší holky. Já tentokrát zůstanu s malými dětmi a půjdu až na reprízu“ zamlouvala to rychle Yazatap.

V úterý odpoledne vyslali Horákovi airbusy na Bykyle, Firhoi i do Nového Německa. Z obyvatel Oázy pozvali Františka, Tabris, lékařky, Otheal, bažinačky, zpravodajce a další, především ty, kteří si vytvořili přirozený respekt u ostatních obyvatel.

Obyvatelé Oázy chápali, že se do divadla nemohou vejít všichni, i když kapacita hlediště byla skoro 500 míst. Proto

v údolí, kde onehdy byly předvedeny tefirské historické záznamy, bylo zobrazováno přímým přenosem z divadla celé představení. Záznamy měla na starost Soňa, která do různých míst divadla umístila šest kamer záznamového zařízení. Všech šest záznamů bylo propojeno, aby bylo možno kombinací vytvořit věrný obraz v prostorovém modelu. Takto mohli živě sledovat všichni Oázané alespoň jedno ze dvou představení.

Jen málo Oázanů bylo ve skutečném divadle, skoro nikdo neviděl balet, tím méně jedno z nejznámějších představení v mistrovském provedení moskevského Velkého divadla. Všichni byli uchvázeni krásou pohybu umělců i hudbou v provedení špičkového orchestru. Tefirky ještě hodnou chvíli po skončení představení zůstávaly na svých místech a vstřebávaly dojmy, které v nich představení vyvolalo. Potlesk zpočátku vedli hlavně pozemšťané, ale když tefirky poznaly, že takto se na Zemi projevuje uznání umělcům, potlesk burácel divadlem i předváděcím údolím ještě po pátém děkování umělců.

Tanečníci i hudebníci, kteří zpočátku byli trochu v rozpacích nad nevšedním prostředím, byli dojati, někdy až k slzám. Horákovi se postarali, aby po představení byly tanečnice odměněny kyticemi. Všichni umělci i personál dostali pamětní medaile, které navrhly Xapho a Mariuk, a dárkové koše s plodinami vypěstovanými na Oáze.

Ve středu měli umělci volný den, ale celý airbus zaplnili zájemci o exkurzi do Dinosaurie spojenou s pohledem na zničené medicínské a kulturní centrum i na rekreační centrum v Andělském světě, kde se mohli setkat s rekreaujícími se Australany. I těmto umělcům ale zbylo dost času na koupání v moři Oázy a večerní procházku po ostrově Oáza. Byli překvapeni, že všichni průvodci s nimi mluvili plynně rusky.

Všichni se shodovali v tom, že návštěva Oázy je pro ně nezapomenutelným zážitkem.

Volného času umělců využívali reportéři studia Yazi. „Tak srdečného přivítání se nám nedostalo na žádném zahraničním zájezdu. Když jsme se dozvěděli, že většinu obecenstva tvoří dáblice, měli jsme malou dušičku. To víte, zakořeněná představa pekla vzbuzuje strach. Vidíme ale, že tady žádné peklo není a tefirky jsou moc sympatické“ řekla reportérovi televize Yazi při interview primabalerína Velkého divadla. „To, co se vám tady povedlo, je skoro zázrak.“

Kromě obvyklých témat se reportéři také ohleduplně tázali, zda sledují Yazi nebo chodí nakupovat do jejich obchodů a jaké zboží tam nakoupili. Ptali se jich také na dojmy z Dinosaurie a Světa andělů. Některé postřehy byly zajímavé, ale v několika případech vyjádření tanečníků k tomu, co ďáblové udělali s medicínským centrem na Andělském světě, nebyla přímo vysílatelná.

V Dinosaurii nikomu nedovolili opustit airbus, ani tam nepřistáli. I tak pohled na obrovské dravé ještěry a nalétávající draky donutil slabší povahy odvrátit pohled od okna airbusu a skrčit se za opěradlem sedadla.

„To, co jste nám ukázali, patří k nejsilnějším zážitkům mého života. Vidět živé tvory, které jsme dosud viděli jen v počítačových animacích podle nejbujnější fantazie tvůrců hororových filmů, je neuvěřitelné. A ještě neuvěřitelnější je pro nás to, že máte prostředky tyto světy navštívit, a přitom ochránit sebe i nás před nebezpečím, které tam číhá na každém kroku. Zničené Andělské město je pro nás varováním a dobře teď rozumíme vašim snahám zneškodnit síly, které to způsobily. Držíme vám palce, aby se to povedlo“ řekl reportérovi režisér představení.

Návštěvníky udivovalo, že na Oáze je tolik dětí, když je tu zatím tak málo mužů. Příběhy odcizení dětí na Geheně je zaujaly. Zprvu nevěděli, co si o tom myslet, ale když pochopili, že to byla vlastně jediná možnost, jak zachránit něco z populace gehenských tefírek, zdálo se jim to jako výborný nápad. Zároveň ale pochopili, že něžné krásky, které s nimi hovoří, se mohou v minutě proměnit v neohrožené a zkušené bojovnice.

„Víte, že zničením medicínského centra na Andělském světě Dábové znemožnili léčení lidí z nemocí, které jsou dosud na Zemi často nevyléčitelné, a v mnoha případech se rychle zhoršují, až pacient umře?“ zeptala se Greta. „Střízlivě odhadujeme, že takto umírá na Zemi zbytečně každý rok tak pět tisíc lidí. Teď se ale blýská na lepší časy, u nás se školí ošetřovatelky, které budou umět tyto nemoci uzdravovat a některá zdejší děvčata, která to umí, už pracují na Zemi. Zdejší střední škola má dohodu s několika středními školami, například v Kyjevě.“

„Já mám tatínka, který má těžkou cukrovku a nemocnou slinivku. Lékaři mu dávají tak dva měsíce. Nemohl by mu někdo pomoci?“ zeptala se skoro šepem jedna z tanečnic, které říkali Stázka.

„Takových případů je asi mnoho“ vmísila se do hovoru ošetřovatelka Kirké, která studovala u Salgiel. „Protože jste nám ale předvedli tak krásné představení, měli bychom se vám nějak revanšovat. Na to musíme být ale dvě a nepůjde to asi najednou. Někdo by u vás musel tak dva až tři týdny být. Jiná možnost by byla, že bychom tatínka vzali sem na marodku. Musím se zeptat Salgiel.“

Chvíli mlčela a baletce se zdálo, že o další rozhovor s ní už nemá zájem. Za chvíli ale ošetřovatelka promluvila:

„Jestli byste mohli tatínka dopravit k našim letadlům, mohli bychom ho sem vzít. Jestli se uzdraví, tak vám ho pak zase přineseme.“

„Jenomže já ho tak rychle, než vaše letadla odletí, nestačím přivést. Nebydlíme totiž přímo v Moskvě a já domů dojíždím jen občas, jak mi to divadlo dovolí.“

Tefirka zase chvíli mlčela. Pak ale řekla: „Tak to uděláme jinak. Poletíme k vám mikrobusem, ale v sousedním vesmíru. Vy nám přesně označíte místo, kde bydlíte, a my tam projdeme a odneseme ho přímo branou do jiného světa, Dejte vaší mamince vědět, aby tatínka připravila na cestu. Může třeba letět s ním.“

Stázce se rozšířily oči. „Myslíte, že by to šlo?“

„Aby nevznikl rozruch, měli bychom se objevit až přímo u vás v domě, nebo na dvorku. Musíte u toho ale být i vy. Řekněte nám, kdy můžete být doma a mít všechno připravené. Nikomu jinému raději nic neříkejte. Snad vašeho tatínka nikdo v té době, co bude u nás, nebude postrádat.“

„Lékař už ani k němu nechodí, jen mu předepisuje insulin a utišující léky. Já mám v sobotu představení, ale v neděli bych mohla domů zajet. Přijďte prosím až odpoledne.“

Na podrobné mapě si vyznačili místo a dohodli se, že přijdou ve tři hodiny. Pak se ale baletka zarazila. „My ale nemáme skoro žádné peníze. Žijeme z mého platu a maminka něco k jídlu pěstuje na zahradě. My vám to nemůžeme zaplatit.“

„Pro peníze to neděláme, můžete klidně spát.“

Po pátečním obědě na rozloučenou herci nastoupili do airbusů a odletěli zpět do Moskvy. Někteří z nich vypadali docela sklesle. Horákovi potají zkoumali jejich vědomí a bylo dost takových, kteří by rádi přesídlili na Oázu. Horákovi ale nechtěli

rozvracet divadelní soubor, a tak na toto téma s nikým nemluvili. Bylo vidět, že nasazení agenti dobře poslouchají.

Při loučení v Moskvě se obrátil jeden z agentů na Oldu. „Kdybychom měli zájem jednat o té smlouvě, jak se s vámi spojíme?“

„Nechte nám zprávu v německé kanceláři Vávra Interstellar. S těmi jsme trvale ve spojení. V Rusku bohužel žádný trvalý kontakt nemáme. Budete-li ale chtít, můžeme v budoucnu nějaký zřídit.“

Agent přikývl a podal Oldovi ruku. „Jsem rád, že jsem vás poznal.“

Stázka

Za Stázkou letěla Kirké s Máňou a Oldou minibusem. Celou trasu prolétli na Bykyle, kde Olda přistál na místě, které si dohodli. Nejprve prošla Máňa s Kirké na Zemi, aby přesně zjistily, kde bydlí rodina Stázky. Stázka už je čekala.

„Maminka je nervózní, že se mají vypravit do úplně neznámého prostředí. Radši jsem jim neříkala, že jste dáblice.“

„Ale já nejsem dáblice, jsem normální holka z Prahy!“ ozvala se Máňa.

„A to tam spolu normálně žijete?“

„Jasně. A jsme dokonce jedna rodina. Ale na vysvětlování toho, jak k tomu došlo, dneska nemáme čas. Poletí maminka s tatínkem?“

„Naši by bez sebe nemohli tak dlouho být. Já se tady budu mamince starat o políčko, tak tam může být klidná. Jestli tatínka uzdravíte, tak už k nám snad trefíte.“

„Mělo by to trvat tak dva až tři týdny. Tak to tady nějak musíš vydržet sama.“

Stázka se trochu zapýřila, ale neřekla nic. Vešli do chaloupky a našli tatínka ležet v posteli a maminku, která pobíhala po světnici a vzpomínala, na co zapomněla. Stázka je rodičům představila a maminka zůstala nerozhodně stát.

„Myslíte, že mu budete moct ještě pomoci? Včera se mu nějak přitížilo a dnes už ani moc nekomunikuje.“

„Umíš dávat energii?“ zeptala se Máňa Kirké. Ta jen přikývla a hned se postavila na správné místo u lůžka nemocného. Je přece už skoro vystudovaná ošetřovatelka!

Stázka i její maminka jen vykvikly, když se zablesklo. Podívaly se po sobě, ale na nevyřčenou otázku „co to bylo“ neznala odpověď ani jedna. Maminka se pokřižovala, ale mlčela.

„Asi jsme vás trochu vyděsily“ omlouvala se Máňa. „Tatínkovi to ale určitě pomůže, přidaly jsme mu trochu životní síly. Nebojte se, je to vyzkoušené.“

Stázka maminku objala a tiše jí šeptala: „Setkáš se tam asi s neobvyklými věcmi, ale věř jim. Vědí jak na to. Poslaly už dost ošetřovatelek do několika nemocnic na Zemi a všichni si to pochvalují. Tak snad tátovi také pomohou.“

Maminka Stázku pevněji stiskla. „Měj se tady hezky a dej na sebe pozor.“

Stázka jen přikývla.

„Já přenesu nemocného a ty opatrně proved' branou paní“ řekla telepaticky Máňa Kirké. Pak otevřela bránu, popadla očima nemocného a prošla s ním branou rovnou do minibusu. Pak Stázce zamávala a když prošla i Kirké s maminkou, bránu zavřela. Nemocný moc nevnímal, ale paní se rozplakala a v jednom kuse se křížovala.

„Klid, paní“ promluvil na ni Olda. „Za chvílku budeme u nás a tam si odpočínate.“ Sedl si k řízení minibusu a za chvíli už se snesli k nemocnici na Oáze.

Do minibusu vešla Salgiel a pohlédla na nemocného.

„Dáme ho na pokoj číslo čtyři, tam může paní bydlet s nemocným. Určitě by o něj měla starost.“ Uchopila ho pohledem a vystrašená paní klopýtala za nimi.

„Počkejte prosím chvíli venku, než nemocného prohlédnu.“ Věděla, že zprůhlednění manžela by paní asi těžko nesla. Máňa ji zatím vzala ven a pokoušela se ji uklidnit.

„Uvidíte tady dost neobyčejných věcí, ale nejsou to žádné čáry. Jsou to jen mimořádné schopnosti, které jsme získali od jiných mimozemských civilizací. Nebojte se, zvyknete si.“

Paní se ale trochu uklidnila teprve když ji pustili k manželovi. Udivilo ji, jak klidně dýchá a nabyl i trochu barvu. Vzala ho za

ruku a dlouho na něj hleděla. Pak si klekla a modlila se. Pak si lehla a hned usnula.

Když se ráno probudila, manžel se na ní díval. „Začínám věřit, že mi tady opravdu můžou pomoci. Tu bolest v břiše pořád cítím, ale líp se mi dýchá. Ty's to neviděla, ale ta doktorka mě celého po kouskách zprůhledněla a dívala se na to, jak vypadají jednotlivé orgány. Pak mi namíchala nějaký odvar a zavolala si ošetřovatelku. Postavily se ke mně a poslaly na mě takové jako teplo, ale jenom teplo to není, ony při tom zesvětlaly a bylo vidět, že na mě z nich přechází síla. Jako by mi každá dala kousek svého života.“

Ta řeč nemocného vyčerpala. Zavřel oči a rychle dýchal. Pak usnul klidným spánkem.

V poledne tatínek Stázky už dostal polévku, kterou s chutí snědl. „Je mi o hodně líp. Prodej vdovské šaty, uzdravím se.“

Vešla Salgiel. „Ráda bych pána prohlédla. Mohla byste jít na chvíli ven?“

„Paní doktorko, manžel mi říkal, že jste ho při prohlídce zprůhledněla. Nechtěla bych vás rušit. Ale mohla byste mi ukázat, co je v něm špatně? Slibuju, že tady nebudu dělat žádné scény. Už vám oba věříme.“

Salgiel se zamyslela a pak pokývala hlavou.

„Je to ale dost nezvyklý pohled a některým lidem se přitom dělá špatně. Tak kdybyste se necítila dobře, musíte mi říct a já vyšetření přeruším a nechám vás odejít.“

Žena pokývala hlavou.

Salgiel přistoupila k nemocnému. „Lehněte si nejdřív na záda.“ Prohmatala mu nejdřív břicho a tiše povídala:

„Otok jater snad už trochu ustoupil.“ Pak nemocného částečně zprůhledněla.

„Ta barva jater a slinivky se mi zdá už lepší než včera. Léčení Glavicova syndromu ale ještě nějaký den potrvá. Pozítří mu ještě přidáme kosmickou sílu. Operace zřejmě nebude nutná.“

Stázčina matka zírala široce otevřenýma očima a zhluboka dýchala přidržujíc se pelesti postele. Stála bez hnutí a čekala až Salgiel skončí.

„Zdá se, že je to na dobré cestě“ poznamenala Salgiel.
„Viděla jste, co jste chtěla?“

Žena přikývla. „Nerozumím tomu. Chtěla jsem jen vidět, že tam manžel nemá žádného parazita.“

„Vlastně tam paraziti jsou. Jsou ale viditelní jen pod mikroskopem. Nakažené buňky ale už ustupují. Posílili jsme organismus a ten se s nimi vypořádá sám. Nejhorší bylo to rakovinné bujení na slinivce a na ledvinách. To se ale už zastavilo a ustupuje. Pán to přežije.“

V prvních dvou dnech se Stázčina maminka nehnula z nemocničního pokoje. Když ale viděla, že se manželovi daří líp, dodala si odvahy a vyšla na krátkou procházku kolem nemocnice. Když viděla hrající si děti a spokojené maminky, naplnilo ji to klidem. Trochu jí zatrnulo, když viděla, jak se děti prohánějí vzduchem. Sedla si na lavičku a ptala se maminek, jestli se o děti nebojí.

„Ony to umějí stejně jako umí chodit nebo plavat. Je pravda, že i při chůzi by mohly zakopnout a odřít si koleno, takže nějaká modřina se občas objeví. Ale mladší děti se všechno učí líp, později by to bylo nebezpečnější. Musí se naučit gravitaci ovládat, a ne se jí bát“ odpověděla jí jedna z dohlížečících maminek rusky. Jako bývalá výsadkářka si stále ještě pamatovala mnoho jazyků Země.

Za týden už Stázčini rodiče chodili na procházku spolu. Prohlíželi si neznáme rostliny a obdivovali akrobatické kousky,

kteřé pŕedvadely hrajcc si děti. Zvykali si postupně na to, že v těch schopnostech nejsou adne ary. Bylo jim jen divné, e málo kdy slyšeli děti i maminky mluvit. Pŕitom jejich posunky naznačovaly, že spolu komunikující.

„To víte, že spolu komunikujeme. Kromě mluvené tefirtiny, kterou děti mající jako mateŕsky jazyk, se s nimi i mezi sebou domlouveme většinou telepaticky, protože to je jen komunikace mezi dvěma. Když ale potŕebujeme na něco upozornit všechny, pouzveme někdy Mgycna. To je dabelsky komunikacnc orgán“ pouovala je Tefirka, kterou potkali.

„Znamená to snad, že jste tady všechny dblice?“ zděsila se panc.

„Na Geheně nikdo jiný pŕece nebyl. Jen chlapi jsou tady lidé a menc děti už jsou potomky smienych manelstvc. Ale na válku dblic už nerady vzpomneme a je tady klid a mr, který byste často na Zemi těžko hledala. Tak od nás nic zlého nečekejte.“

Zakrátko si Stazciny rodiče na společnost dblic zvykly a pŕestali se jich obvat.

Po dvou týdnech už se tatcnek Stázky cítil zdrav. Manželé se dokonce byli vykoupat v moŕi a zaplavali si. Hrozili se sice toho, že tefirky se většinou koupaly nahé, ale zjistili, že je to jen otázka zvyku. Když ale poznali život na Oáze, skoro se jim nechtělo domů.

„Jak to děláte, e vám jde všechno tak lehce? Pŕipada mi, že stacc jen pomyslet a už o máte.“ ptal se Stazcn tatcnek.

„Máte pravdu, není to ale jen myšlenka, ale telepatie. Stalc obyvatelé Oázy podstoupili malou operaci, která jim dala řadu schopnostc, které lidé nemajc. Ovladajc robocentrum – to je zaŕizenc, které podle zadanych vzorců pŕemenuje hmotu na požadované věci. Zajímavé ale je, že jejich děti už se s temi schopnostmi rodící.“

„A to funguje všude?“

„Kdepak, robocentra mají jen omezený rozsah několika kilometrů. Mimo něj nic takového nezmůžeme.“

„Stejně je to obdivuhodné.“

Domů se Stázčini rodiče vrátili s mnohými nedořešenými otázkami v hlavě. Když je Máňa provedla branou do jejich jizby, viděli oknem, že Stázka pracuje na políčku, které bylo v naprostém pořádku. Maminka na ni zavolala a ona hned všeho nechala a přiběhla dovnitř. Když uviděla otce v plné síle, zůstala stát jako opařená.

„Tati, jsi to ty?“ vrhla se k němu a vřele ho políbila. „Máňo, jak jste to dokázali? To už je táta opravdu zdravý?“

Aby ji o tom přesvědčil, zdvihl ji táta nad hlavu, ale hned ji postavil zpátky na zem. „Ještě musím cvičit, mám ochablé svaly.“

„Máňo, máš chvíli čas?“ zeptala se Stázka. „Posaď se prosím.“

Máňa se posadila a poslouchala. Tušila, o čem bude řeč.

„Za tu dobu, co jsem tady byla bez rodičů, jsem přemýšlela o tom, jak chci žít. Otevřeně řečeno, ve Velkém divadle nejsem žádná primabalerína a cítím, že brzy přijdou mladší a já skončím. Tady je nouze o zaměstnání a tady to políčko nás neuživí. Mám sice v divadle chlapce, ale ten je na tom podobně. A provdat se za někoho z vesnice – asi bych si těžko zvykla. Nevzali byste nás na Oázu? Vidím, že i rodičům se tam líbilo. Nebojíme se práce, ještě bychom se mohli leccos naučit.“

„A šel by tvůj chlapec s tebou? Na Oáze bys asi těžko někoho hledala.“

„Nevím, nemluvila jsem s ním o tom, protože jsem nevěděla, jestli by to šlo. Divadelní sezóna končí za měsíc a do té doby

tam chci vydržet. Jestli byste nám tu možnost nabídli, domluvila bych se do té doby s ním i s rodiči.“

„Nevídím v tom problém. Možná byste mohli pomoci založit naši stálou scénu. Chtěla bys do toho jít?“

„No, to by bylo úžasné. Ale dva baletáři ji asi nezaloží.“

„Už jsme jednali i s jinými mladými lidmi. Zdá se, že byste nebyli sami, kdo by do toho měl chuť.“

Do Stázky jako by vjel nový život. „Třeba by s námi šli i někteří kolegové!“

„Jen pomalu. Nevím, jaké jsou u vás poměry, ale myslím si, že poškození ruské prestižní scény by mohlo vést k nevraživosti. Zatím s nikým jiným nejednej, uvidíme, co bude dál.“

Stázka se zamyslela. „Asi máš pravdu. Přesto myslím, že za nějaký čas by to bylo reálné. Ale zatím to nikomu neřeknu.“

„Tak já se za měsíc přijdu zeptat. Zatím se tu mějte hezky. Ty i tvoji rodiče.“

Na rozloučení se ještě objali a Máňa prošla branou k minibusu na Bykyle.

Epilog

Tefirky, které pracovaly na Zemi, dosáhly velkých úspěchů. Andělská síla se stala vyhledávanou metodou, zejména u těžkých a často jinak neléčitelných nemocí. Tefirky se ale po čase střídaly a nejedna z nich přivedla sobě i celé své rodině na Oázu hodného manžela. Povinnost psychotestů s tajnou sondáží vědomí ale platila pro každého.

Nápadník Jim se v Orlandu vytratil. Tefirky ale nelitovaly, protože se od Mariuk dozvěděly, jaké pohnutky ho vedly k projevovanému zájmu o ně. Objevili se ale jiní chlapani, kteří prošli testem bez potíží. Eliel i její kolegyně se ale rozhodly zůstat na Zemi v manželství jeden ku jedné. V Orlandu se staly váženými občankami a po absolvování lékařské fakulty špičkami v medicínské praxi.

Problém byl se sháněním ženichů pro bažinačky a vyzvědačky, které měly slýrib a nesměly tudíž kromě krátkých návštěv na zem. Proto jim byla dáována přednost v rekreaci v Andělském světě, odkud si už přivedly několik manželů pro život na Oáze. Slýriby bažinačkám také umožňovaly navštěvovat Firhoi, kde se někdy seznámily s tefiry. Tam ale manželství byla jeden ku třem, takže by se tam musela nastěhovat celá rodina. K tomu zatím nedošlo.

Kolektiv lazarnic na Oáze se teď společně s Belial Ameatou a Belial Archou zabýval postupem, jak u žijících lidí odstranit z genů prvek, který zkracoval život lidí. I když Belial Ameata odhalila příčinu, vlastní odstranění nebylo tak jednoduché. Jak se Ota přesvědčil na testu s Belial Archou, bylo odstranění z živého těla velmi bolestivé. Po zralé úvaze se lékařky dohodly, že rychlé odstranění spojené s vytrháváním obřích chlupů nelze masově provádět u celé populace na Zemi. Jen ve zvláštních

případech člověk ze Země podstoupí proceduru rychlého odstranění škodlivého genu. To ale budou provádět na Oáze. Proto lékařky rozvinuly práce na postupném odstranění genu, který způsobuje zkrácení věku. Prodloužení věku se bude projevovat u nových embryí po 3 generace, kdy věk nově narozených se bude postupně prodlužovat. Příslušné viry, které zlikvidují tu část genu, která zrychlené stárnutí působí, by lidem mohly zavádět tefirské ošetřovatelky na Zemi.

Naopak na Oáze by se měli zrychlenému prodloužení věku podrobit všichni lidé. Prvními uchazeči jsou všichni lidští členové rodiny Horákovy. Bylo dohodnuto, že procedura poběží vždy jen na jednom pacientu i z důvodu, aby nebyla narušena akceschopnost Horákovy rodiny. Pak bude procedura nabídnuta mužům, kteří se přihlásili na Oázu. Podmínkou ovšem je, že se uchazeči nejdříve zúčastní procedury na některém předchůdci, aby věděli, co na ně čeká. Jen Pepek, který měl být první, nebude mít takovou možnost.

Mariuk požádala, aby lékařky proceduru o týden odložily. Vzala si Pepka stranou a zpovídala ho, kdy naposledy dával andělskou sílu.

„Proč to chceš vědět?“

„No víš“ začala Mariuk, „jsem poslední z rodiny, která nemá dítě. Ty hrozné války už skončily a já mám teď plodné období,“

„A proč chceš dítě ode mě?“ překvapeně se ptal Pepek.

„Já bych chtěla prvního mít taky kluka.“ odpověděla Mariuk. „Podle dosavadních zkušeností je to od tebe skoro jistota. Tak jsem se už s ostatními holkami dohodla, že bys to tenhle týden pouštěl do mě. Brudette už jsem dávno vysadila, takže by to mělo klapnout.“

„Zase já jsem ten poslední, který se to dozvídá“ řekl trochu otráveně Pepek. Ale pak se usmál a řekl, že to nevádí, hlavně

aby se to povedlo. Další mimino by snad už mohl jako fyziologický otec chovat na klíně, když už to minule tak nevyšlo.